Wimpy Kid

SAFTİRİK

GREG'İN GÜNLÜĞÜ

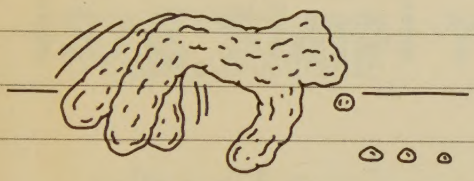
İŞTE ŞİMDİ YANDIK!

THE #1
NEW YORK TIMES
BESTSELLER

Jeff Kinney

epsilon®

JEFF KINNEY'NİN DİĞER KİTAPLARI

Saftirik'in Günlüğü

Saftirik'in Günlüğü 2: Rodrick Kuralları

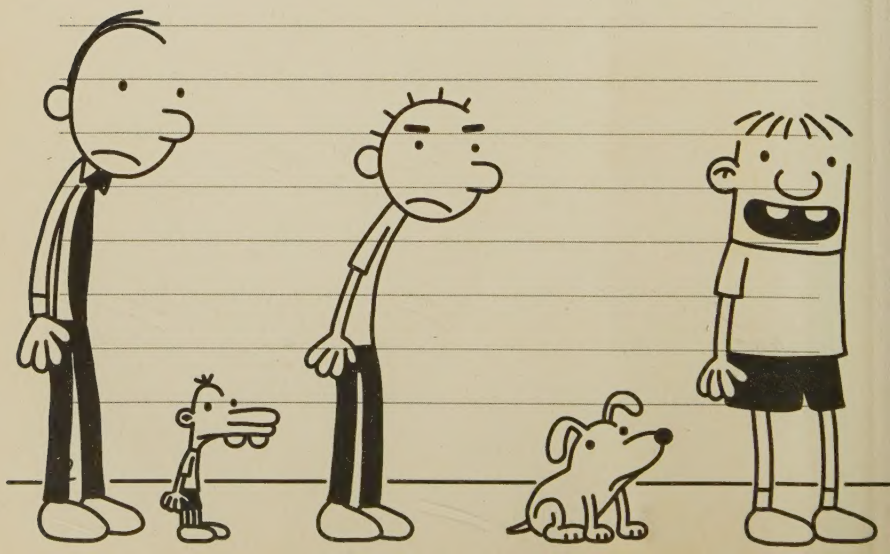
Saftirik'in Günlüğü 3: Türünün Son Örneği

Saftirik'in Günlüğü: Kendin Yap Kitabı

Yakında

Saftirik'in Günlüğü 5

Çeviri: İlker Akın

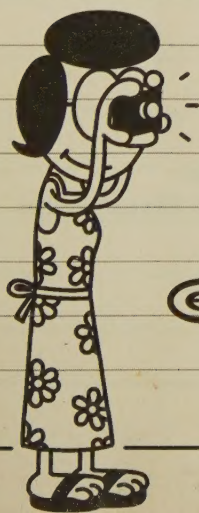
Wimpy Kid

SAFTİRİK

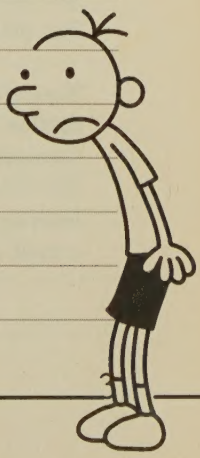
GREG'İN GÜNLÜĞÜ

İŞTE ŞİMDİ YANDIK!

Jeff Kinney

Epsilon®

SAFTİRİK Greg'in Günlüğü
İŞTE ŞİMDİ YANDIK!

Orijinal Adı: Diary Of A Wimpy Kid 4: Dog Days
Yazarı: Jeff Kinney
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: İlker Akın
Düzenleme: Gülen Işık
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

4. Baskı: Haziran 2011

ISBN: 978 9944 82-357-9

Wimpy Kid Metin ve İllüstrasyon Copyright ©2009 Wimpy Kid, Inc
DIARY Of A WIMPY KID ®, ve WIMPY KID™ ve Greg Heffley design™ , Wimpy Kid Inc'nin ticari markasıdır. Bütün hakları saklıdır.
Kitap Tasarım: Jeff Kinney
Kapak Tasarım: Chad W. Berkerman ve Jeff Kinney
İngilizce ilk baskı: 2009 (Amulet Books - Imprint of Abrams),
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

JONATHAN'A

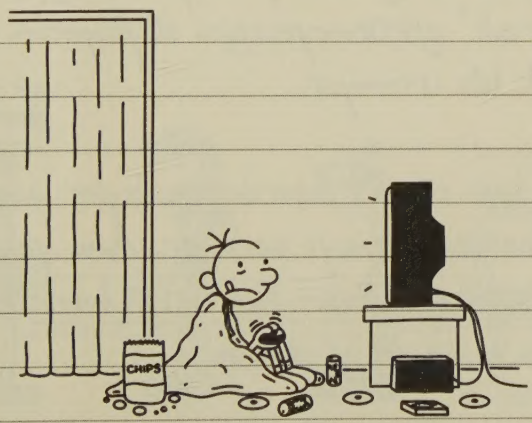
HAZİRAN

Cuma

Benim için yaz tatili esas olarak hep kendimi suçlu hissetmeme neden olacak bir şeylerin yaşandığı, üç aylık bir işkencedir.

Hava güzel diye herkes sokaklarda "hoplayıp zıplamanı" filan bekler. Her saniyeni dışarıda geçirmiyorsan, kafayı yediğini düşünürler. Halbuki ben hep ev kuşu olmuşumdur.

Ben yaz tatillerimi televizyonun karşısında, perdeleri çekip, ışıkları söndürüp bilgisayar oyunları oynayarak geçirmeyi seviyorum canım!

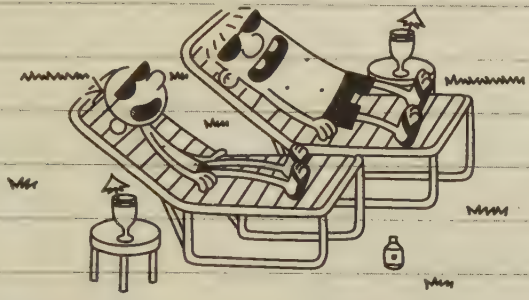
Ama ne yazık ki annemin mükemmel yaz tatili anlayışı benimkinden farklı.

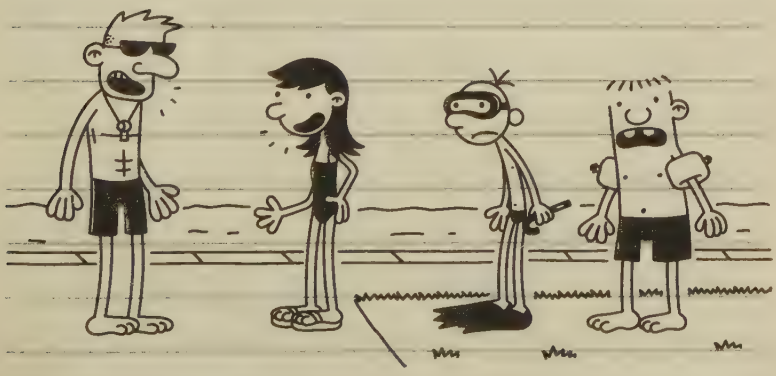
Anneme göre, hava güneşliyken bir çocuğun içerde oturması hiç "normal" değil. Ona cildimi korumaya çalıştığımı, böylece yaşlandığımda onun gibi "kırışık" görünmeyeceğimi söylüyorum ama dinlemek bile istemiyor.

Annem beni sürekli dışarıda bir şeyler yapmaya, mesela havuza gitmeye zorluyor. Ama yazın ilk günlerini arkadaşım Rowley'nin havuzunda geçirdim ve hiç de iyi olmadı.

Rowley'nin ailesi bir kulübe üye. Okul tatil olduğunda, biz de her gün oraya gidiyorduk.

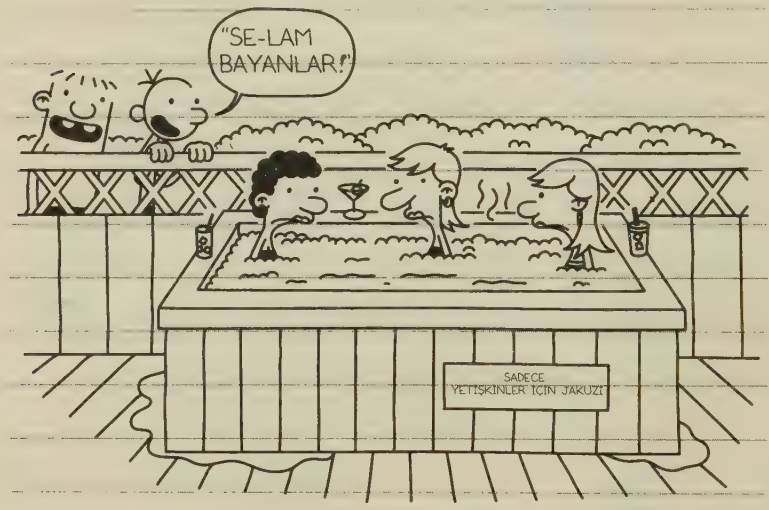

Sonra, mahalleye yeni taşınan Trista adındaki kızı da davet etme hatasına düştük. Kulüp hayatımızı onunla paylaşmamızın büyük hoşluk olacağını düşünmüştüm. Ama havuza vardıktan beş dakika sonra, Trista bir cankurtaran buldu ve onu oraya davet eden herkesi unuttu!

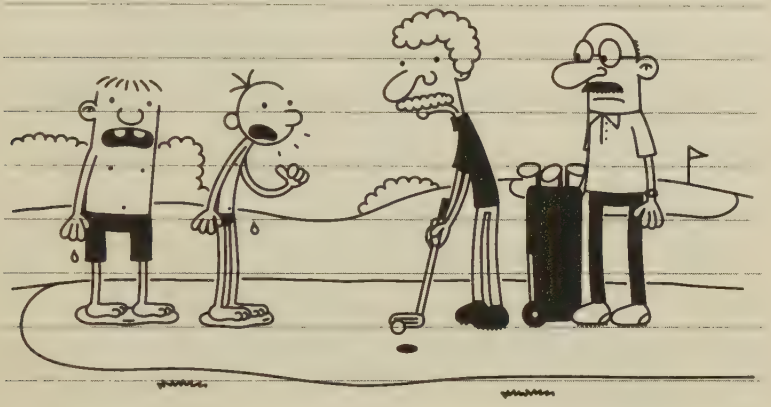
Buradan çıkardığım ders şu: İnsanlar seni gözlerini bile kırpmadan kullanıyorlar, hele işin içinde bir kulüp varsa!

Rowley ve ben, peşimizde dolaşan bir kız olmadan daha iyiydik. Şu anda ikimiz de bekarız. Yazın birine bağlı olmamak en iyisi.

Birkaç gün önce, kulüpteki hizmet kalitesinin düşmeye başladığını fark ettim. Mesela bazen saunanın ısısı biraz fazla yüksek oluyordu; bir keresinde de havuz başına bakan garson buzlu meyveli içeceğimin içine şu küçük şemsiyelerden koymayı unuttu.

Ben de bütün şikâyetlerimi Rowley'nin babasına ilettim. Ama nedense Bay Jefferson bunları kulüp yöneticisine aktarmadı.

Çok garip. Kulüp üyeliği parasını ben ödüyor olsaydım, bu paranın karşılığını sonuna kadar almak için her şeyi yapardım.

Neyse, çok geçmeden Rowley bana, beni bir daha havuza davet etmesinin yasak olduğunu söyledi. BANA göre hava hoş. Klimalı evimde daha mutluyum ben! Gazozumu her yudumlamaya kalkışımda, kutunun üzerinde arı var mı yok mu diye kontrol etmek zorunda kalmıyorum hiç değilse!

Cumartesi

Dediğim gibi, annem durmadan beni kendisi ve küçük kardeşim Manny ile birlikte havuza gitmeye zorluyor. Ama sorun şu; benim ailem özel kulüp havuzuna değil, halka açık havuza gidiyor. Kulüp hayatının tadını bir kez aldıktan sonra, yeniden halka açık havuzda sıradan bir vatandaş olmak çok zor!

Üstelik geçen sene bir daha asla oraya gitmeyeceğime dair yemin ettim. Halka açık havuzda, yüzmeye gitmeden önce soyunma odasından geçmek gerekiyor. Duş kabinlerinin arasında yürümek zorunda kalıyorsun ve kocaman adamları ulvorta sabunlanırken görüyorsun.

Halka açık havuzda erkeklerin soyunma odasından ilk geçişim, benim için hayatımın en travmatik deneyimlerinden biriydi.

Şanslıymışım ki kör olmadım! Cidden, annemle babamı hiç anlamıyorum! Beni korku filmlerinden filan uzak tutmak için uğraşıp duruyorlar, sonra da o filmlerden bin kat kötü sahnelerle karşı karşıya kalmama neden oluyorlar.

Keşke annem durmadan havuza gitmemi söylemekten vazgeçse; çünkü o bunu her yaptığında, zihnime unutmak için çok uğraştığım görüntüler üşüşüyor.

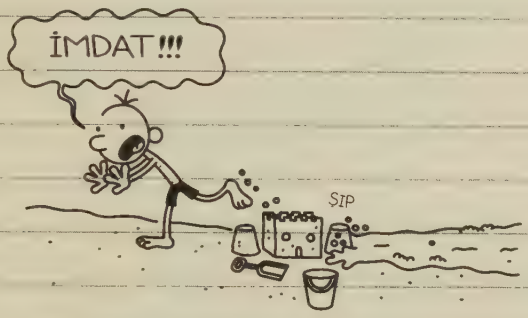
Pazar

Evet, yazın geri kalanını evde geçireceğim kesinleşmiş bulunuyor. Annem dün gece "ev toplantısı" yaptı ve bu sene paramızın az olduğunu, deniz kenarına gidemeyeceğimizi söyledi. Yani ailecek tatil yok.

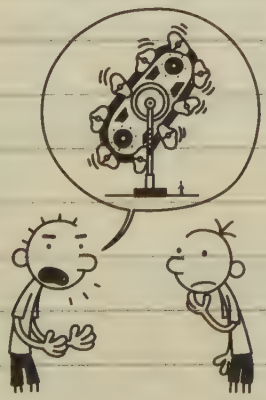
Ne kötü! Bu yaz deniz kenarına gitmeyi DÖRT GÖZLE bekliyordum. Okyanusa, kuma falan bayıldığımdan değil, çünkü bayılmıyorum. Dünyanın bütün balıklarının, kaplumbağalarının ve balinalarının tuvaletlerini okyanusun altına yaptıklarını uzun zaman önce fark ettim. Galiba bundan rahatsız olan tek insan da benim.

Abim Rodrick benimle dalga geçip duruyor çünkü dalgalardan korktuğumu sanıyor. Ama söylüyorum işte, asıl mesele bu değil.

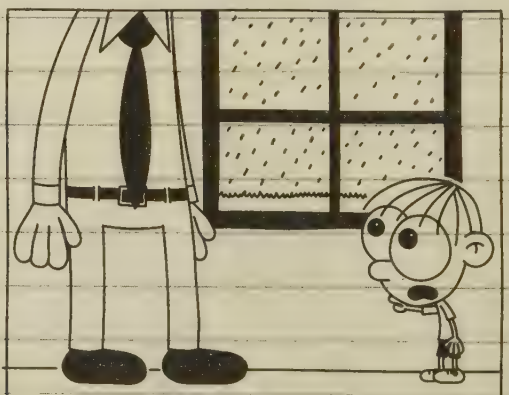

Neyse, deniz kenarına gitmeyi dört gözle bekliyordum çünkü boyum nihayet Çalkantı'ya binecek kadar uzadı. Lunaparktaki harika aletlerden biri Çalkantı. Rodrick Çalkantı'ya belki yüz kez binmiştir. Buna binmeyen birinin erkek sayılmayacağını söylüyor.

Annem eğer "paramızı biriktirirsek" gelecek yıl belki deniz kenarına gidebileceğimizi söyledi. Sonra da ailecek bir sürü eğlenceli şey yapabileceğimizi ve bir gün geriye dönüp baktığımızda bunun "geçirdiğimiz en güzel yaz" olduğunu söyleyebileceğimizi ekledi.

Eh, bu durumda bu yaz dört gözle bekleyebileceğim iki şey var yalnızca. Biri doğum günüm. Diğeri de son "Şirincik" karikatürünün gazetede yayınlanacağı gün. Daha önce de söylemiş miydim bilmiyorum, ama "Şirincik" hayatımda gördüğüm en kötü karikatür. Neden söz ettiğim konusunda size fikir vermek için, işte bugün yayınlanan örnek:

Baba, yağmur Tanrı terleyince mi yağıyor?

Ama mesele şu: "Şirincik"ten nefret etsem de, okumaktan vazgeçemiyorum. Babam da öyle. Galiba ne kadar kötü olduğunu görmek hoşumuza gidiyor.

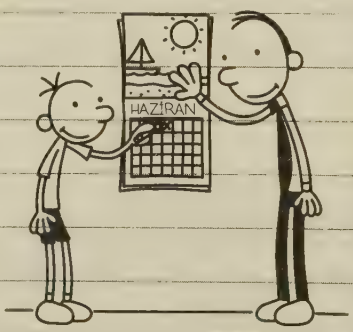
"Şirincik" en az otuz yıldır var ve Bob Post adındaki adam tarafından yazılıyor. Duyduğuma göre, Şirincik Bob'un oğlunun çocukluğundan ilham almış.

Ama galiba artık gercek Şirincik büyüdüğü icin babası malzeme bulmakta zorlanıyor.

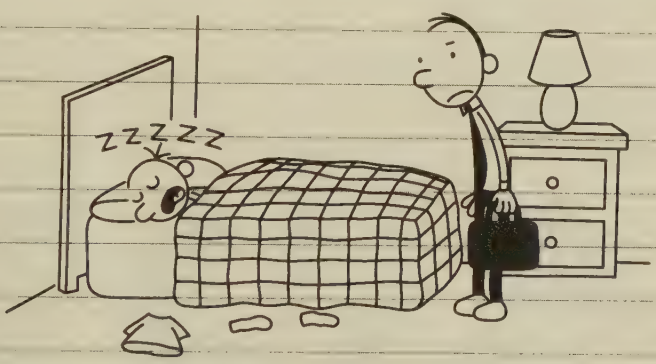
İki hafta önce gazete Bob Post'un emekli olacağını ve son "Şirincik"in ağustosta yayınlanacağını yazdı. O zamandan beri babamla ben, son karikatürün yayınlanacağı günü iple çekiyoruz.

Son "Şirincik" yayınlandığında babamla parti vericez; cünkü böyle bir şey ciddi bir kutlamayı hak ediyor.

Pazartesi

Babamla ben "Şirincik" konusunda aynı fikirde olsak da, hâlâ didiştiğimiz biri sürü şey var. Şu anda aramızdaki en büyük mesele benim uyku düzenim. Yazın ben gece geç saate kadar oturup televizyon izlemeyi, bilgisayar oyunları oynamayı, sabahları da geç kalkmayı seviyorum. Ama babam işten eve döndüğünde benim hâlâ uyuduğumu görünce zıvanadan çıkıyor.

Son zamanlarda babam öğlen benim uyandığımdan emin olmak için telefon ediyor. Ben de telefonu yatağımın başucunda tutuyorum ve o aradığında en uyanık sesimle cevap veriyorum.

Galiba babam, bizi kıskanıyor. Çünkü kendisi işe gitmek zorunda ama biz evde yan gelip yatıyoruz ve keyif yapıyoruz.

İyi de madem bu kadar bozulacaktı, o da öğretmen ya da kar küreme aracı sürücüsü filan olsaydı! Yazları tatil olan işlerden birini secseydi yani!

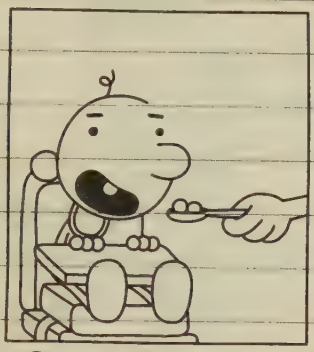
Annem de babamın moralinin düzelmesine hic yardımcı olmuyor. Evde olup biten her şeyi anında yetiştirmek için günde beş kere işyerinden arıyor onu.

Salı

Babam, Anneler Günü hediyesi olarak anneme yeni bir fotoğraf makinesi aldı. O da bu makineyle bir sürü resim cekip duruyor. Galiba aile albümleri tutmadığı için kendini suclu hissettiğinden yapıyor bunu.

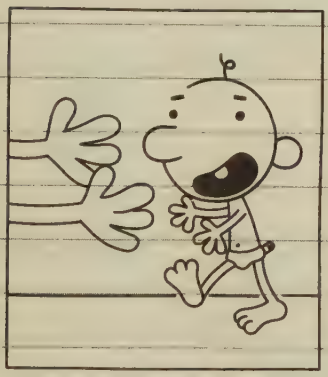
Abim Rodrick bebekken, annem işi abartmış.

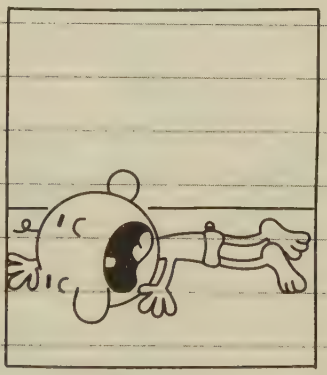
Rodrick ilk bezelyesini yerken

Rodrick ikinci kez bezelye yerken

Rodrick'in ilk adımları

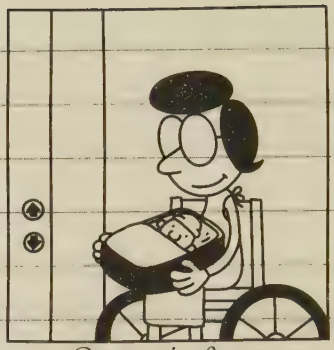

Güüüüm!

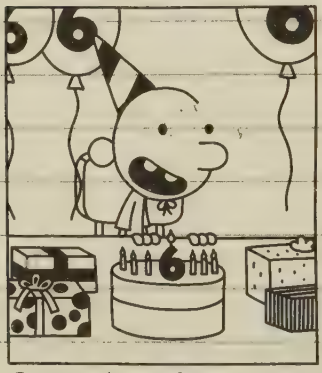
Ben doğunca annemin işleri çok artmış; o noktadan sonra resmi aile tarihimizde bir sürü boşluk var.

Dünyaya hoş geldin Gregory

Gregory'yi hastaneden eve götürürken

Gregory'nin altıncı doğum günü partisi

Gregory'nin ortaokula başladığı gün

Gerçi fotoğraf albümlerinin insanın hayatında olup bitenlerin doğru dürüst bir kaydı olmadığını öğrenmiş bulunuyorum. Geçen sene deniz kenarında, annem bir hediyelik eşya dükkânından çok güzel deniz kabukları aldı. Sonra onun bunları Manny'nin "keşfetmesi" için kuma gömdüğünü gördüm.

Keşke bunu görmeseydim, cünkü cocukluğumu yeniden değerlendirmeme neden oldu.

Gregory deniz kabukları "çıkarıyor"!

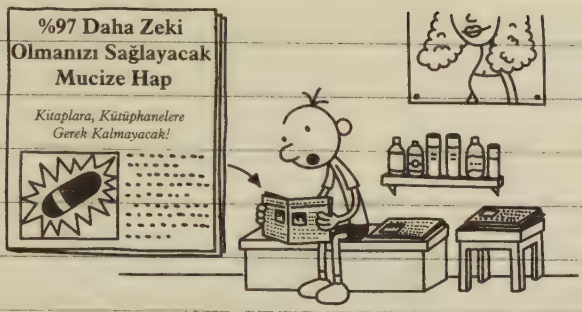
Bugün annem bana cok "bakımsız" göründüğümü ve beni saçlarımı kestirmeye götüreceğini söyledi.

Ama eğer annem beni Nefeskesen Güzellik Salonu'na götürecekse, saçlarımı hayatta kestirmezdim! Çünkü orada annem ve büyükannem SAÇLARINI kestiriyorlar!

İtiraf edeyim, güzellik salonu deneyimi o kadar da kötü değildi. Bir kere, her tarafta televizyonlar var. Böylece sıranın size gelmesini beklerken program izleyebilirsiniz.

İkincisi, güzellik salonunda marketlerde kasadan geçerken gördüğünüz renkli gazete ve dergilerden bir sürü var. Annem bu renkli gazetelerin yalanlarla dolu olduğunu söylüyor ama bence onlarda çok önemli şeyler de var.

Annem onaylamasa da büyükannem sürekli bu renkli gazetelerden alıyor. Birkaç ay önce büyükannem telefonlarına cevap vermeyince, annem meraklandı ve onun iyi olup olmadığına bakmak için evine gitti. Büyükannem iyiydi ama okuduğu bir şey yüzünden telefonlarını açmıyordu.

Annem ona bu bilgiyi nereden öğrendiğini sorduğunda, büyükannem dedi ki:

Büyükannemin köpeği, Henry, geçenlerde öldü. O günden beri büyükannemin uğraşacak pek bir şeyi kalmadı. Bu yüzden o da telsiz telefonlara filan taktı.

Annem ne zaman büyükannemin evinde o renkli gazetelerden bulsa, eve getirip çöpe atıyor. Geçen hafta birini çöp kutusundan çıkardım ve odamda okudum.

İyi ki de okumuşum. Kuzey Amerika'nın altı ay içinde sular altında kalacağını öğrendim. Demek okulda iyi notlar alıcam diye uğraşmama gerek yok.

Güzellik salonunda epey beklemem gerekti ama dert etmedim. Burcumu okudum, film yıldızlarının makyajsız fotoğraflarına baktım ve kesinlikle çok eğlendim!

Saçlarımı kestirirken, güzellik salonunun en iyi tarafını öğrendim: DEDİKODU. Orada çalışan hanımlar, kasabadaki herkesin kirli çamaşırlarını biliyor.

Ne yazık ki Bay Peppers ile onun kendisinden yirmi yaş genç yeni karısı hakkındaki hikâyenin tam ortasında annem beni almaya geldi.

Umarım saçım çabuk uzar. Ben de bir an önce salona tekrar gidip hikâyenin geri devamını dinleyebilirim.

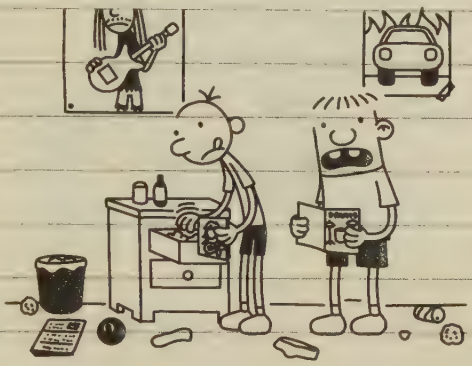
Cuma

Sanırım annem ertesi gün beni saçlarımı kestirmeye götürdüğüne pişman olmaya başladı. Nefeskesen'deki kadınlar beni pembe dizilerle tanıştırdılar, ben de sürekli pembe dizi seyreder oldum.

Dün dizinin tam ortasında annem televizyonu kapatmam ve yapacak başka bir şey bulmam gerektiğini söyledi. Onunla tartışmanın fayda etmeyeceğini anladım. Ben de Rowley'yi aradım ve onu bize davet ettim.

Rowley geldiğinde, hemen Rodrick'in bodrumdaki odasına indik. Rodrick grubu Yalı Kayıt ile provadaydı. Onun evde olmadığı zamanlarda eşyalarını karıştırmaya ve ilginç şeyler aramaya bayılıyorum.

Bu kez Rodrick'in ıvır zıvır çekmecesinde bulduğum en iyi şey, deniz kenarındaki hediyelik eşya dükkânlarında satılan resimli anahtarlıklardan biri oldu.

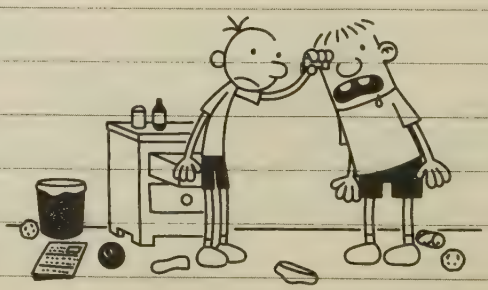

İçine baktığında, Rodrick'in kızın biriyle çekilmiş resmini görüyorsun.

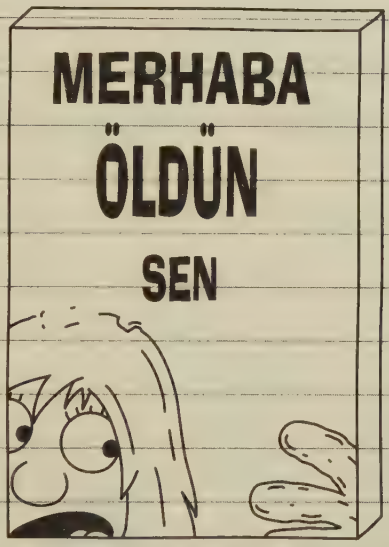

Rodrick o resmi nasıl çektirmiş bilmiyorum çünkü ailece çıkılan bütün tatillerde onun yanındaydım. Eğer onu BU kızla görmüş olsaydım, mutlaka hatırlardım.

Resmi Rowley'ye gösterdim ama anahtarı elimden bırakmadım çünkü alıp cebine atabilirdi.

Biraz daha eşelendik, sonra Rodrick'in cekmecesinin dibinde bir korku filmi bulduk. Bu kadar şanslı olduğumuza inanamıyordum. İkimiz de daha önce korku filmi izlememiştik, bizim için büyük olaydı bu.

Anneme Rowley'nin gece bizde kalıp kalamayacağını sordum, kalabilir dedi. Bunu babamın odada olmadığı bir sırada sormaya dikkat ettim çünkü babam "ertesi gün işe gideceği geceler" evde arkadaşlarımızın kalmasından hoşlanmıyor.

Geçen yaz bir gece Rowley bizde kalmıştı, bodrumda uyuduk.

Kalorifer dairesine yakın olan yatakta Rowley'yi yatırdım çünkü ben oradan çok korkuyorum. Eğer içerden bir şey çıkacak olursa, önce Rowley'yi kapacağını, böylece benim de kaçma fırsatı bulabileceğimi düşündüm.

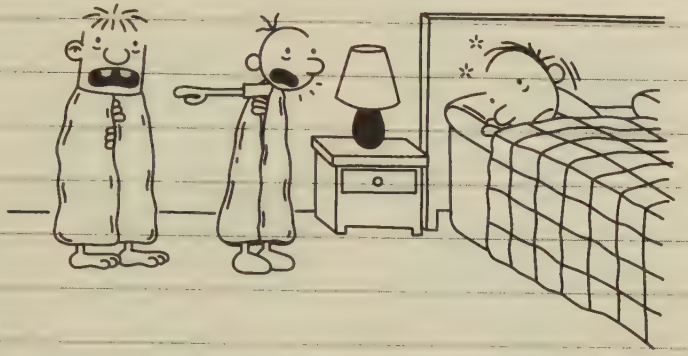
Sabah bir civarında, kalorifer dairesinden ödümüzü patlatan sesler gelmeye başladı.

Küçük bir hayalet kızın filan sesi gibiydi.. Diyordu ki:

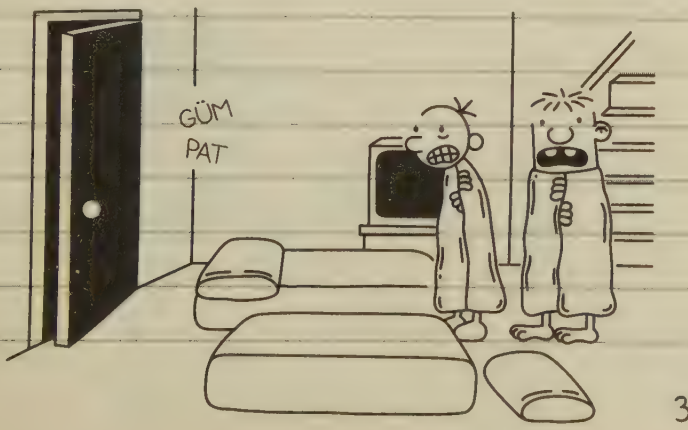
Rowley ile neredeyse birbirimizi ezerek bodrum merdivenlerine koştuk.

Annemle babamın odasına daldık. Onlara evimizin perili olduğunu, hemen taşınmamız gerektiğini söyledim.

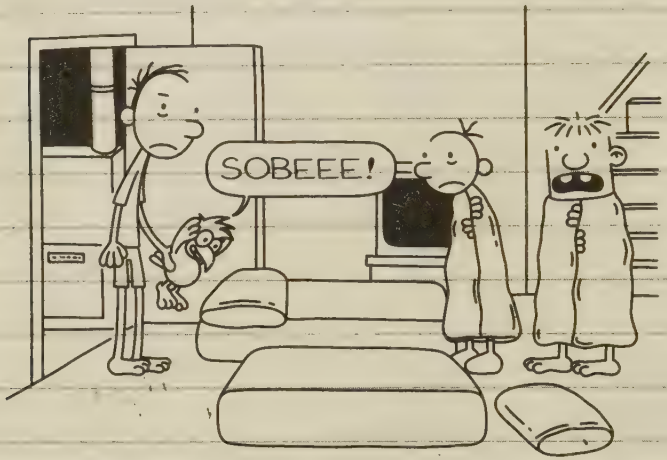

Babam pek ikna olmamış gibiydi. Bodruma inip dosdoğru kalorifer dairesine gitti. Rowley ile ben birkaç metre geride duruyorduk.

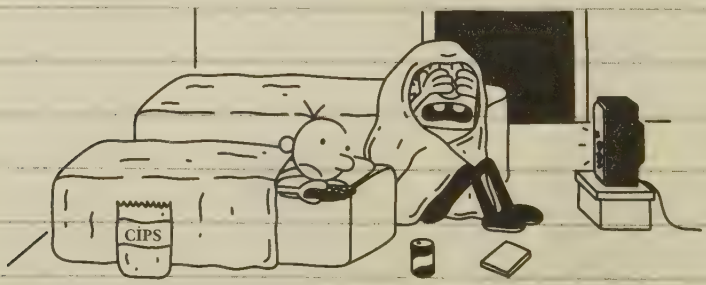
Babamın oradan sağ çıkamayacağından çok emindim. İçerden hışırtılar ve patırtılar geldi. Harekete geçmeye hazırlandım.

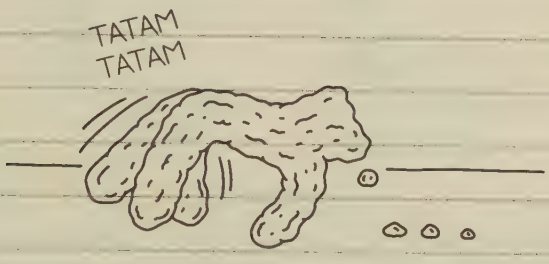
Ama birkaç saniye sonra, babam elinde Manny'nin oyuncaklarından biriyle dışarı çıktı. Saklambaç Harry adındaki bebekti bu.

Dün gece Rowley ile, annemle babamın yatmasını bekledik. Sonra da filmimizi izledik. Aslında filmi sadece ben izledim çünkü Rowley sürekli gözlerini ve kulaklarını kapattı.

Film, bütün ülkede insanları öldüren çamurlu el ile ilgiliydi. Bu eli gören son kişi hep bir sonraki kurban oluyordu.

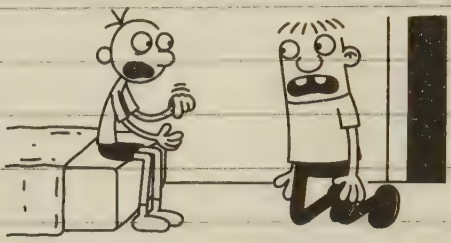

Özel efektler gerçekten uyduruktu, filmin sonuna kadar azıcık bile korkmadım. Ama sonra olanlar oldu.

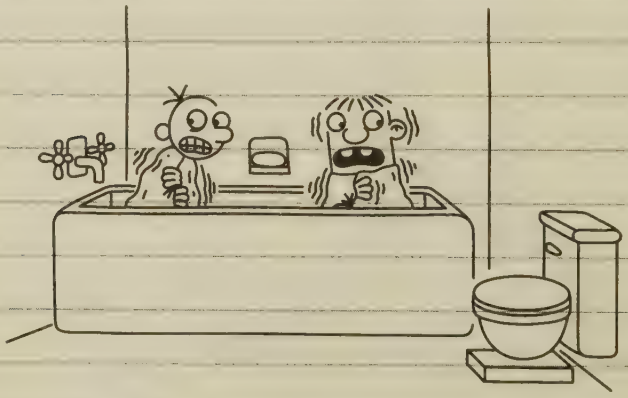
Çamurlu el son kurbanını da hakladıktan sonra, sürünerek ekrana doğru geldi ve ekran simsiyah oldu. Önce biraz kafam karıştı ama birden bundan sonraki kurbanın BEN olduğumu anladım.

Televizyonu kapattım ve bütün filmi başından sonuna kadar Rowley'ye anlattım.

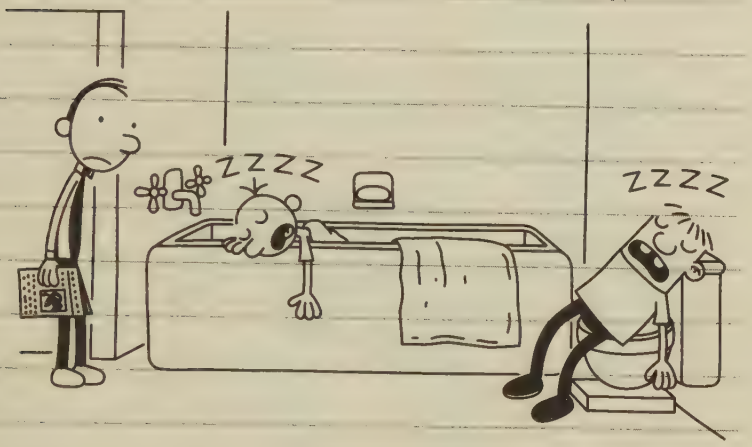
Hikâyeyi cok iyi anlatmış olmalıyım ki Rowley benden de cok tırstı.

Bu defa annemle babamın yanına gidemeyeceğimizi biliyordum çünkü eğer korku filmi izlediğimi anlarlarsa beni cezalandırırlardı. Ama bodrumda kendimizi güvende hissetmiyorduk. Biz de gecenin kalanını üst kattaki banyoda, ışıkları açık tutarak geçirdik.

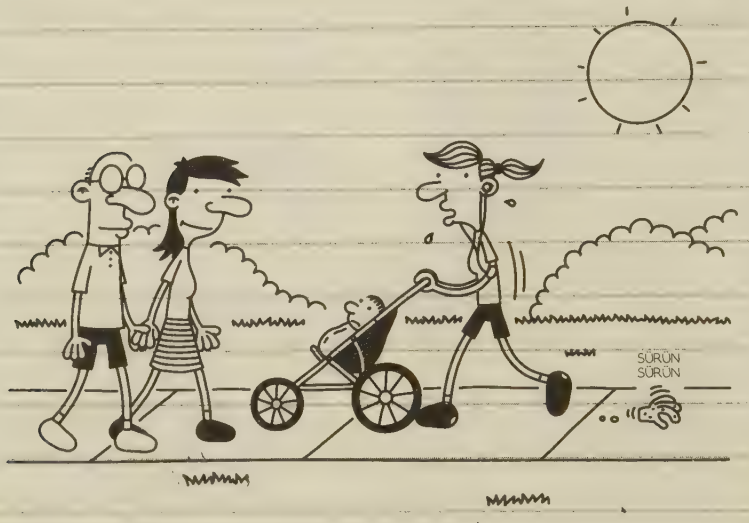
Keşke bütün gece uyanık kalmayı başarabilseymişiz. Çünkü sabahleyin babamın bizi bulması hiç hoş olmadı

Babam neler olduğunu öğrenmek istedi, ben de itiraf etmek zorunda kaldım. Babam da anneme anlattı. Şimdi cezamın ne kadar süreceğini öğrenmeyi bekliyorum. Ama doğrusunu söylemem gerekirse, bu çamurlu el beni annemin akıl edebileceği her türlü cezadan daha fazla endişelendiriyor.

Yine de düşündüm de, çamurlu el bir günde ne kadar yol alabilir ki?

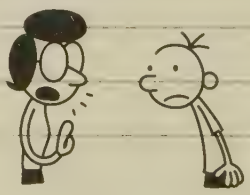
Öyleyse umarım yaşamak için biraz daha zamanım vardır.

Salı

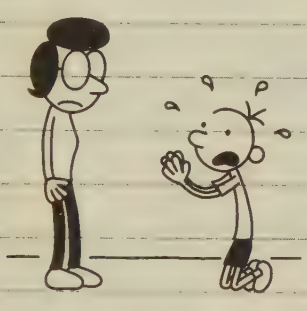
Dün annem bana benim yaşımdaki oğlanların çok fazla şiddet filmi izledikleri, çok fazla bilgisayar oyunu oynadıkları ve bizim GERÇEK eğlencenin ne olduğunu bilmediğimiz konusunda söylev çekti.

Ben sessizce dinledim çünkü konunun nereye varacağından emin değildim.

Sonra annem mahalledeki oğlanlar için bir "okuma kulübü" kuracağını, böylece bize hiç farkında olmadığımız edebiyatın önemli eserlerini öğretebileceğini söyledi.

Anneme bana bunun yerine sıradan bir ceza vermesi için yalvardım ama dinlemedi bile.

Böylece bugün Okumak Eğlencedir Kulübü'nün ilk toplantısı yapıldı. Annelerinin zorlamasıyla buraya gelen çocuklar yüzünden kendimi kötü hissettim.

Sadece annem Fregley'yi, hani şu caddenin öbür ucunda oturan garip çocuğu, davet etmediği için memnundum çünkü Fregley her zamankinden daha acayip davranıyor.

Fregley'nin biraz tehlikeli olabileceğini düşünmeye başladım ama neyse ki yazın ön bahçelerinden pek çıkmıyor. Ailesi elektrikli çit filan yaptırdı herhalde.

Neyse, annem herkesin bugünkü toplantıya en sevdiği kitabı getirmesini istedi. Böylece birini seçip tartışabilecektik. Bütün çocuklar kitaplarını masanın üzerine bıraktı. Annem dışında herkes toplanan kitaplardan çok memnundu.

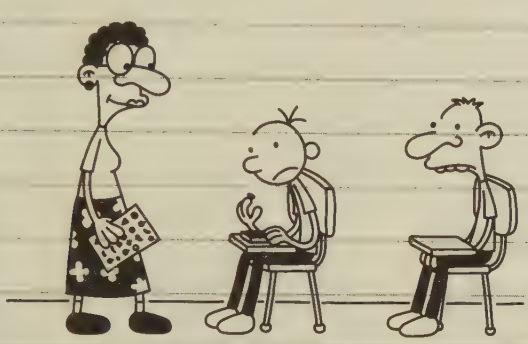
Annem bu kitapların "gerçek" edebiyat olmadığını ve "klasikler"le başlamamız gerektiğini söyledi.

Sonra KENDİ çocukluğundan beri sakladığını tahmin ettiğim kitaplarını çıkardı.

Öğretmenlerimiz de bizi okulda tam da bu tür kitaplar okumaya zorluyorlar.

Boş zamanlarınızda bir "klasik" okumanız halinde sizi hamburger çıkartmasıyla filan ödüllendirdikleri bir program var.

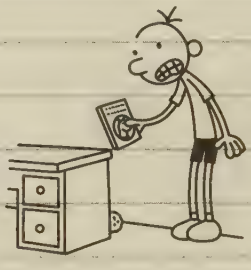

Kimi kandırdıklarını sanıyorlar bilmem. Kırtasiyede o çıkartmaları çok ucuza satıyorlar zaten! Hem de yüz tanesi bir arada!

Bir kitabın "klasik" olmasını sağlayan şey nedir bilmiyorum. Ama galiba en az elli yıl önce yazılmış olması ve sonunda bir insanın ya da hayvanın ölmesi gerekiyor.

Annem, kendisinin seçtiği kitapları sevmezsek hep birlikte kütüphaneye gidebileceğimizi ve herkesin seveceği bir kitap bulabileceğimizi söyledi. Ama benim açımdan bu imkânsız!

Çünküüüü... sekiz yaşındayken kütüphaneden bir kitap ödünç almıştım. Sonra bunu tamamen unutmuşum. Kitabı birkaç yıl sonra çalışma masamın arkasında buldum ve gecikme cezasıyla filan kütüphaneye yaklaşık iki bin dolar borçlu olduğumu tahmin ettim.

Ben de kitabı dolabımdaki eski çizgi romanların bulunduğu kutuya sakladım. O günden beri de aynı yerde duruyor. Bir daha kütüphane gitmedim çünkü gittiğim anda beni enseleyeceklerini biliyorum.

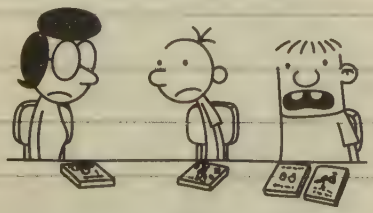
Hatta, bir kütüphaneci gördüğümde bile tedirgin oluyorum.

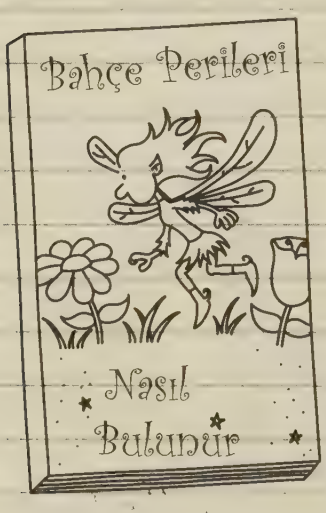
Anneme kendi istediğimiz bir kitabı seçmek için ikinci bir şansımızın olup olmadığını sordum. Olduğunu söyledi. Yarın tekrar buluşacakmışız ve seçtiğimiz kitapları yanımızda getirecekmişiz.

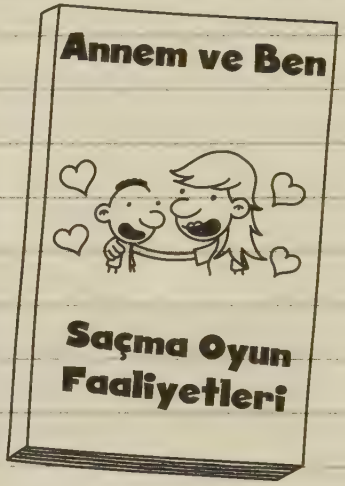
Çarşamba

Okumak Eğlencedir Kulübü üyeliği bir gecede büyük darbe aldı. Dün gelen çocukların çoğu bugün firar etti. Şimdi sadece iki kişiyiz.

Rowley yanında iki kitap getirmiş.

Benim yanımda getirdiğim kitap "Sihir ve Canavarlar: Karanlık Diyarlar" dizisinin dokuzuncu cildiydi. Annemin bunu seveceğini düşündüm çünkü çok kalın ve içinde hiç resim yok.

Ama annem kitabımı beğenmedi. Kapaktaki resmi onaylamıyormuş çünkü kadınların bu şekilde yansıtılması hoşuna gitmemiş.

Ben "Gölge Krallık"ı okudum; hatırladığım kadarıyla hikâyede hiç kadın yok. Doğrusunu söylemek gerekirse, kapağı tasarlayan kişinin kitabı okuyup okumadığını merak ediyorum.

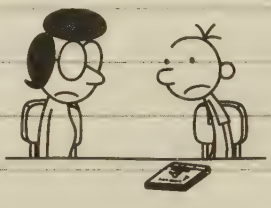
Her neyse, annem Okumak Eğlencedir Kulübü'nün kurucusu olarak veto hakkını kullanacağını ve bizim için kitabı kendisinin seçeceğini söyledi. Sonra da "Charlotte'un Ağı" adında, daha önce sözünü ettiğim şu "klasikler"e benzeyen kitaplardan birini seçti.

Sırf kapağa bakarak, ya kızın ya da domuzun kitabın sonunu göremediğini garanti edebilirim.

Cuma

Okumak Eğlencedir kulübünün tek bir üyesi kaldı: ben!

Dün Rowley babasıyla golf oynamaya mı ne gitti; yani beni ekti. Ben de okuma ödevimi yapmamıştım ve toplantıda beni idare eder diye ona güveniyordum.

Ama okuma ödevimi bitirememiş olmam benim suçum değil aslında. Annem dün bana yirmi dakika odamda okumak zorunda olduğumu söyledi ama işin gerçeği, ben konsantrasyonumu uzun süre korumakta güçlük çekiyorum.

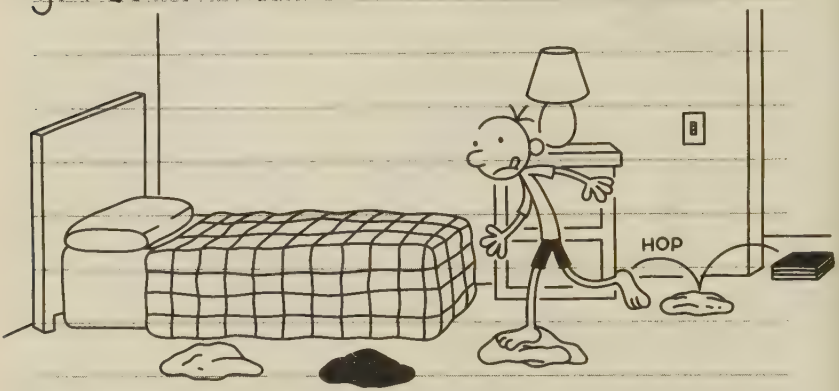

Annem benim ortalıkta hoplayıp zıpladığımı görünce, kitabı okuyana kadar televizyon izlememi yasakladı. Ben de eğlencemi tamamlayabilmek için dün gece onun yatmasını beklemek zorunda kaldım.

Ama aklımda sürekli çamurlu elle ilgili film vardı. Gece geç saatte tek başıma televizyon izlersem, çamurlu elin kanepenin altından filan sürünerek çıkabileceğinden ve ayağımı ya da başka bir yerimi yakalayabileceğinden korkuyordum.

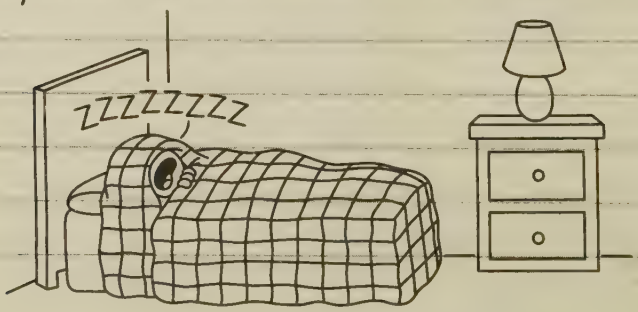
Sorunun çözümünü buldum! Odamdan salona kadar, giysilerimden ve diğer eşyalarımdan oluşan bir yol yaptım.

Böylece ayağım yere değmeden alt kata inip geri dönebilecektim.

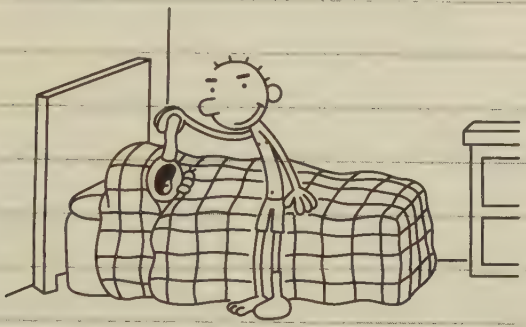

Bu sabah babamın ayağı merdivenlerin tepesinde unuttuğum sözlüğe takıldı. Bu yüzden kendisi şu anda bana çok kızgın. Ama babam haftanın her gün bana kızmak için bir şeyler buluyor zaten.

Yeni korkum, elin yatağıma tırmanıp beni uykumda haklaması. Bu yüzden son günlerde bütün vücudumu battaniyeyle örtüyorum ve sadece nefes almama yetecek kadar bir açıklık bırakıyorum.

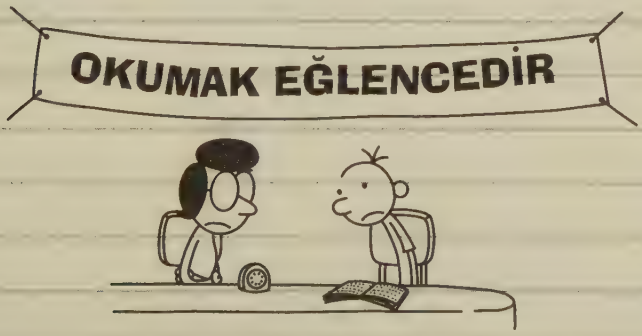

Ama bu stratejinin de kendine göre riskleri var. Rodrick bu sabah odama girdi. Ben de bütün sabahı ağzımdaki kirli çorap tadından kurtulmaya çalışarak geçirmek zorunda kaldım.

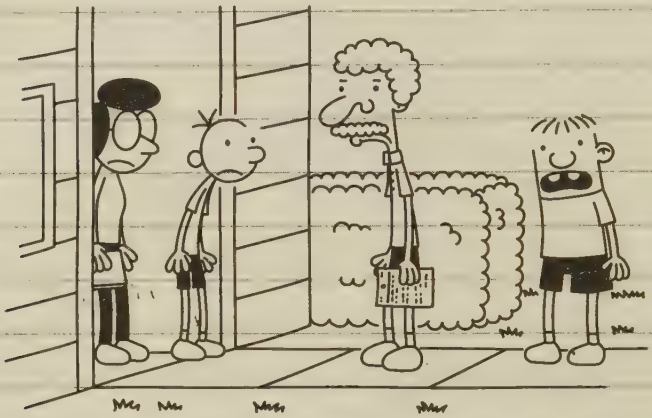

Pazar

Bugün "Charlotte'un Ağı"nın ilk üç bölümünü bitirmek için son günümdü. Annem ödevimi hâlâ bitirmediğimi öğrenince, mutfakta masasında oturup ben bitirene kadar bekleyeceğini söyledi.

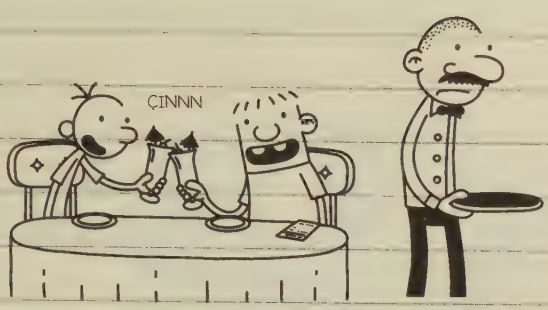

Yarım saat kadar sonra kapı çalındı. Gelen Rowley idi. Önce onun belki de Okumak Eğlencedir Kulübü'ne geri döndüğünü düşündüm. Ama sonra babasının da yanında olduğunu görünce, bir şeyler olduğunu anladım.

Bay Jefferson'ın elinde, üzerinde özel kulüp logosu olan, resmi görünümlü bir kâğıt vardı. Bunun Rowley ile benim kulüpte ısmarladığımız buzlu meyve sularının faturası olduğunu söyledi. Toplam seksen üç dolardı.

Rowley ile ben kulüpte ne zaman içecek istesek, faturaya Bay Jefferson'ın hesap numarasını yazmıştık. Kimse bize birinin bunların parasını ÖDEMEK zorunda olduğunu söylemedi ki!

Bay Jefferson'ın BENİM evimde ne aradığını da hiç anlamadım. Galiba kendisi mimar ya da öyle bir şey, yani eğer seksen üç papele ihtiyacı varsa, bir bina daha tasarlar olur biter. Ama o ne yaptı? Annemle konuştu ve ikisi, faturayı Rowley ile benim ödememiz gerektiği konusunda anlaştılar.

Anneme, Rowley ile benim daha çocuk olduğumuzu ve maaşımızın, işimizin filan olmadığını söyledim. Ama annem sadece "yaratıcı" olmamız gerektiğini söyledi. Sonra da borcumuzu ödeyene kadar Okumak Eğlencedir Kulübü'nün toplantılarını askıya almak zorunda kalacağımızı ekledi.

Dürüst olmam gerekirse, biraz rahatladım. Çünkü şu noktada okumayla ilgili olmayan her şey gözüme güzel görünüyor.

Salı

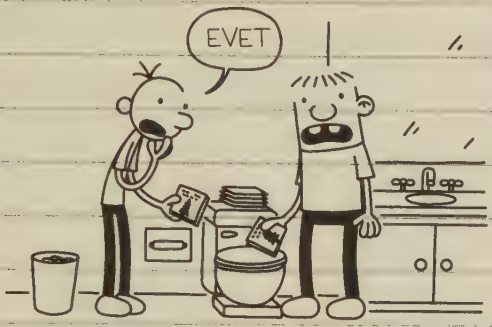
Rowley ve ben, dün bütün gün bu seksen üç doları nasıl ödeyeceğimizi bulmaya çalışıp kafa patlattık. Rowley belki de benim bir bankamatiğe gidip babasının borcunu ödemek için para çekebileceğimi söyledi.

Rowley'nin bunu söylemesinin nedeni benim zengin olduğumu sanması. İki yıl önce bir tatilde Rowley bize gelmişti. Bizde de tuvalet kâğıdı bitmişti. Annem, babam yeniden markete gidene kadar tuvalet kâğıdı yerine özel günlerde verilen peçetelerden koymuştu.

Rowley bu peçetelerin şık ve pahalı tuvalet kâğıtları olduğunu sandı ve bana ailemin zengin olup olmadığını sordu.

Onu etkileme fırsatını kaçıramazdım.

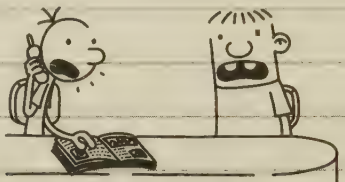
Ama ben zengin DEĞİLİM ve sorun da bu. Benim yaşımdaki bir çocuğun eline para geçmesini sağlayacak bir yol bulmaya çalıştım. Birden aklıma geldi: Çim Bakım Hizmetleri kurabilirdik.

Basit, sıradan çim bakım hizmetlerinden bahsetmiyorum ama. Çim bakımını bir sonraki aşamaya taşıyacak bir şirketten söz ediyorum. Şirketimizin adını V.I.P Çim Hizmetleri koymaya karar verdik.

Sarı Sayfalar'ı aradık ve onlara rehberlerine ilan vermek istediğimizi söyledik. Hem de o küçük yazılı ilanlardan olmayacaktı. İki sayfayı kaplayan, kocaman, renkli bir ilan istiyorduk.

Peki ne oldu dersiniz? Sarı Sayfalar'dakiler rehberlerine ilan vermenin bize birkaç bin dolara patlayacağını söylediler.

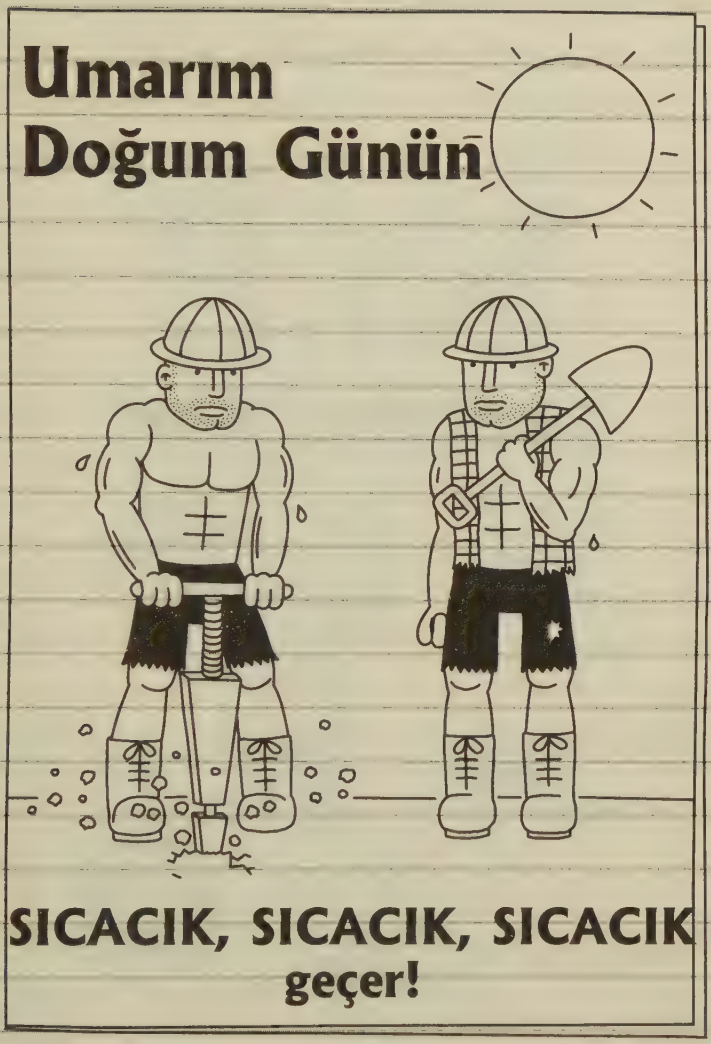
Onlara bunun bana pek mantıklı gelmediğini söyledim. Daha hiç para kazanmayan biri ilanın parasını nasıl ödeyebilirdi ki?

Rowley ile birlikte başka bir yol bulmamız gerektiğine karar verdik. KENDİ ilanlarımızı tasarlayacaktık.

Şöyle bir şey düşündüm. El ilanları yapabilir ve bunları mahalledeki bütün posta kutularına atabilirdik. İhtiyacımız olan tek şey, işe başlamamıza yardımcı olacak resimlerdi.

Biz de köşedeki dükkâna gittik ve kadınların doğum günlerinde birbirlerine verdikleri kartlardan aldık.

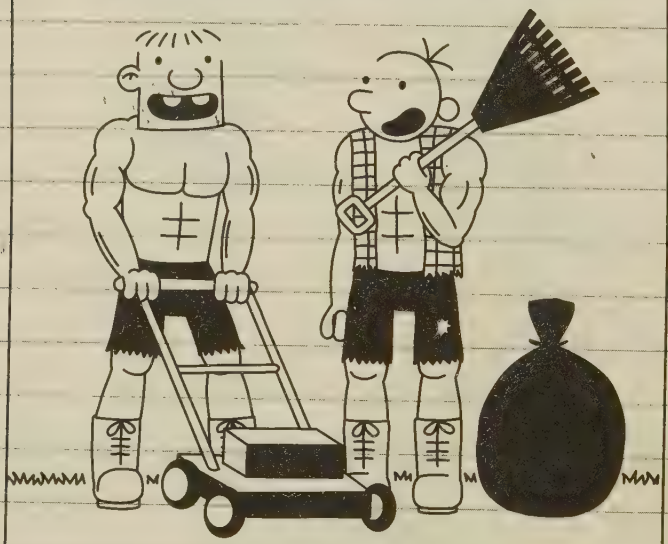

Sonra bunu tarayıp Rowley'nin bilgisayarına aktardık ve karttaki gövdelerin üzerine kendi kafalarımızı yapıştırdık.

Sonra bazı bahçe aletleri resimleri bulduk ve hepsini bir araya getirdik. Bunların çıktısını aldık. Ne yalan söyliyim, harika oldu.

V.I.P.

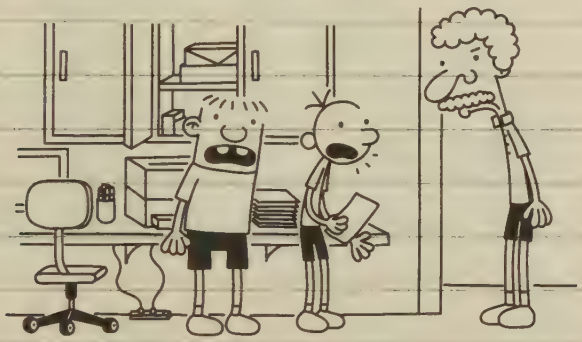
ÇİM HİZMETLERİ

ÖDÜLLÜ, BİRİNCİ SINIF HİZMETİMİZLE
KENDİNİZİ VE
ÇİMLERİNİZİ ŞIMARTIN!

TEL: 555-29 41

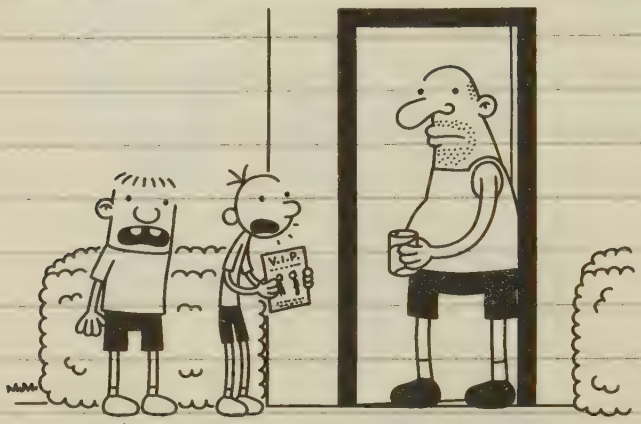
Bir hesap yaptım ve bütün mahalleye yetecek kadar el ilanı hazırlamak için alacağımız renkli kartuş ve kâğıtların bize en az iki yüz papele mal olacağını buldum. Biz de Rowley'nin babasından markete gidip ihtiyacımız olan malzemeleri almasını rica ettik.

Bay Jefferson buna yanaşmadı. Hatta bize bilgisayarını kullanamayacağımızı ve ilan çıktısı filan da alamayacağımızı söyledi.

Doğrusu bu beni şaşırttı. Çünkü madem Bay Jefferson kendisine borcumuzu ödememizi istiyor, işimizi kolaylaştırması gerekmez mi? Ama ilanımızı alıp onun çalışma odasından çıkmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Rowley ile ben de ev ev dolaştık, herkese ilanımızı gösterdik ve onlara V.I.P Çim Hizmetleri'nden söz ettik.

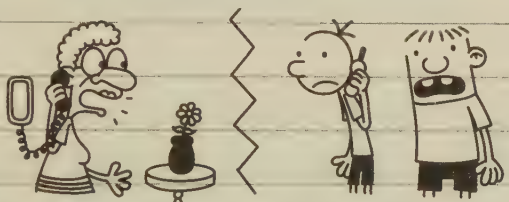
Birkaç eve uğradıktan sonra, en iyisinin konuştuğumuz ilk kişinin ilanı bir sonraki kişiye geçirmesini istemek olduğuna karar verdik. Böylece ilan elden ele dolaşacaktı ve Rowley ile ben de taban tepmek zorunda kalmayacaktık.

Şimdi yapmamız gereken tek şey arkamıza yaslanıp oturmak ve telefonun çalmaya başlamasını beklemek.

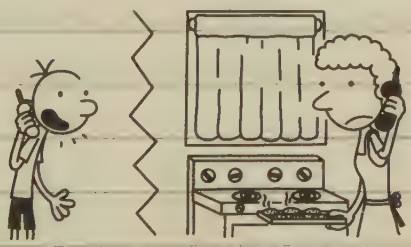
Perşembe

Rowley ile dün bütün gün bekledik ama kimsecikler aramadı.

Bir sonraki ilanda kullandığımız resimde daha kaslı erkekler mi olsa acaba, diye düşünmeye başlamıştım. Sonra bu sabah saat on bir civarında büyükannemin sokağında oturan Bayan Canfield aradı. Çimlerinin biçilmesi gerektiğini ama işi bize vermeden önce referanslarımızı öğrenmek istediğini söyledi.

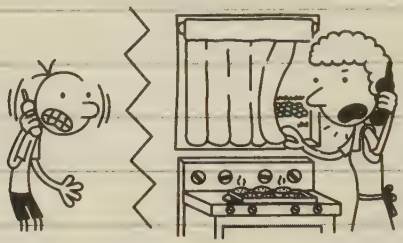

Eskiden büyükannemin çimlerini biçerdim. Ona telefon ettim ve Bayan Canfield'i arayıp benim ne kadar iyi bir işçi olduğumu söyleyip söyleyemeyeceğini sordum.

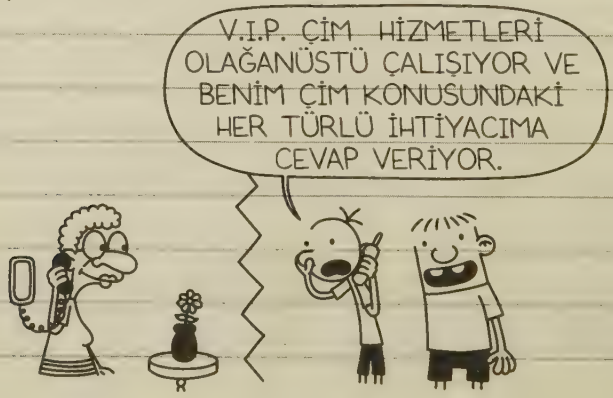
Büyükannemi kötü bir gününde yakalamış olmalıyım, bana bir güzel parladı. Geçen sonbaharda yığın yığın yaprağı bahçesinde bıraktığımı, bu yüzden şimdi bahçesinde öbek öbek ölü otlar olduğunu söyledi.

Sonra da bana ne zaman gidip yarım bıraktığım işi tamamlayacağımı sordu.

Beklediğim tepki bu değildi doğrusu. Büyükannene şu anda sadece para alacağımız işleri kabul ettiğimizi ama belki yazın ilerleyen günlerinde onâ da gidebileceğimizi söyledim.

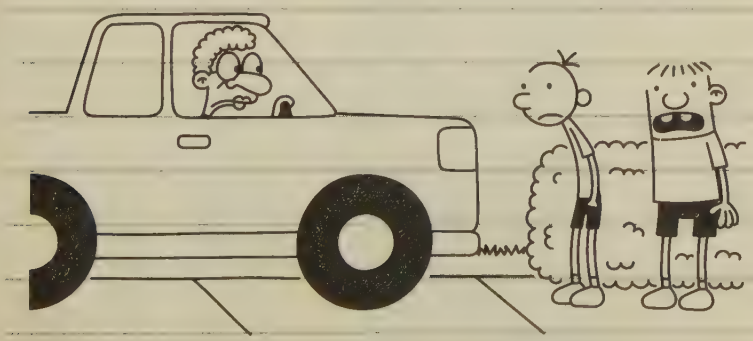
Ardından Bayan Canfield'i aradım ve büyükannemi en iyi şekilde taklit ederek konuştum. Sesim hâlâ kalınlaşmadığı için şanslıyım galiba.

İster inanın ister inanmayın, Bayan Canfield oltaya geldi! "Büyükanneme" referansı için teşekkür etti ve telefonu kapattı. Birkaç dakika sonra tekrar aradı, ben de kendi sesimle cevap verdim. Bayan Canfield işi bize vereceğini ve bugün ilerleyen saatlerde işe başlamak için evine gitmemizi istediğini söyledi.

Ama bizim ev Bayan Canfield'inkine biraz uzak. Ben de ona gelip bizi alıp alamayacağını sordum. Kendi ulaşımımız olmadığı için biraz bozuldu ama eğer on ikide hazır olabileceksek gelip almaya razı olduğunu söyledi.

Bayan Canfield saat 12.00'de oğlunun kamyonetiyle geldi ve bize çim biçme makinesiyle diğer aletlerimizin nerede olduğunu sordu.

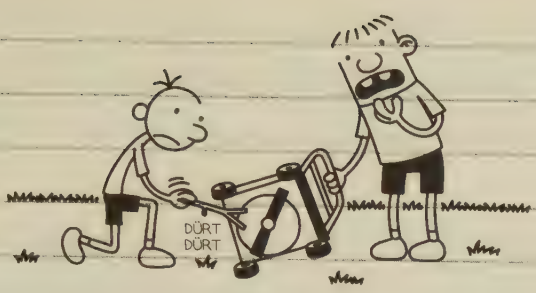

Ona aslında hiç aletimizin olmadığını ama büyükannemin yan kapısını hiç kilitlemediğini, oradan içeri girip kendisinin çim biçme makinesini birkaç saatliğine ödünç alabileceğimizi söyledim. Bayan Canfield bir an evvel çimlerini biçtirmek zorunda ve bu konuda çok umutsuz galiba. Planımı kabul etti.

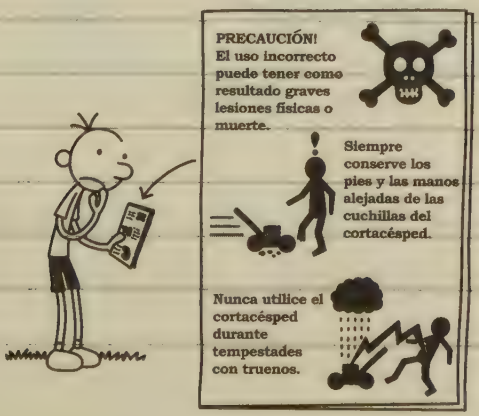
Şansımıza, büyükannem evde değildi. Evinden çim biçme makinesini almak çok kolay oldu. Makineyi Bayan Canfield'in bahçesine götürdük ve işe koyulmaya hazırlandık.

İşte o anda Rowley ile ikimizin de daha önce hiç biçme makinesi çalıştırmadığımızı fark ettik. Bir süre makinenin orasını burasını karıştırdık ve nasıl çalışacağını bulmaya çalıştık.

Ne yazık ki makineyi yan çevirince, içindeki bütün benzin çimenlerin üzerine döküldü. Biz de tekrar doldurmak için yeniden büyükannemin evine gitmek zorunda kaldık.

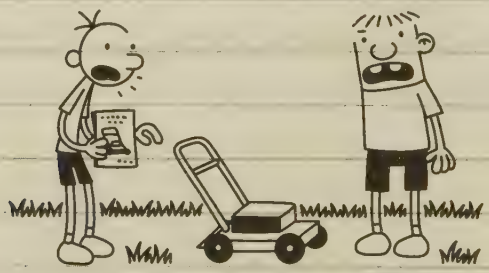
Hazır gitmişken, makinenin kullanma kılavuzunu da aldım. Okumaya çalıştım ama talimatlar İspanyolca yazılmıştı. ANLAYABİLDİĞİM parça pinçik yerlerin sonucunda çim biçme makinesi çalıştırmanın düşündüğüm kadar kolay olmadığı hissine kapıldım.

Rowley'ye çim biçme konusunda ilk sırayı onun alabileceğini söyledim. Ben de gölgede oturacak ve iş planımız üzerinde çalışacaktım.

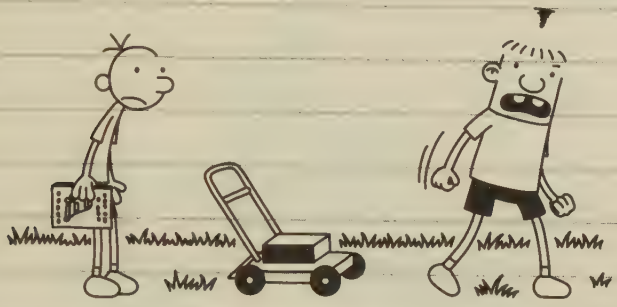
Rowley bu fikirden pek hoşlanmadı. Bunun bir "ortaklık" olduğunu, her şeyin 50-50 olması gerektiğini söyledi. Hayretler içinde kaldım çünkü çim hizmetleri fikrini ilk ortaya atan benim, bu yüzden de ortaktan çok patron sayılırım.

Rowley'ye birinin ağır işleri yapması, birinin de terden yapış yapış olmasın diye paraları tutması gerektiğini söyledim.

İster inanın ister inanmayın, bu Rowley'nin işi bırakıp gitmesine yetti.

Şuraya yazıyorum: Eğer ileride bir gün Rowley benden iş için referans isterse, hakkında iğrenç bir mektup yazıcam!

İşin aslı, Rowley'ye ihtiyacım filan da yok. Eğer bu çim hizmetleri işi düşündüğüm gibi büyürse, emrimde Rowley gibi yüz kişi çalıştırırım!

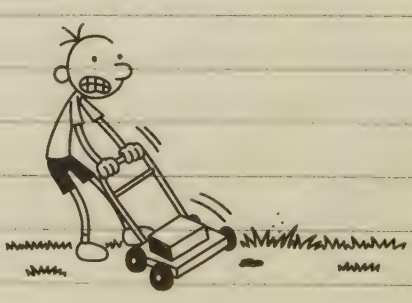
Bu arada, Bayan Canfield'in çimlerini biçmem gerekiyordu. Kullanma kılavuzunu biraz daha karıştırdım ve bir kordona bağlı olan kolu çekmem gerektiğini öğrendim. Ben de bunu denedim.

Makine anında çalışmaya başladı. Ben de korkup kendimi geriye atıverdim.

Düşündüğüm kadar zor değildi. Çim biçme makinesi kendi kendine çalışıyordu zaten. Benim tek yapmam gereken arada sırada ona yön vermekti.

Sonra her tarafta köpek pislikleri olduğunu fark etmeye başladım. Kendi kendine çalışan bir çim biçme makinesiyle bunların etrafından dolaşmak hiç kolay değildi.

V.I.P. Çim Hizmetleri'nin çok katı bir politikası var: Köpek pisliklerine kesinlikle yaklaşmıyoruz.

Bu nedenle, bir noktadan sonra, ne zaman şüpheli bir şey görsem, güvende olmak için bir metre etrafından dolaşmaya başladım

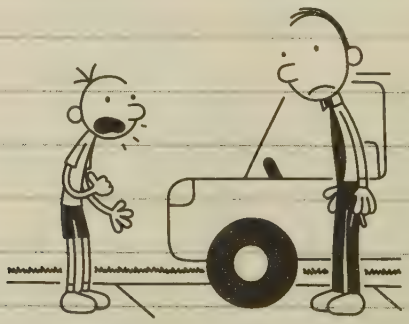
Bundan sonra iş çok daha hızlı ilerlemeye başladı çünkü üzerinden geçmem gereken daha az çim kalıyordu. İşim bitince, paramı almak için kapıya gittim. Fatura otuz dolardı; bunun yirmi doları çimler için, on doları da Rowley ile birlikte el ilanını tasarlarken harcadığımız zaman içindi.

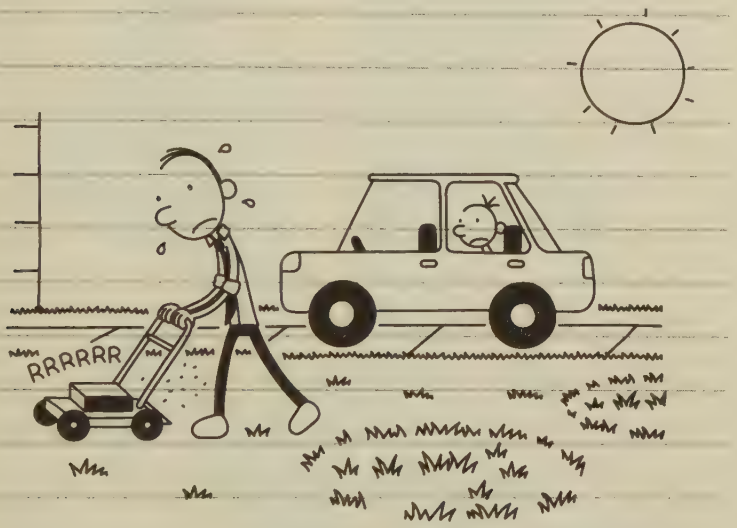
Ama Bayan Canfield para ödemeye yanaşmadı. Hizmetimizin "rezalet" olduğunu, çimlerini neredeyse hiç biçmediğimizi söyledi.

Ona köpek pisliği meselesinden söz ettim ama bana olan borcunu kabul etmedi. İşin daha da kötüsü, beni eve de bırakmadı. Bu yaz birilerinin bizi kazıklamaya çalışabileceğini tahmin etmiştim ama bunu yapanın ilk müşterimiz olacağı aklıma gelmemişti.

Eve kadar yürümek zorunda kaldım. Öfkeden delirmek üzereydim. Babama çim biçme deneyimimi ve Bayan Canfield'in nasıl paramı ödemediğini anlattım.

Babam hemen arabaya atlayıp Bayan Canfield'in evine gitti. Ben de onunla birlikte gittim tabi. Bayan Canfield'i oğlunu kullandığı için cığ cığ yiyecek sanıyordum ve bunu gözlerimle görmek istiyordum. Ama babam, büyükannemin çim biçme makinesini aldı ve Bayan Canfield'in çimlerinin geri kalanını kendisi biçti.

İşi bittiğinde de, ondan para filan istemedi.

Yine de bu yolculuğun TAM bir zaman kaybı olduğu söylenemez. Babam ortalığı toparlarken, ben de Bayan Canfield'in ön bahçesine bir tabela diktim.

Madem paramı alamayacaktım, o zaman çektiğim bunca zahmetten sonra ben de bedava reklamımı yapabilirdim.

Cumartesi

V.I.P. Çim Hizmetleri işi düşündüğüm gibi gitmedi. O ilk işimden sonra başka iş alamadım ve Bayan Canfield'in komşu komşu gezip beni kötülediğini düşünmeye başladım.

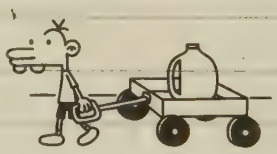
Önce pes etmeyi ve işimizi kapatmayı düşündüm. Ama sonra, el ilanı üzerinde birkaç değişiklikle kışın her şeye yeniden başlayabileceğimizi fark ettim.

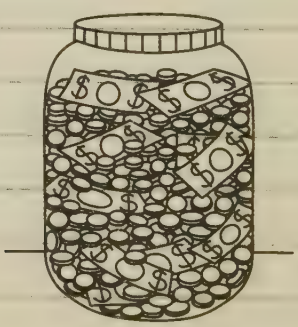
Yalnız sorun şu: Benim paraya ŞİMDİ ihtiyacım var. Yeni fikirler üzerinde beyin fırtınası yapmak için Rowley'yi aradım ama annesi onun babasıyla birlikte sinemaya gittiğini söyledi. Biraz bozuldum doğrusu çünkü izin kullanmak konusunda bana danışmamıştı.

Annem şu icecek faturasını ödeyene kadar eğlenceli bir şeyler yapmama izin vermiyor; yani nasıl para kazanabileceğimizi bulmak BANA düşüyor.

Ben aslında paranın kimde olduğunu biliyorum: MANNY. Çocuk ZENGİN kardeşim! Birkaç hafta önce, annemle babam Manny'ye kendisine söylenmeden oturağa her oturuşunda para verdiklerini söylediler. Bu yüzden Manny artık sürekli yanında kocaman bir su bidonu ile dolaşıyor.

Manny bütün parasını dolabının üzerindeki kocaman kavanozda biriktiriyor. Herhalde 150 doları filan vardır.

Manny'den bana borç vermesini istemeyi düşündüm ama bunu yapıp başımı derde sokamam. Manny'nin alacağının peşini bırakmayacağından adım gibi eminim.

Çalışmak zorunda kalmadan para kazanmanın bir yolunu bulmaya uğraşıyorum. Ama anneme bu düşüncemi söylediğimde, bana "tembel" dedi.

Tamam, TEMBEL olabilirim gerçekten ama bu benim suçum değil ki. Çocukluğumdan beri tembelim ben. Eğer bunu biri erken fark etseydi, belki de şimdi böyle olmazdım.

Hatırlıyorum da, anaokulundayken oyun saati bittiğinde, öğretmen herkesin oyuncaklarını kaldırmasını ve bir yandan temizlik yaparken bir yandan da "Temizlik Şarkısı"nı söylemesini isterdi. Ben de herkesle birlikte şarkıyı söylerdim ama temizlik filan yapmazdım.

Yani eğer ben böyleyim diye birilerini suçlamak istiyorsanız, bence işe eğitim sistemiyle başlayın.

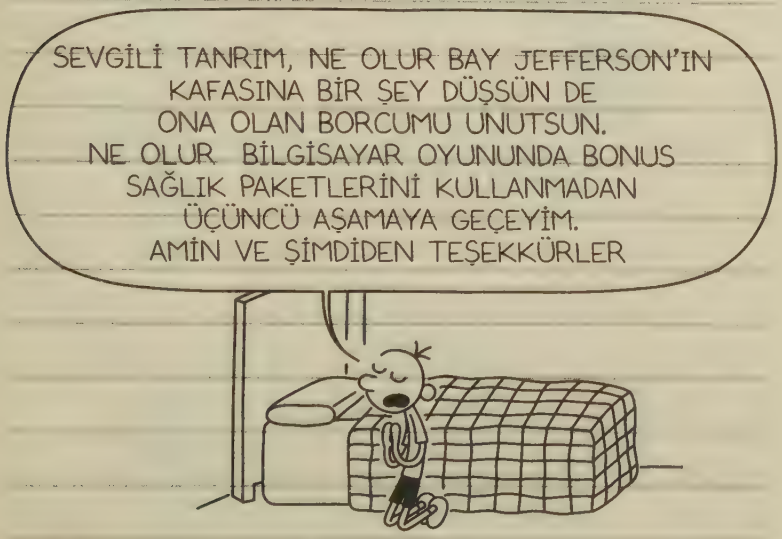
Pazar

Annem bu sabah odama geldi ve kiliseye gitmek için beni uyandırdı. Gideceğim için seviniyordum çünkü şu icecek faturasını ödemek için daha büyük bir güce sahip olmam gerektiğini biliyordum. Büyükanne ne zaman bir şeye ihtiyaç duysa sadece dua eder ve isteği hemen olur.

Tanrı'yla arasında direkt hat filan var galiba.

Nedense, benim böyle bir gücüm yok. Ama bu denemekten vazgececeğim anlamına gelmiyor.

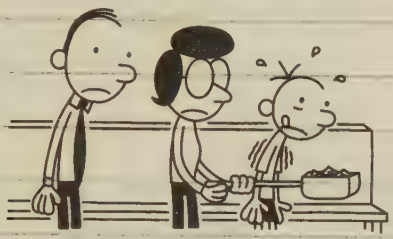
Bugünün ayinde karşılaştığımız herkese iyi ve nazik davranmamız gerektiği, çünkü kimin başka birinin kılığına girmiş İsa olduğunu bilemeyeceğimiz filan anlatıldı.

Herhalde bunları dinleyince daha iyi bir insan olmayı istememiz gerekiyor ama ben paranoyak olup çıkıyorum. Çünkü kesin yanlış tahminde bulunurum ben!

Her hafta yaptıkları gibi yine yardım sepetini elden ele dolaştırdılar. Bense tek bir şey düşünebiliyordum: Bu sepettekiler her kime gidecekse, benim ondan çok daha fazla paraya ihtiyacım var.

Ama annem gözlerimdeki ifadeyi gördü galiba; çünkü ben ihtiyacım olanı alamadan sepeti hemen arkamızdaki sıraya geçirdi.

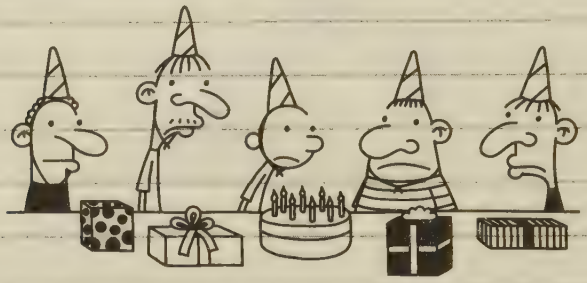
Pazartesi

Bu hafta sonu doğum günüm ve zaman geçmek bilmiyor. Bu yıl bir AİLE partisi vericem. Çim bakım işimizde beni yüzüstü bıraktığı için Rowley'ye hâlâ çok kızgınım. Bu yüzden gelip de benim doğum günü pastamdan yiyebileceğini düşünmesini istemiyorum.

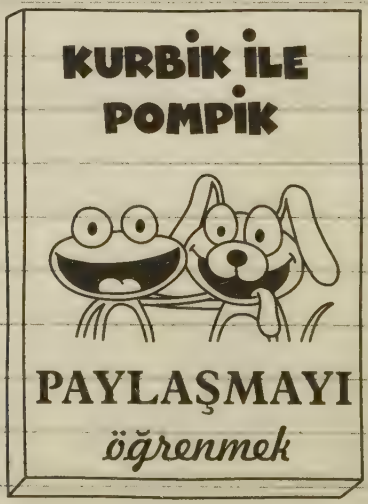
Hem arkadaş partileri konusunda dersimi aldım ben. Arkadaş partilerinde bütün konukların senin hediyelerinle oynama hakkının olduğunu sanıyor.

Ayrıca ne zaman bir arkadaş partisi versem, annem KENDİ arkadaşlarının çocuklarını da çağırıyor. Böylece partime doğru dürüst tanımadığım bir sürü insan geliyor.

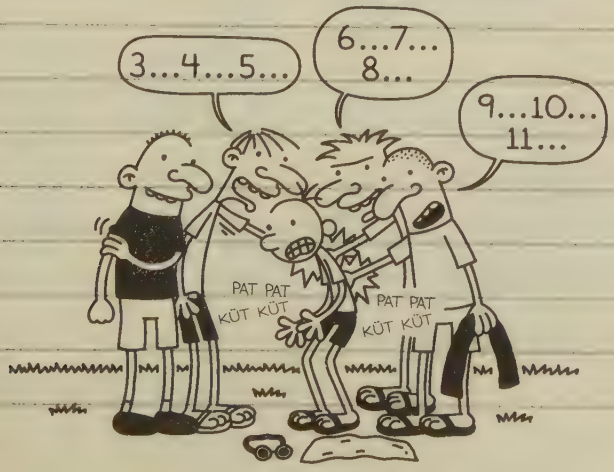
Bu çocuklar hediyeleri de kendileri seçmiyorlar; ANNELERİ alıyor. O yüzden, bilgisayar oyunu bile gelmiş olsa, oynamak isteyeceğin türden bir oyun olmuyor.

Bu yaz yüzme takımında olmadığıma seviniyorum. Geçen sene doğum günümde antrenman vardı. Beni havuza annem bırakmıştı.

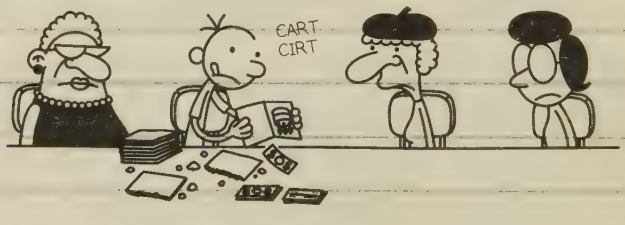

Doğum günüm öyle şiddetli kutlandı ki, yüzmek için kolumu bile kaldıramadım.

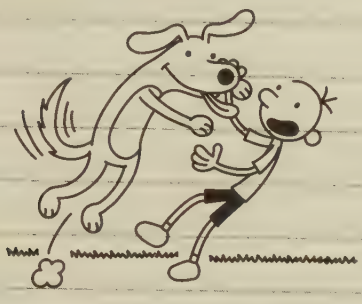
Bu yüzden şunu öğrendim: Söz konusu doğum günün olunca, cocukları işin icine katmamak en iyisi.

Annem, doğum günü kartlarıma "her zaman" yaptığım şeyi yapmayacağıma söz verdiğim sürece aile partisi verebileceğimi söyledi. Bu çok fena, cünkü benim HARİKA bir kart acma sistemim var. Hepsini düzgün bir şekilde üst üste diziyorum. Sonra her birini yırtıp acıyorum ve sallayıp içindeki parayı cıkarıyorum. Durup hiçbir şey okumazsam, bir dakikadan az bir süre içinde yirmi kart açabiliyorum.

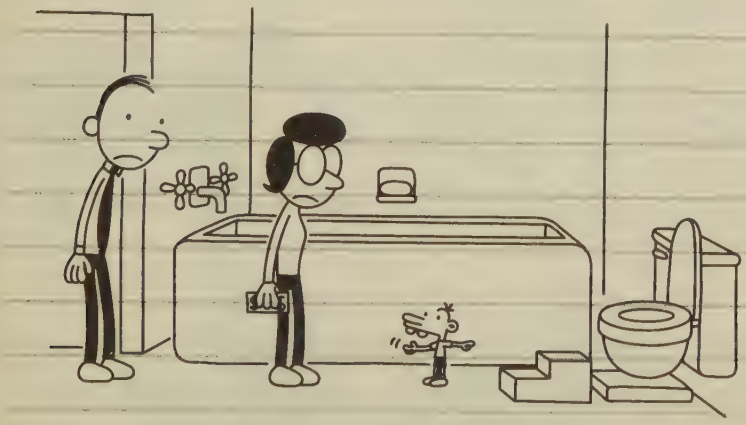

Annem böyle yaparak, kartları veren kişilere "ayıp ettiğimi" söylüyor. Bu kez her bir kartı okumamı ve bunu veren kişiye teşekkür etmemi istiyor. Bu beni epey yavaşlatacak ama yine de değer diye düşünüyorum.

Bu yıl doğum günümde ne istediğimi uzun uzun düşündüm. KÖPEK istiyorum ben!

Son üç yıldır köpek istiyorum zaten ama annem eve köpek almadan önce Manny'nin tuvalet eğitiminin tamamlanması gerektiğini söylüyor. Ama Manny'nin oturak kullanma konusundaki hızına bakılırsa, bu SONSUZA kadar mümkün olmayabilir.

Aslında, babamın da köpek istediğini biliyorum. Küçükken KÖPEĞİ varmış.

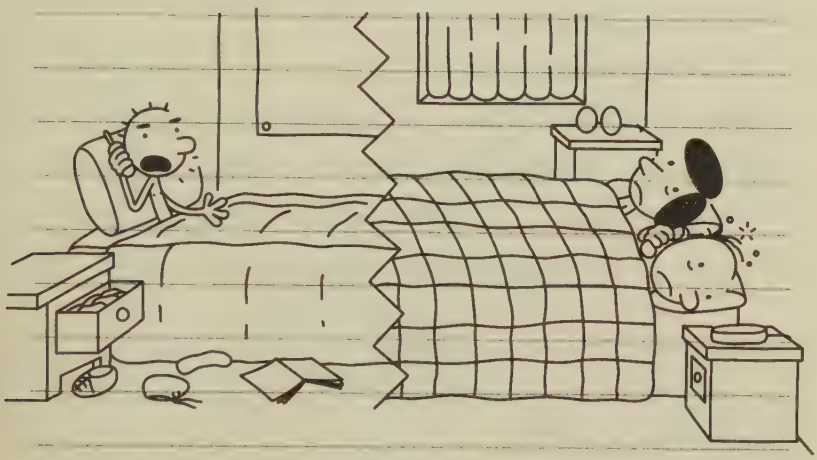
Babamın tek ihtiyacının azıcık dürtülmek olduğunu düşündüm ve gecen yıl Noel'de şansımı denedim. Joe Amca ve ailesi bize uğramışlar, köpekleri Katil'i de yanlarında getirmişlerdi.

Joe Amca'dan babamı bize köpek alması gerektiğini cıtlatmasını rica ettim. Ama bunu öyle bir şekilde yaptı ki benim köpek alma kampanyamı belki beş yıl geriye götürdü.

Doğum günümde asla alamayacağım bir şey daha var: Cep telefonu! Bu da Rodrick'in yüzünden!

Annemle babam geçen yıl Rodrick'e cep telefonu aldılar. O da daha birinci ayda üç yüz dolarlık bir telefon faturası getirdi. Faturanın büyük bölümü, Rodrick'in bodrumdaki odasında otururken, kaloriferi biraz daha yakmaları için annemle babamı aramasından kaynaklanıyordu.

Bu yüzden bu yıl sadece deri televizyon koltuğu istiyorum. Charlie Amca kendine aldı ve hayatını o koltukta geçiriyor.

Televizyon koltuğu istememin bir nedeni şu: Eğer böyle bir koltuğum olursa, gece geç saate kadar televizyon izledikten sonra odama çıkmak zorunda kalmaz, oracıkta uyurum.

Hem bu koltukların bir sürü özelliği var. Boyun masajı yapıyorlar, sırtın düzgün durmasını sağlıyorlar falan. Ben de babamın söylevlerine daha iyi katlanabilmek için "titreşim" özelliğini kullanabilirim diye düşünüyorum.

Koltuktan sadece tuvalete gitmem gerektiğinde kalkarım. Ama belki de televizyon koltuğu istemek için gelecek yıla kadar beklesem daha iyi olur çünkü eminim o zamana kadar yeni bir model geliştirirler.

Perşembe

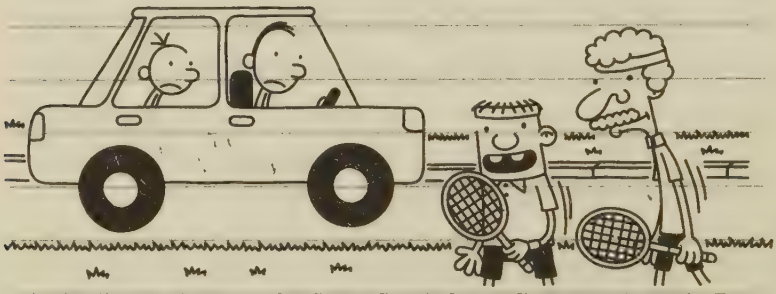
Saçlarımı kestirmeme gerek olmadığı halde, annemden bugün beni yine Nefeskesen Güzellik Salonu'na götürmesini istedim. Canım kasabadaki son dedikoduları öğrenmek istiyordu.

Kuaförüm, Annette, Bayan Jefferson'ı tanıyan bir hanımdan, Rowley ile aramızın bozuk olduğunu duyduğunu söyledi.

Sözümona, kendisini doğum günü partime davet etmediğim için Rowley'nin "kalbi kırıkmış". Rowley'nin mutsuz olduğu suratına bakarak anlaşılmaz ki.

Rowley'yi ne zaman görsem, yanında babası oluyor. Yani görünüşe göre, kendine yeni bir en iyi arkadaş bulmuş gibi.

Şunu söylemeden geçemicem: Rowley'nin hâlâ içecek borcu olduğu halde kulübe gitmeye devam etmesi bence rezillik.

Ne yazık ki Rowley ile babasının yakın ilişkisi benim hayatımı ETKİLEMEYE başladı. Annem Rowley ile babasının birlikte takılmasının çok "hoş" olduğunu, babamla benim de birlikte balığa gitmemiz, ön bahçede kovalamaca oynamamız filan gerektiğini söylüyor.

İyi de sorun şu: Bu tür bir baba-oğul ilişkisi, babamla bana göre değil hiç. Annem en son babamla bana birlikte bir şeyler yaptırmaya çalıştığında, sonunda babamı Rappahnnock Deresi'nden çıkarmak zorunda kalmıştım.

Ama annem işin peşini bırakmayacak gibi görünüyor. Babamla biz oğulları arasında daha fazla "yakınlık" görmek istiyormuş. Bu da çok komik ve garip anlar yaşanmasına neden oluyor.

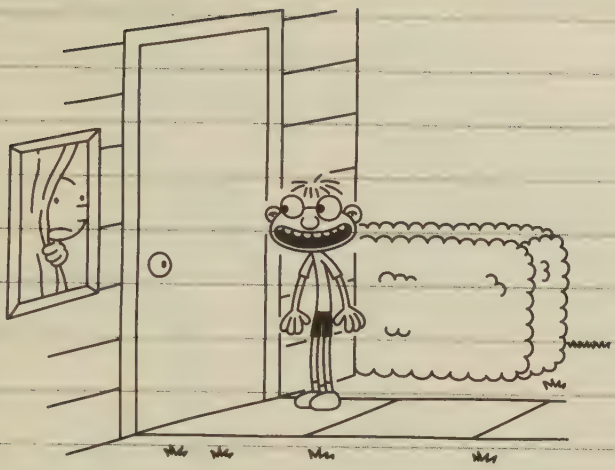
Cuma

Bugün televizyon seyredip oyalanırken, kapı çalındı. Annem bir "arkadaş"ın beni görmeye geldiğini söyledi. Ben de Rowley özür dilemek için geldi sandım.

Ama gelen Rowley değildi. FREGLEY idi.

İlk şoku atlattıktan sonra, kapıyı çarparak kapattım. Fregley'nin bizim evde ne aradığını bilmediğim için paniğe kapılmaya başlamıştım. Birkaç dakika sonra, yan camdan dışarı baktım. Fregley HÂLÂ orada dikiliyordu.

Kesin tedbirler almam gerektiğini biliyordum; bu yüzden polis çağırmak için mutfağa gittim. Ama annem numarayı tuşlamama fırsat vermeden beni durdurdu.

Fregley'yi bize KENDİSİNİN davet ettiğini söyledi. Rowley ile kavga ettiğimden beri çok "yalnız" görünüyormuşum, bu yüzden Fregley ile benim için bir "oyun günü" ayarlamış.

Görüyorsunuz di mi? İşte bu yüzden anneme kişisel meselelerimden söz etmemeliyim. Bu Fregley işi tam bir felaket oldu.

Bir vampirin siz davet etmediğiniz sürece evinize giremeyeceğini duymuştum. Eminim aynı şey Fregley için de geçerlidir.

Yani şu anda iki korkum var: çamurlu el ve Fregley. Üstelik beni önce haklama hakkını birine verecek olsam, bir an bile düşünmeden çamurlu el derdim.

Cumartesi

Bugün doğum günümdü ve sanırım her şey aşağı yukarı beklediğim gibiydi. Akrabalar saat bir civarı gelmeye başladılar. Anneme olabildiğince çok kişiyi davet etmesini söylemiştim, çünkü hediye potansiyelini en üst düzeye çıkarmak istiyordum. Sonuç da çok iyi oldu.

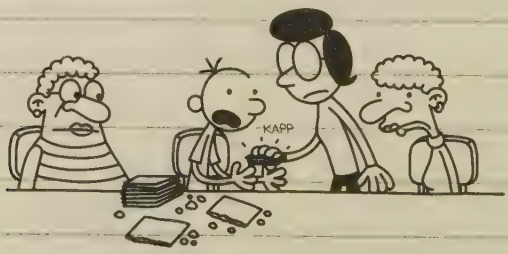

Doğum günümde fazla oyalanmadan bir an önce hediyelere geçmek istiyordum. Bu yüzden herkesi salonda topladım.

Annemin söylediğini yaptım ve kartları yavaş yavaş açtım. Biraz sıkıntılı oldu ama iyi para topladım, bu yüzden buna değdi.

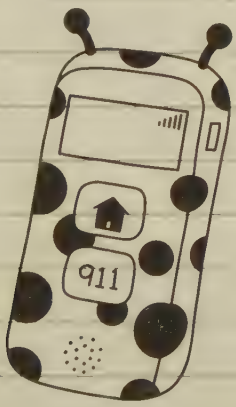
Ne yazık ki, paralar toplanır toplanmaz, annem Bay Jefferson'a vermek üzere hepsine el koydu.

Sonra paketli hediyelere geçtim. Ama sayıları pek fazla değildi. Annemle babamdan olan ilk hediye küçük ve ağırdı, bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm. Yine de açınca şok geçirdim.

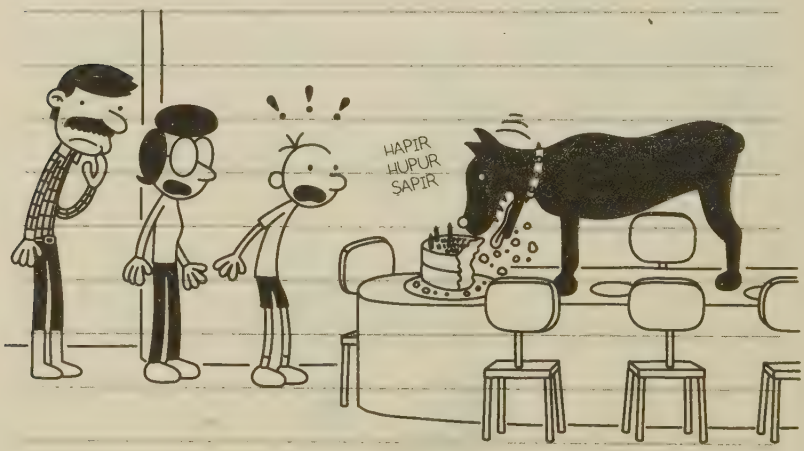

Yakından baktığımda, bunun bildiğimiz cep telefonu olmadığını gördüm. Adı "Uğurböceği" idi. Klavyesi filan, hiçbir şeyi yoktu. Üzerinde sadece iki düğme vardı, biri evi aramak, diğeri de acil durumlar içindi. Yani işe yaramaz bir şeydi.

Diğer bütün hediyeler giysilerden ve ona benzer, hiç ihtiyacım olmayan şeylerden oluşuyordu. Benim hâlâ televizyon koltuğu umudum vardı; ancak annemle babamın o kadar kocaman bir deri koltuğu saklayabilecekleri bir yer olmadığını fark edince, beklemekten vazgeçtim.

Sonra annem herkese pasta yemek için yemek odasına geçmelerini söyledi. Ne yazık ki Joe Amca'nın köpeği Katil, bizden önce davranmıştı.

Annemin dışarı çıkıp benim için yeni bir pasta almasını umuyordum ama o ne yaptı? Eline bir bıçak aldı ve köpeğin dokunmadığı yerleri kesti.

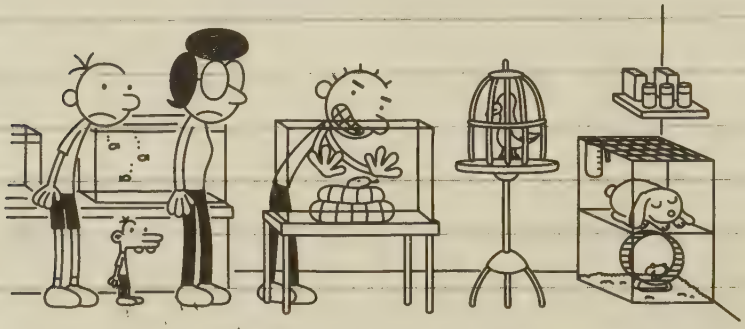
Annem bana kocaman bir dilim kesti ama o anda hiç pasta yiyecek havamda değildim. Hele Katil küçük doğum günü mumlarını masanın üstüne tükürürken.

Pazar

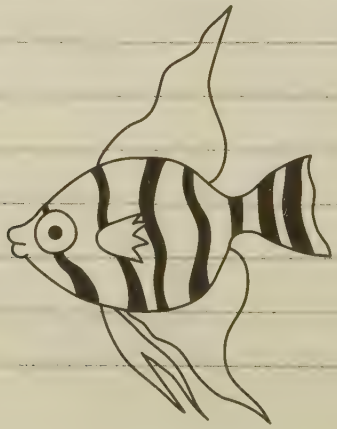
Annem doğum günümde olanlar yüzünden kendini kötü hissetti galiba. Bu yüzden bugün bana alışveriş merkezine gidip bana bir "telafi hediyesi" alabileceğimizi söyledi.

Rodrick ve Manny'yi de yanımıza çağırdı ve onların da istedikleri şeyleri alabileceklerini söyledi. Ama bu büyük bir haksızlık çünkü dün ONLARIN doğum günü değildi.

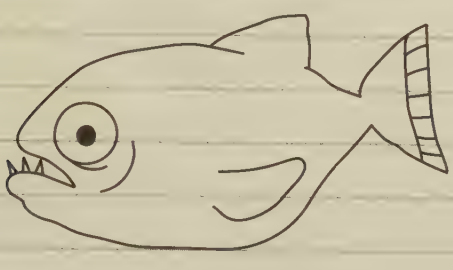
Bir süre alışveriş merkezinde dolaştık, sonunda bir evcil hayvan dükkânına girdik. Ben paralarımızı birleştirip bir köpek alabileceğimizi umuyordum ama Rodrick başka bir evcil hayvanla ilgilenir gibiydi.

Annem hepimize beşer dolar uzattı ve istediğimizi alabileceğimizi söyledi. Ama beş dolarla evcil hayvan dükkânında pek bir şey alınamıyor. Ben de sonunda rengârenk, çok hoş bir melek balığında karar kıldım...

Rodrick de bir balık seçti. Türünün ne olduğunu bilmiyorum ama Rodrick'in bunu seçmesinin nedeni akvaryumun üzerindeki etikette balığın "agresif" olduğunun yazmasıydı.

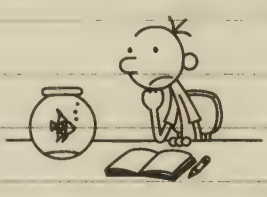

Manny beş dolarını balık yemine harcadı. Önce onun bunu, Rodrick'le benim aldığımız balıkları beslemek istediği için yaptığını sandım. Ama eve gidene kadar, Manny kutudakilerin yarısını yemişti bile.

Pazartesi

İlk kez kendime ait bir hayvanım oluyor ve buna alışıyorum. Balığımı günde üç kez besliyorum ve kavanozunu sürekli temiz tutuyorum.

Balığımın gün boyu yaptığı her şeyi kaydetmek için bir günlük bile aldım. Ama sayfaları doldurmakta biraz sıkıntı yaşadığımı itiraf etmeliyim.

Annemle babama, bir akvaryum alıp alamayacağımızı ve içini, benim balıkçığıma arkadaşlık etmeleri için bir sürü başka balıkla doldurup doldduramayacağımızı sordum. Ama babam akvaryumların pahalı olduğunu ve belki Noel'de bir tane isteyebileceğimi söyledi.

Çocuk olmanın en sinir tarafı bu işte. İstediğin şeylere sahip olmak için iki şansın var: doğum günü ve Noel. O günlerden biri NİHAYET geldiğinde de, annenle baban sana Uğurböceği alarak her şeyi mahvediyor.

Kendi param olsaydı, istediğim her şeyi alabilirdim. Ne zaman bilgisayar oyunu kiralamak, şeker filan almak istesem, utanıp sıkılmaktan da kurtulurdum.

Her neyse, bir gün zengin ve ünlü olacağımı biliyorum ama bunun neden hâlâ gerçekleşmediğini düşünmeye başladım. Şimdiye kadar EN AZINDAN televizyonda kendi programımı yapmaya başlamış olmalıydım.

Dün gece bir bakıcının bir hafta boyunca bir aileyle birlikte yaşadığı ve sonunda nasıl işleri berbat ettiklerini anlattığı şu programlardan birini izledim.

Kadın özel bir bakıcılık okuluna filan gitmiş mi bilmiyorum ama ben bu işi yapmak için DOĞMUŞUM.

Bakıcı emekli olduğunda bu işi almak için ne yapabilirim, onu düşünmem gerek.

Birkaç yıl önce, kişisel anılarımı biriktirmeye başladım. Kitap raporlarımı, eski oyuncaklarımı filan... Çünkü günün birinde müzem açıldığında, içinin hayatımdan ilginç şeylerle dolmasını istiyorum.

Ama üzerinde tükürüğüm olan lolipop çubukları gibi şeyleri saklamıyorum çünkü inanın bana, klonlanmayı filan hiç istemiyorum.

Ünlü olduğumda, hayatımda bazı değişiklikler yapmak zorunda kalacağım.

Büyük olasılıkla özel jetlerle uçmak zorunda kalırım; çünkü sıradan uçaklara binersem ve arka tarafta oturan insanlar benim birinci sınıf tuvaletime musallat olmaya kalkarlarsa, çok bozulurum.

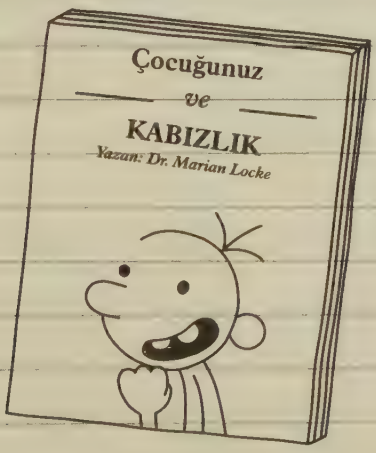
Ünlü insanların bir derdi daha oluyor. Akrabaları da, sırf onlarla akraba oldukları için, ünlü olmak zorunda kalıyorlar.

Ben üne en çok, birkaç yıl önce annem beni bir modellik işine kaydettirdiğinde yaklaştım. Galiba annemin kafasında resimlerimin giysi kataloglarında filan yer almasını sağlamak vardı.

Ama resmimi sadece aptal bir tıp kitabında kullandılar. O günden beri bunu unutmaya çalışıyorum!

Salı

Öğleden sonrayı bilgisayar oyunları oynayarak ve gazetedeki karikatürlere bakarak geçirdim

Arka sayfayı çevirdiğimde, her zaman "Şirincik"in olduğu yerde bir ilan gördüm.

Siz de komik sayfalarda yer almak ister misiniz?

"Şirincik"in yerini alacak tek kutuluk karikatürler çizecek ve yazacak yetenekli karikatürist arıyoruz. Bizi gıdıklayabilir misiniz?

Hayvanlarla ilgili karikatürler değerlendirilmeyecektir.

Yahu, ben de ASIRLARDIR böyle bir fırsat bekliyordum. Bir kere okul gazetesinde bir karikatürüm yayınlandı ama böyle bir şans yüzüme ilk kez gülüyordu.

İlanda hayvan karikatürlerini kabul etmeyecekleri yazıyordu. Sanırım nedenini biliyorum. "Saygın Baygın" adında bir köpekle ilgili karikatür var ve neredeyse elli yıldır yayınlanıyor.

Bunu yazan adam uzun zaman önce ölmüş ama eski karikatürleri evirip çevirip yayınlıyorlar.

Komik olup olmadığını bile bilmiyorum çünkü doğrusunu söylemem gerekirse, benim yaşımdaki birinin birçoğunu anlaması bile çok zor.

Her neyse, gazete birkaç kez bu karikatürden kurtulmaya çalıştı ama ne zaman yayından kaldırsalar, "Saygın Baygın" hayranları zıvanadan çıktı ve olay çıkardı. Galiba insanlar bu çizgi köpeği kendi hayvanları filan gibi görüyorlar.

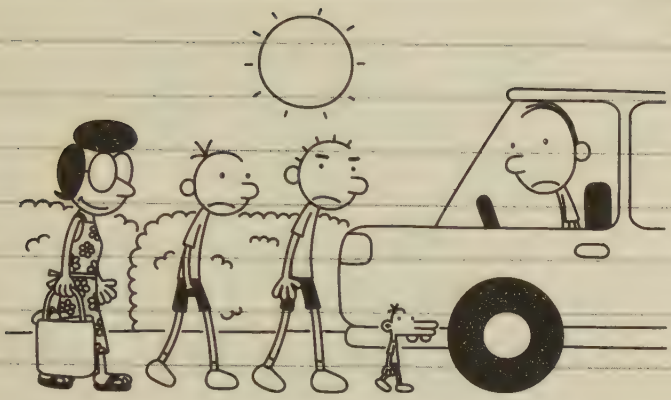
"Saygın Baygın" en son yayından kaldırıldığında, huzurevinden otobüsler dolusu okuyucu gazete binasına hücum etti ve istekleri kabul edilene kadar da oradan ayrılmadılar.

Cumartesi

Annem bu sabah ekstra neşeliydi. Bir şeyler olduğu her halinden belliydi.

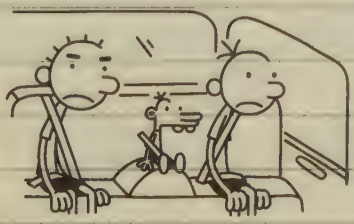
Saat onda hepimize arabaya binmemizi söyledi. Nereye gideceğimizi sorduğumda, "sürpriz" dedi.

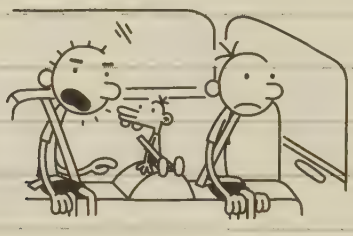
Onun güneş yağlarını, mayoları filan arabanın bagajına yerleştirdiğini görünce, plaja gideceğimizi düşündüm.

Haklı olup olmadığımı sorduğumda, gideceğimiz yerin plajdan da GÜZEL olduğunu söyledi.

Gittiğimiz yer her neresiyse epey uzaktı. Arka koltukta Rodrick ve Manny ile tıkış tıkış oturmak da hiç keyifli değildi.

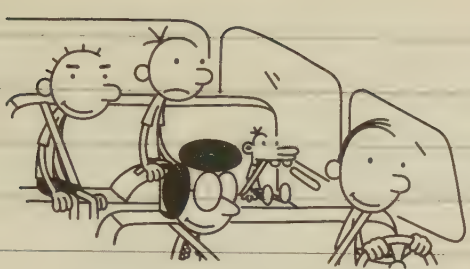
Manny, Rodrick ile benim aramda, tümsekte oturuyordu. Bir ara Rodrick ona oturduğu yerin arabanın en kötü, dar ve rahatsız yeri olduğunu söyledi.

Manny yaygarayı bastı.

Sonunda annemle babam Manny'nin ağlamasından sıkıldılar . Annem de tümseğin üzerinde oturma sırasının bende olduğunu, çünkü ikinci en küçüğün ben olduğumu ve bunun "adil" olduğunu söyledi. Böylece, babam her kasise girdiğinde kafamı arabanın tavanına çarptım.

Saat iki civarı, midem kazınmaya başladı. Bir yerlerde durup fast food falan yemeyi önerdim. Babam durmadı çünkü fast food restoranlarındaki insanların "geri zekalı" olduğunu düşünüyormuş.

Neden öyle düşündüğünü biliyorum. Babam ne zaman evin yakınlarındaki kızarmış tavukçuya gitse, siparişini çöp kutusundan vermeye çalışıyor.

Yolda bir pizzacı tabelası gördüm ve annemle babama orada yemek yememize izin vermeleri için yalvardım. Ama annem para biriktirmeye çalışıyor sanırım çünkü hazırlıklı gelmişti.

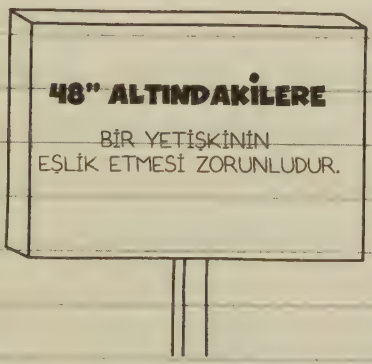
Yarım saat kadar sonra büyük bir otoparka girdik. Nereye geldiğimizi anlamıştım.

Çocukken gittiğimiz Kaykaydırak Su Parkı'ndaydık. Yani KÜÇÜK cocukken demek istiyorum. Burası, Manny'nin yaşındakilere göre bir yer.

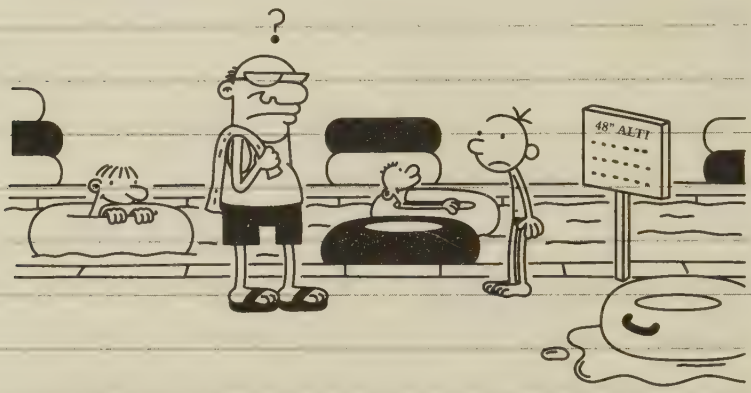
Annem Rodrick ile benim, arka koltukta homurdandığımızı duymuş olmalı. Ailece harika vakit geçireceğimizi ve bunun yaz tatilinin en güzel günü olacağını söyledi.

Kaykaydırak Su Parkı'yla ilgili kötü anılarım var. Bir keresinde büyükbabam beni oraya götürmüş ve bütün gün su kaydırağının yanında bırakmıştı. Kendisinin kitabını okuyacağını ve üç saat sonra buluşacağımızı söylemişti. Ama ben girişteki tabela yüzünden hiçbir kaydırağı denememiştim.

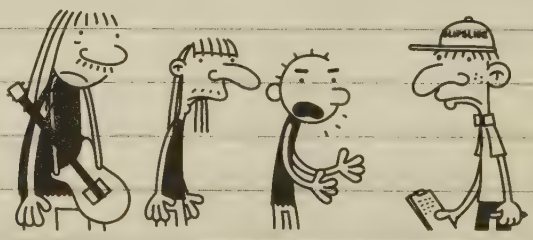

Ben kaydıraktan kaymak için kırk sekiz yaşında olmak gerektiğini düşünmüştüm ama meğer rakamların yanındaki iki çizgi "inç" anlamına geliyormuş. (Kırk sekiz inç, yaklaşık bir metre yirmi santim eder de.)

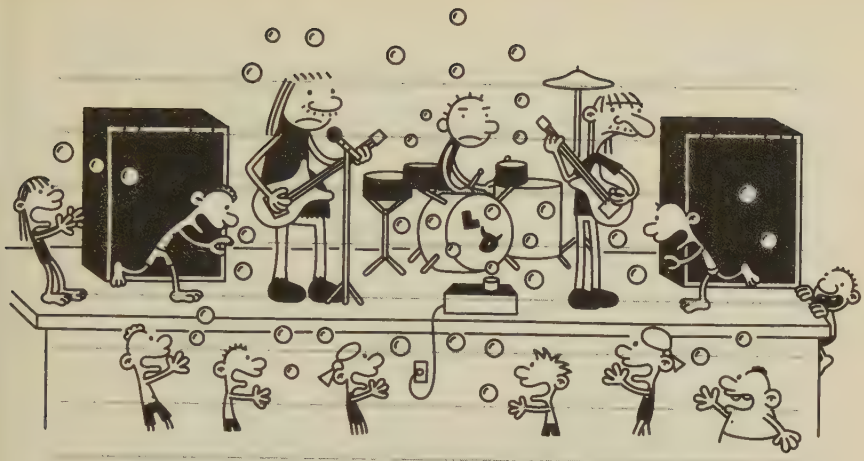
Yani bütün günü büyükbabamın gelip beni almasını bekleyerek boşu boşuna geçirdim. Sonra da parktan çıkmak zorunda kaldık.

Rodrick'in de Kaykaydırak Parkı ile ilgili kötü anıları var. Geçen yıl grubu, dalga havuzunun yanındaki sahnede program yapacaktı. Gruptakiler, park görevlilerinden, program sırasında özel efektler yaratabilmek için bir is makinesi ayarlamalarını istemişler.

Ama biri işleri mahvetmiş ve sis makinesi yerine KÖPÜK makinesi ayarlanmış.

Annemin bugün bizi su parkına götürmesinin nedenini anladım: Ailelerden yarı fiyat alınıyormuş. Bu yüzden, ne yazık ki, ülkedeki bütün aileler oraya toplanmış gibiydi.

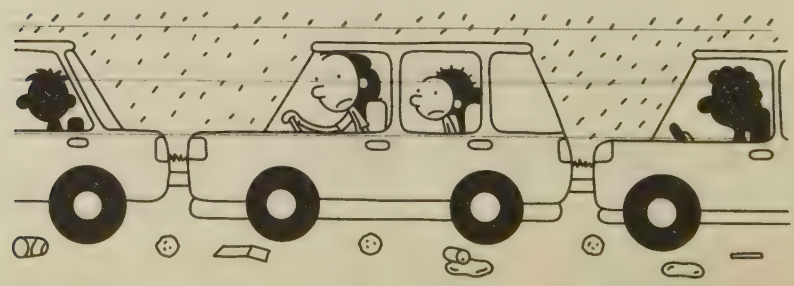
Kapıdan girdiğimizde, annem Manny için bir çocuk arabası kiraladı. Onu birazcık daha para harcaması ve çift kişilik araba kiralaması konusunda ikna ettim. Çünkü uzun bir gün olacağını biliyor ve enerjimi korumak istiyordum.

Annem çocuk arabasını dalga havuzunun yakınına park etti. Havuz öylesine kalabalıktı ki suyu görmek bile çok zordu. Güneş yağlarımızı sürdükten ve oturacak yer bulduktan sonra, birkaç yağmur damlası hissettim ve ardından gökgürültüsü duydum. Sonra da hoparlörden anons duyuldu.

Herkes çıkışlara ve arabalara hücum etti. Herkes aynı anda yola çıkmaya çalıştığı için, tam bir trafik keşmekeşi yaşandı.

Manny espriler yaparak herkesi güldürmeye çalışıyordu. Önceleri annemle babam da onu teşvik ediyorlardı.

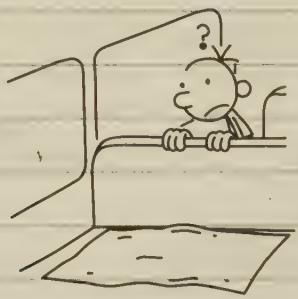
Ama bir süre sonra, Manny'nin esprileri saçma gelmeye başladı.

Benzinimiz azalmıştı, bu yüzden klimayı kapatmak ve otoparkın boşalmasını beklemek zorunda kaldık.

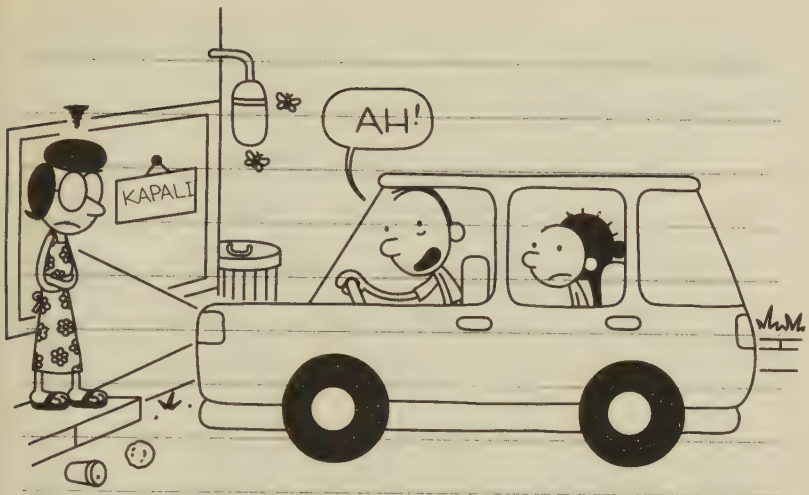
Annem başının ağrıdığını söyledi ve uzanmak için arkaya geçti. Bir saat sonra trafik birazcık hafifledi de biz de otoyola çıktık.

Benzin almak için durduk. Yaklaşık kırk beş dakika sonra evdeydik. Babam, annemi uyandırmamı söyledi. Ama arabanın arkasına baktığımda, annemi göremedim.

Birkaç dakika kadar, kimse onun nereye gittiğini anlayamadı. Sonra aklımıza bir tek benzincide olabileceği geldi. Durduğumuzda tuvalete gitmiş olmalıydı, hiç kimse fark etmemişti.

Elbette benzincideydi. Biz onu gördüğümüze sevindik ama onun BIZI gördüğüne sevindiğini sanmıyorum.

Annem geri dönüş yolunda hiç konuşmadı. İçimden bir ses, ailece geçirilen bu günün ona bir süre yeteceğini söylüyor. Buna memnunum, bana yetti çünkü!

Pazar

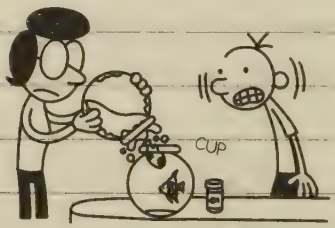
Keşke dün o geziye gitmeseymişiz, çünkü evde kalsaydık, balığım şimdi yaşıyor olurdu.

Yola çıkmadan önce balığımı besledim. Annem, Rodrick'inkini de beslemem gerektiğini söyledi. Rodrick'in balığı buzdolabının üzerinde bir kavanozda duruyor. Onun balığını bir kez olsun beslemediğinden ve kavanozunu bir kez olsun temizlemediğinden adım gibi eminim.

Herhalde balıkcık camın üzerinde biten yosunlarla beslenerek yaşıyordu.

Annem, Rodrick'in kavanozunu görünce, iğrenc olduğunu düşündü. Bu yüzden balığı alıp benim kavanozuma koydu.

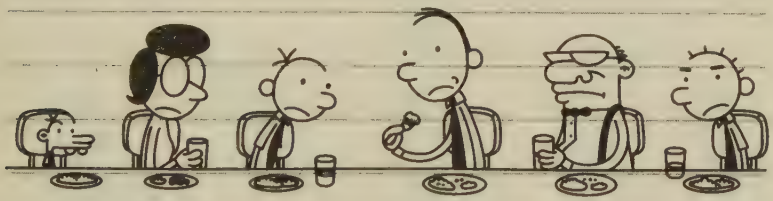

Su parkından döndüğümüzde, balığımı beslemek için doğruca mutfağa gittim. Ama kavanozda yoktu. Ona ne olduğunu anlamak da hiç zor değildi tabii.

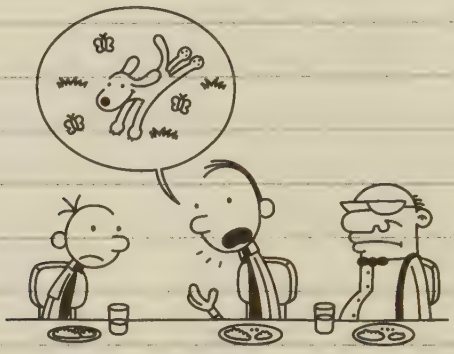
Balığım için üzülmeye bile vaktim olmadı. Çünkü bugün babalar günüydü ve hepimiz arabaya doluşup büyükbabama kahvaltıya gittik.

Şuraya yazıyorum: Bir gün baba olursam, beni Babalar Günü'nde gömlek giyip, kravat takıp huzurevine giderken göremeyeceksiniz. Kendi başıma takılıp EĞLENİRİM daha iyi. Ama annem üç kuşak Heffley erkeklerinin bir arada olmasının harika olacağını düşündüğünü söyledi.

Yemeği didikleyip duruyordum herhalde ki babam bana neyim olduğunu sordu. Balığım öldüğü için moralimin bozuk olduğunu söyledim. Babam da söyleyecek bir şey bulamadığını, çünkü daha önce hiçbir evcil hayvanının ölmediğini söyledi.

Çocukken Fındık adında bir köpeği varmış ama Fındık bir kelebek çiftliğine kaçmış.

Babam Fındık ve kelebek çiftliği ile ilgili aynı hikâyeyi daha önce belki bir milyon kez anlatmıştı ama kabalık edip sözünü kesmek istemedim.

Sonra büyükbabam sözü aldı ve bir "itirafta" bulunacağını söyledi. Nutty'nin aslında kelebek çiftliğine kaçmadığını anlattı. MEĞER kendisi arabayı geri geri çıkarmaya çalışırken yanlışlıkla köpeğin üzerinden geçmiş.

Büyükbabam, babama gerçeği anlatmak zorunda kalmamak için kelebek çiftliği hikâyesini uydurduğunu söyledi. Böylece şimdi buna bol bol gülebilirlerdi.

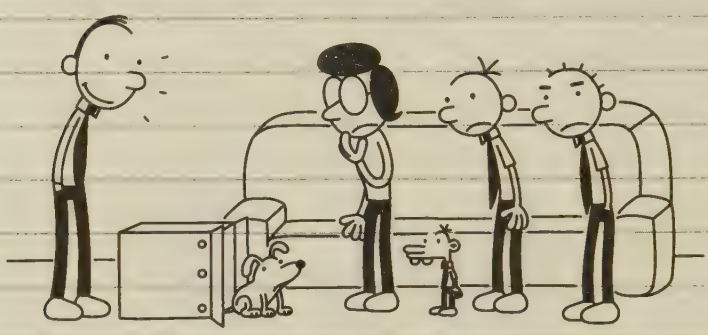

Ama babam ÇOK sinirlendi.. Bize arabaya binmemizi ve kahvaltının faturasını da büyükbabama bırakmamızı söyledi. Eve dönerken yol boyunca hiç konuşmadı. Bizi evin önünde bıraktı ve kendisi arabayla uzaklaştı.

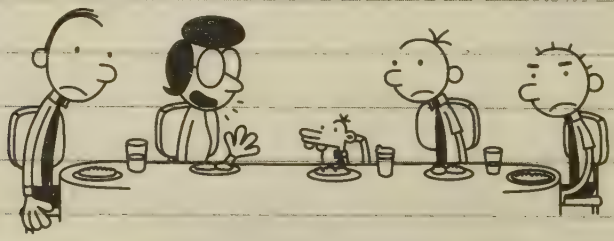
Babam uzun süre dönmedi. Ben de onun günün geri kalanını yalnız geçirmek istediğini düşünmeye başladım. Ama bir saat sonra elinde kocaman bir karton kutuyla çıkageldi.

Kutuyu yere bıraktı ve... İster inanın ister inanmayın, içinde bir KÖPEK vardı.

Annem, babamın ona hiç sormadan gidip köpek satın almış olmasından pek hoşlanmadı. Babamın, annemin onayı olmadan kendine bir pantolon bile aldığını sanmıyorum. Ama babamın mutlu olduğunu gördüğü için, köpeğin kalmasına izin verdi galiba.

Yemekte annem, köpeğe bir isim bulmamız gerektiğini söyledi.

Ben "Isırgan", "Demircene" gibi isimler istiyordum ama annem bunların fazla "şiddet" içerdiğini düşünüyordu.

Manny'nin fikirleri daha kötüydü ama. Köpeğe, Fil ya da Zebra gibi bit hayvan ismi vermek istiyordu.

Rodrick, hayvan ismi fikrinden hoşlandı ve köpeğe "Tosbağa" diyebileceğimizi söyledi.

Annem Aşkito isminin uygun olduğunu söyledi. Bence bu çok kötü bir fikir çünkü köpek ERKEK, kız değil.

Ama bizim itiraz etmemize fırsat kalmadan, babam annemin fikrini onayladı.

Babam, köpeği geri götürmek zorunda kalmamak için annemin her önerisini kabul etmeye hazır görünüyordu. Ama içimden bir ses Joe Amca'nın köpeğimizin adını onaylamayacağını söylüyor.

Babam, Rodrick'e alışveriş merkezine gidip bir kap almasını ve üzerine köpeğin adını yazdırmasını söyledi. Rodrick ne yazdırmış dersiniz?

Ailenin en dikkatsiz üyesini iş yapmaya gönderirsen, olacağı budur işte!

Çarşamba

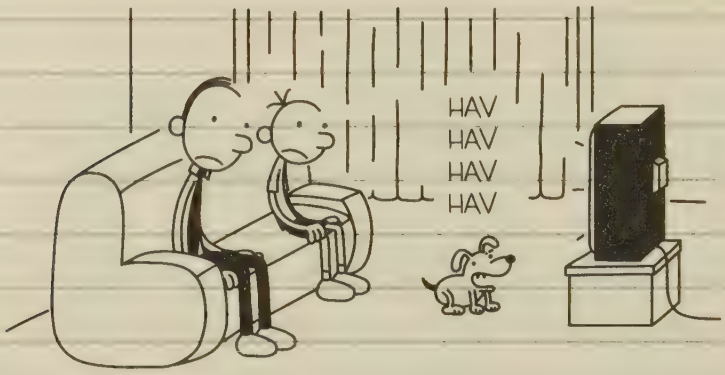
Köpeğimiz ilk geldiğinde cok mutluydum ama düşüncelerim yavaş yavaş değişmeye başladı.

Köpek beni cıldırtıyor. Geçen akşam televizyonda bir reklam vardı; Köstebekler yuvalarına girip cıkıyorlardı. Aşki, bununla cok ilgilenmiş göründü. Babam da atıldı.

Bunun üzerine Aşki coştu ve televizyona havlamaya başladı.

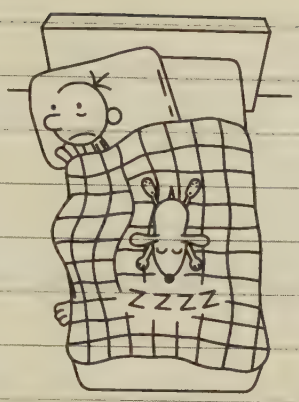
Artık Aşki SÜREKLİ televizyona havlıyor. Sadece köstebekli reklam çıktığında susuyor.

Ama köpeğin beni asıl sinir eden tarafı, yatağımda uyumaya bayılması. Onu kaldırmaya çalışırsam, elimi ısıracağından korkuyorum.

Sadece yatağımda uyumakla da kalmıyor. Yatağın tam ortasına yatıyor.

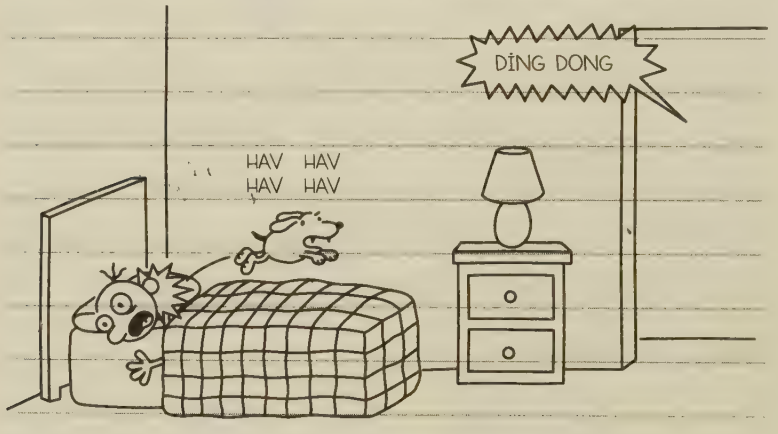

Babam her sabah yedide Aşki'yi dışarı çıkarmak için odama geliyor. Ama sanırım köpekle benim ortak bir özelliğimiz var. O da sabahları yataktan çıkmayı hiç sevmiyor. Babam da onu uyandırabilmek için ışıkları yakıp söndürüyor, yakıp söndürüyor.

Dün babam Aşki'yi bir türlü dışarı çıkaramadı, bu yüzden yeni bir şey denedi. Evin ön tarafına geçti, zili çaldı. Köpek bunu duyunca roket gibi fırladı yataktan.

Tek sorun, benim yüzümü tramplen olarak kullanmasıydı.

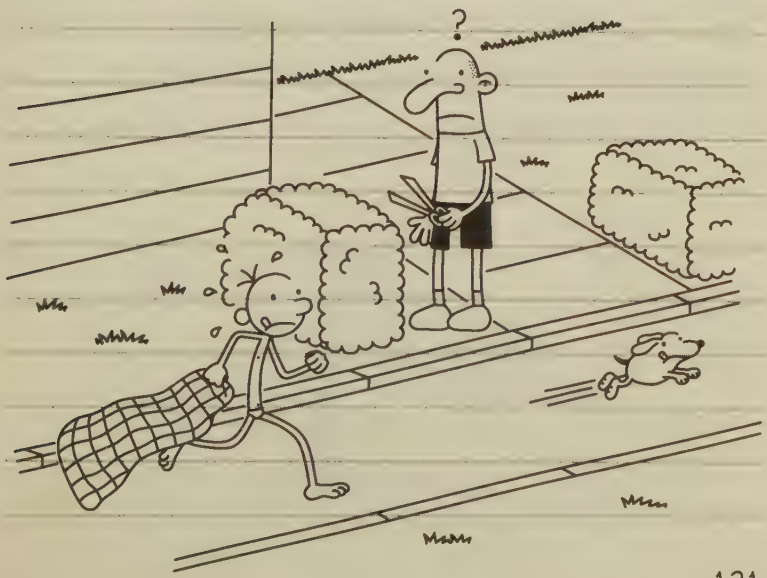

Bu sabah dışarıda yağmur yağıyordu galiba. Çünkü Aşki geri döndüğünde titriyordu ve sırılsıklamdı. Isınmak için benimle birlikte yorganın altına girmeye çalıştı. Neyse ki çamurlu el yüzünden bu tür şeylere hazırlıklıyım. Onu dışarıda tutmayı başardım.

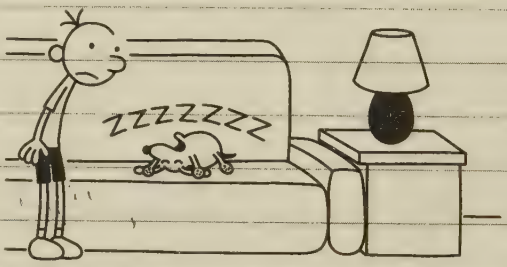
Perşembe

Babam bu sabah NE yaptıysa, köpeği yatağımdan çıkarmayı başaramadı. Sonunda işe gitti. Bir saat kadar sonra Aşki, kendisini dışarı çıkarmam için beni uyandırdı. Battaniyeye sarındım, köpeği ön kapıdan çıkardım ve işini bitirmesini bekledim. Ama Aşki kaçmaya karar verdi, ben de peşinden koşmak zorunda kaldım.

Meğer Aşki gelene kadar ne güzel bir yaz geçiriyormuşum. Köpek, benim için en önemli iki şeyi mahvetti: televizyon ve uyku.

Üstelik biliyorsunuz, babam benim bütün gün yatmama ne kadar kızıyordu. Aşki benden bin kat beter ama babam ona deli oluyor.

Ama ben bu duygunun karşılıklı olduğunu sanmıyorum. Babam sürekli köpeğe burnunu öptürmek istiyor ama Aşki bunu yapmıyor.

Köpeğin babamdan hoşlanmamasını anlayabiliyorum aslında.

Aşki'nin gercekten sevdiği tek kişi annem. Üstelik annem onunla doğru dürüst ilgilenmediği halde. Bu da babamı sinir etmeye başladı.

Sanırım Aşki, çapkın bir erkek. Bu da bir başka ortak özelliğimiz.

TEMMUZ

Cumartesi

Dün gece, "Şirincik"in yerini alacak yeni bir karikatür üzerinde çalışıyordum. Bu yer için büyük bir rekabet olacağını fark ettim, bu yüzden gerçekten çarpıcı bir şeylerle yarışmaya katılmak istiyordum. Sonunda "Hey Millet!" adındaki şu karikatürü yarattım; yarı çizgi öykü yarı ilan gibi. Bunu dünyayı daha iyi bir yer, en azından BENİM için daha iyi bir yer haline getirmek için kullanabileceğimi düşünüyorum.

Karikatürleri babam da okuyacağına göre, birkaçında doğrudan onu da hedef alabilirdim.

Dün gece bir sürü çizgi öykü yazabilirdim ama Aşki beni delirtiyordu, bu yüzden konsantre olamadım.

Ben çizerken, köpek de yastığımda oturuyor, patilerini ve kuyruğunu yalayıp duruyordu. Hem de ne yalamak!

Aşki ne zaman bunu yapsa, yatmadan önce yastığı ters yüz etmeyi unutmamam gerekiyor. Dün gece unuttum ve kafamı tam o ıslak bölgeye dayamak zorunda kaldım.

Yalamaktan söz etmişken, dün akşam Aşki nihayet babamı öptü. Belki de babamın nefesi patates cipsi koktuğu için yaptı bunu. Galiba köpeklerin bu tür şeylere otomatik tepkileri var.

Babama, Aşki'nin son yarım saati yastığımın üstünde poposunu yalayarak geçirdiğini söylemeye cesaret edemedim.

Her neyse, bu gece birkaç çizgi öykü daha yazmayı umuyorum çünkü yarın hiçbir şey yapamam. Yarın 4 Temmuz ve annem bütün aileyi havuza götürecek.

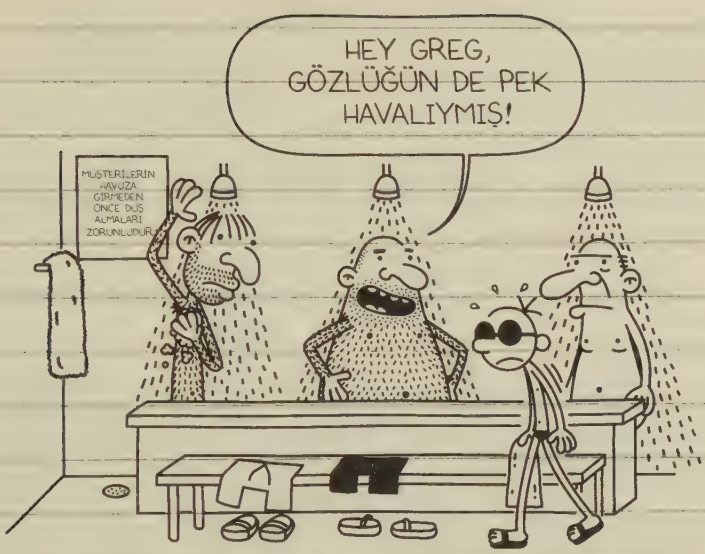
Bundan kaçmaya çalıştım çünkü bu yazı duş alan erkekleri görmeden geçirebilmek istiyorum. Ama galiba annem hâlâ ailece mükemmel bir gün geçirmeyi umut ediyor, bu yüzden karşı koymanın bir anlamı yok.

Pazartesi

4 Temmuz benim için çok kötü başladı. Havuza gittiğimizde, soyunma odasından olabildiğince hızlı geçmeye çalıştım. Ama duş alan adamlar sohbete pek hevesliydi, bu yüzden işim hiç kolay değildi.

Sonra annem bana güneş gözlüğünü arabada unuttuğunu, bu yüzden tekrar soyunma odalarından geçip otoparka gitmem gerektiğini söyledi. Geri dönerken, sohbetle hiç ilgilenmediğimi göstermek için annemin güneş gözlüğünü taktım ama bu da işe yaramadı.

Keşke bu adamlar havuza gelmeden önce evlerinde duş alsalar. N'olurdu sanki? Çünkü insan bu halde gördüğü birine, eskisi gibi bakamıyor.

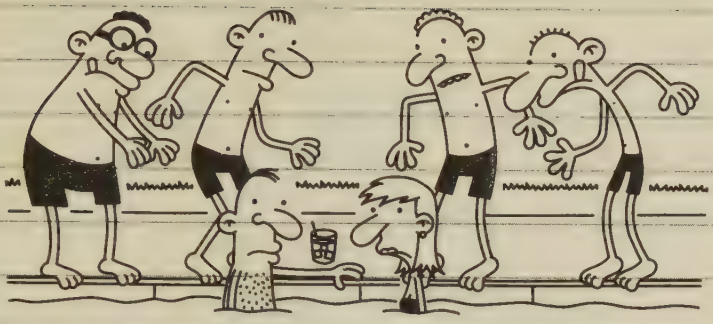

Soyunma odalarından geçtikten sonra da işler düzelmedi. Manzara tıpkı hatırladığım gibiydi, tek fark daha kalabalık olmasıydı. Galiba herkes Dört Temmuz'u havuzda geçirmeye karar vermiş.

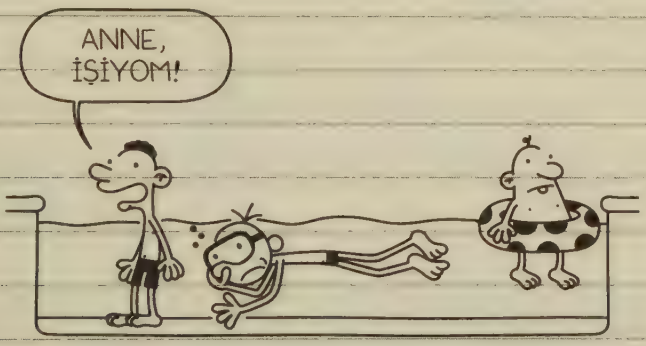

Havuz sadece, cankurtaran on beş dakika dinlenme molası vereceğini ve çocukların havuzdan çıkması gerektiğini söylediğinde boşaldı.

Bence bu dinlenme molalarının asıl amacı, yetişkinlerin havuzun tadını birazcık çıkarmasını sağlamak. Ama molanın bitmesini bekleyen üç yüz çocuk varken, hiçbirinin rahatlayıp gevşeyebildiğini sanmıyorum.

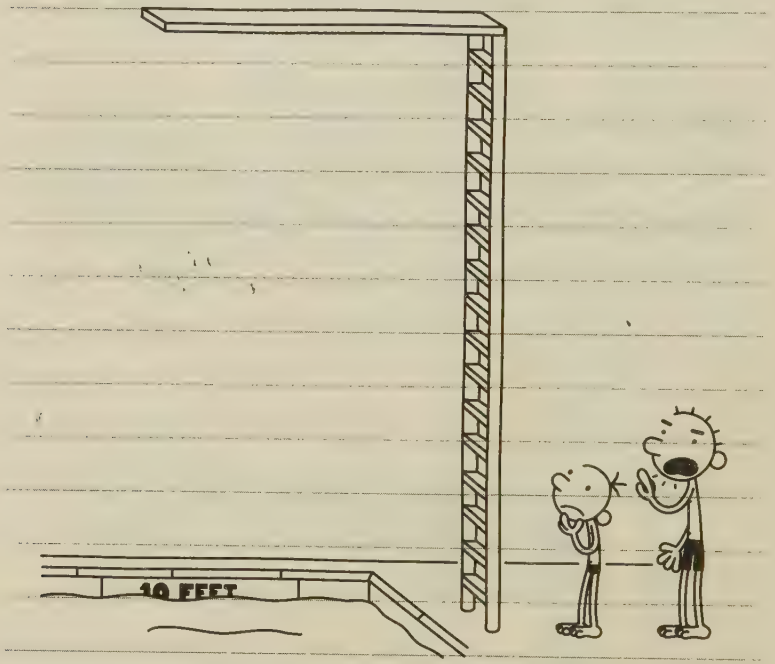

Küçükken on beş dakikalık molalar sırasında bebek havuzunda yüzerdim ama o zamanlar o havuzda neler olup bittiğini bilmiyordum.

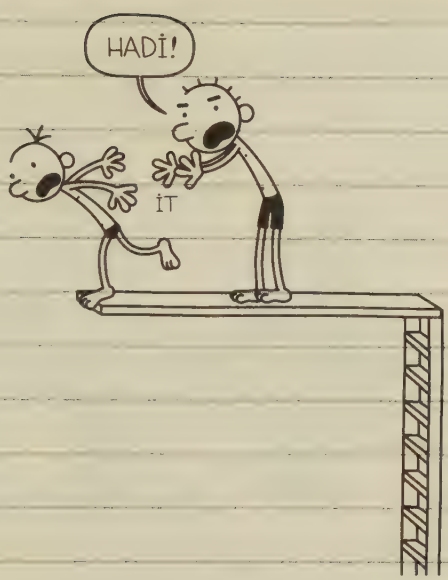
Havuzun kargaşadan uzak tek yeri, en derin ucu. Orada tramplenler var. Sekiz yaşında, Rodrick bana tramplenden atlamayı teklif ettiğinden beri o tarafa gitmedim.

Rodrick beni sürekli tramplenden atlamaya zorluyordu ama o yüksek merdiven beni korkutuyordu. Rodrick de korkularımı aşmam gerektiğini, yoksa asla büyük adam olamayacağımı söylüyordu.

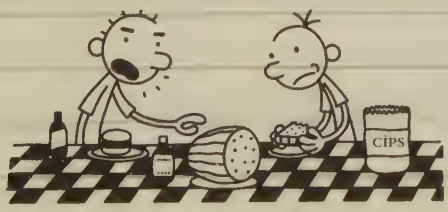
Sonra bir gün, tramplenin tepesinde bir palyaço olduğunu ve bedava oyuncak dağıttığını söyledi. Bu hemen ilgimi çekti tabi.

Ama Rodrick'in palavra attığını fark ettiğimde artık çok geçti.

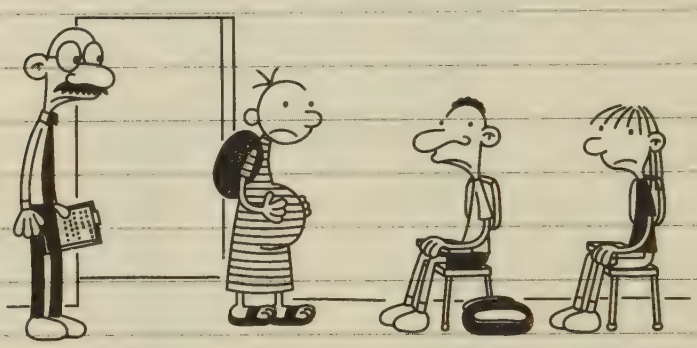

Her neyse, annem herkesi piknik alanına gitmek için bir araya topladı. Bedava karpuz dağıtıyorlarmış.

Ama bende karpuz korkusu da var. Rodrick, çekirdekleri yersen karnında bir karpuz büyüyeceğini söyler hep.

Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyorum ama okulların açılmasına iki ay kaldı; kendimi riske atmak istemiyorum.

Hava kararmaya başlayınca, herkes havai fişek gösterisini izlemek için battaniyelerini cimlerin üzerine serdi. Uzun süre gözlerimizi gökyüzüne dikip oturduk ama hiçbir şey olmuyordu.

Sonra biri mikrofonu aldı ve gösterinin iptal edildiğini, çünkü dün gece birilerinin havai fişekleri yağmurun altında unuttuğunu, hepsinin ıslandığını söyledi. Çocuklardan bazıları ağlamaya başladı. Bunun üzerine iki yetişkin kendi havai fişek gösterilerini yaratmaya çalıştılar.

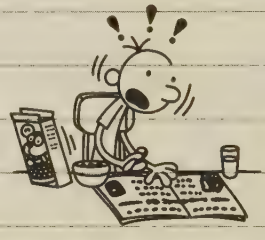

Neyse ki o sırada yolun aşağı tarafındaki kulübün havai fişek gösterisi başladı. Ağaçların üzerinden görmek biraz zor oluyordu ama o sırada kimsenin bunu umursadığını sanmıyorum.

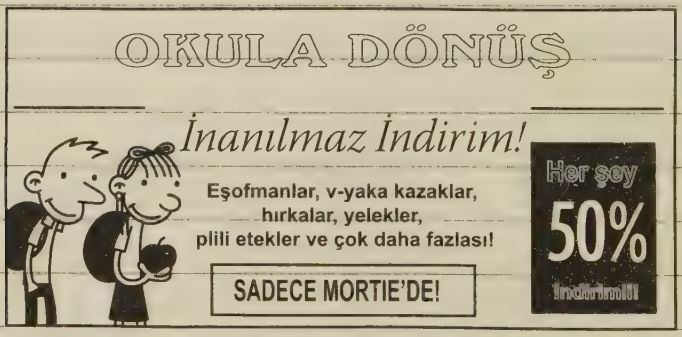

Salı

Bu sabah mutfak masasında oturmuş, karikatürlere göz atarken öyle bir şeyle karşılaştım ki az kalsın ağzımdaki gevrekleri masanın üzerine tükürüyordum.

Bu, iki sayfalık bir okula dönüş ilanıydı ve her çocuğun görebileceği bir yere konmuştu.

Okulların açılmasına daha iki ay varken, okula dönüş ilanlarının verilmesinin yasal olduğuna inanamıyorum. Bunu yapan insanın çocuklara garezi var herhalde!

Bundan sonra her yerde okula dönüş ilanları görmeye başlayacağımızdan eminim. Sonra n'olacak? Annem bana giysi alışverişine gitmemiz gerektiğini söyleyecek. Annemle alışverişe çıkmak da bütün günün ölmesi demek.

Bu yüzden anneme, giysi alışverişine babamla gidip gidemeyeceğimi sordum. Olur dedi. Galiba bunu da baba-oğul yakınlaşması açısından bir fırsat olarak gördü.

Ama ben babama, bensiz gidebileceğini ve ne isterse alabileceğini söyledim.

Bu, düşüncesizce bir hareketmiş gerçekten. Çünkü babam bütün alışverişi eczaneden yapmış!

O ilanı görmeden önce de günüm yeterince kötüydü zaten. Bu sabah yine yağmur yağdı ve Aşki, babam onu dışarı çıkardıktan sonra yine benimle birlikte yorganın altına girmeye çalıştı.

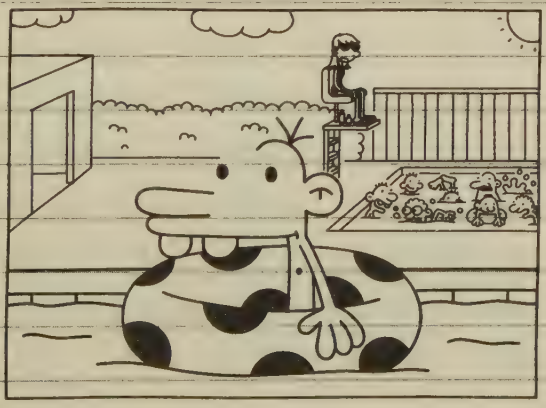
Ama oyunu biraz unuttum mu nedir, köpek yorganla yatak arasında bir boşluk buldu ve içeri girmeyi başardı.

Şu kadarını söyleyebilirim: Üzerinde sadece iç çamaşırınla yorganın altında hapsolmuş bir halde yatarken üzerinde ıslak bir köpeğin emeklemesi kadar korkunç bir şey olamaz!

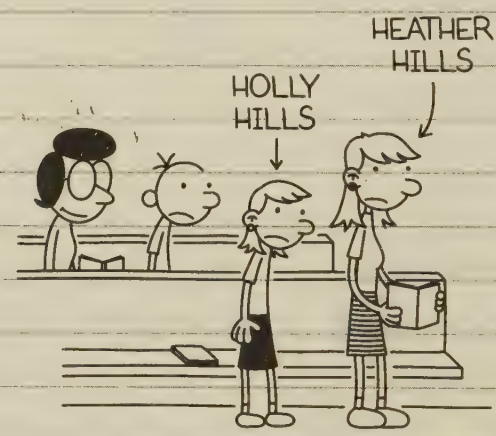
Köpeğin derdi, okula dönüş ilanı derken bütün günüm mahvoldu. Annem 4 Temmuz'da çekilen bazı fotoğrafları bastırmış ve mutfak masasının üzerine bırakmış.

Resimlerden birinde, arkada bir cankurtaran görünüyor. Önce emin olamadım ama sonra cankurtaranın Heather Hills olduğundan hiç şüphem kalmadı.

Dün havuz çok kalabalıktı, bu yüzden cankurtaranları fark etmedim bile. Ama eğer o gerçekten Heather Hills ise, kaçırdığıma inanamıyorum!

Heather Hills, Holly Hill'in, yani sınıfımızın en tatlı kızlarından birinin, ablası. Ama Heather LİSEDE ve lise, ortaokuldan çok farklı bir ortam.

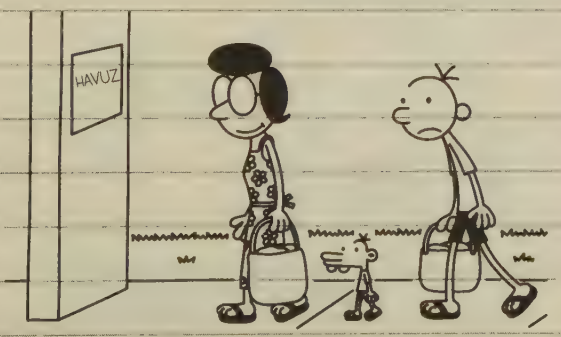
Bu Heather Hills meselesi, benim havuza yönelik bakış açımı tamamen değiştirdi. Hatta bütün YAZI yeniden değerlendirmeye başladım. Köpek, evde olmanın bütün keyfini yok etti. Ben de eğer bir an önce bir şeyler yapmazsam, tatille ilgili anlatacak hiçbir şeyimin olmayacağını fark ettim.

Bu yüzden yarından itibaren tutumum tamamen farklı olacak. Umuyorum, okula döndüğümde, liseli bir kız arkadaşım olur.

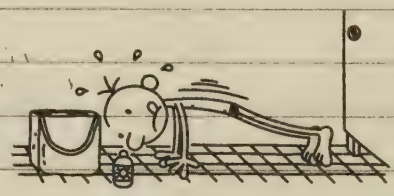
Çarşamba

Annem, bugün onunla ve Manny birlikte havuza gitmeye gönüllü olmama çok sevindi. Nihayet ailemi bilgisayar oyunlarından önde tuttuğum için benimle gurur duyduğunu söyledi. Ona Heather Hills'ten söz etmedim çünkü aşk hayatıma burnunu sokmasını istemiyorum.

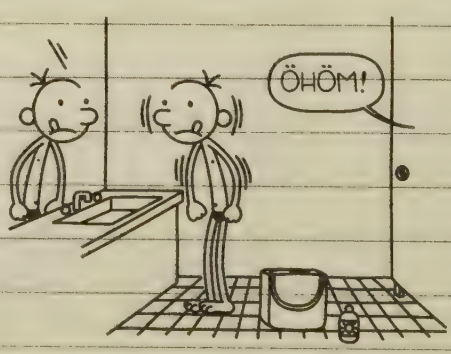

Oraya vardığımızda, Heather'ın görevli olup olmadığını görmek için hemen havuz başına gitmek istedim. Ama sonra, eğer Heather oradaysa, hazırlıklı olmam gerektiğini fark ettim.

Tuvalete girdim ve kendimi güneş yağına buladım. Sonra kaslarımı belirgin hale getirmek için şınav ve mekik çektim.

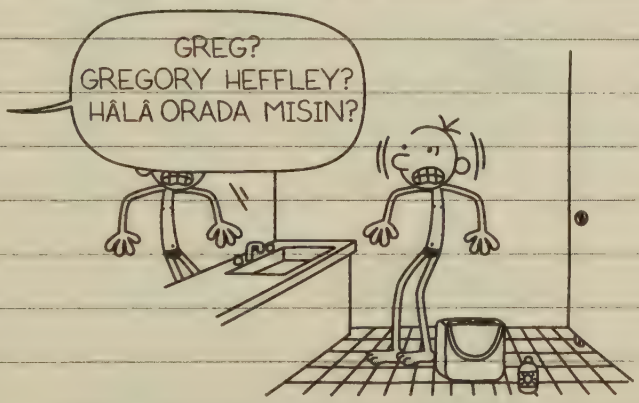

Yaklaşık on beş dakikadır oradaydım. Tam aynada kendimi seyrediyordum ki, kabinde birinin boğazını temizlediğini duydum.

Bu cok utanç vericiydi cünkü icerdeki her kimse, benin onca zamandır aynanın karşısında neler yaptığımı görmüş olmalıydı. Ve eğer o da BENİM gibi biriyse, tamamen yalnız kalana kadar, tuvaletini yapamamıştı.

İcerdeki kişinin yüzümü görememiş olacağını düşündüm, yani en azından kim olduğumu bilemeyecekti. Tam oradan sıvışmak üzereydim ki, annemin soyunma odasının önünden seslendiğini duydum.

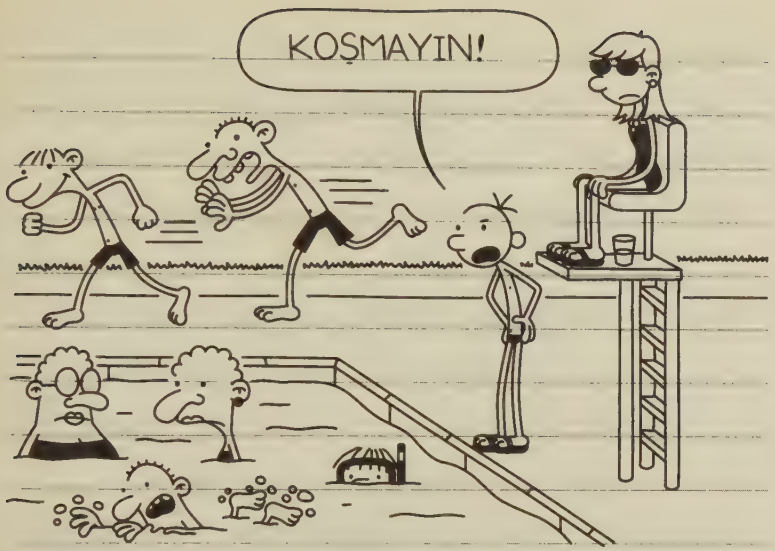
Annem benim bu kadar zamandır ne yaptığımı ve neden o kadar "parlak" göründüğümü sordu. Ama ben onun omzunun üzerinden bakıyor ve Heather Hills'in görevli olup olmadığını görmek için cankurtaran standlarını tarıyordum.

Tabi görevliydi. Hemen yanına gittim ve sandalyesinin altında durdum.

İkide bir esprili şeyler söylüyordum. Onu etkiliyordum sanırım.

Ne zaman Heather'ın canlanmaya ihtiyacı olduğunu hissetsem ona bir bardak su götürüyor ve çocuklardan biri yanlış bir şey yaptığında, ona bırakmadan ben konuşuyordum.

Heather her yer değiştirdiğinde, onun peşinden ben de gittim. Dördüncüde kendimi annemin önünde buldum. Şu kadarını söyleyebilirim, annen birkaç metre ötede otururken havalı görünmek hiç kolay değil.

Umarım Heather onun için her şeyi yapacağımı biliyordur. Birinin onun sırtına güneş yağı sürmesini ya da havuza dalıp çıktıktan sonra havluyla onu kurulamasını isterse, ben varım!

Gitme zamanı gelene kadar Heather'in dibinden ayrılmadım. Eve dönerken, eğer tatilimin geri kalanı böyle geçerse, bunun annemin tahmin ettiği gibi, geçirdiğim en güzel yaz olacağını düşündüm. Aslında şu anda her şeyi mahvedebilecek tek şey, aptal çamurlu el. Onun en yanlış anda ortaya çıkıp her şeyi altüst edeceğinden eminim.

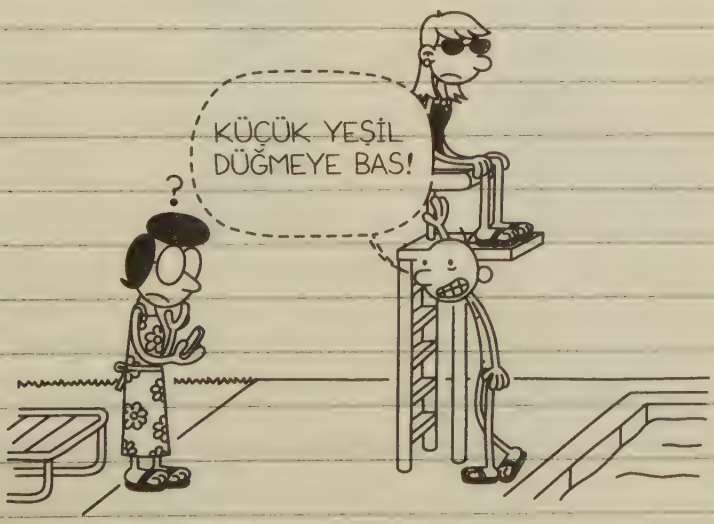

Çarşamba

Gecen haftadan beri her gün Heather Hills ile takılıyorum.

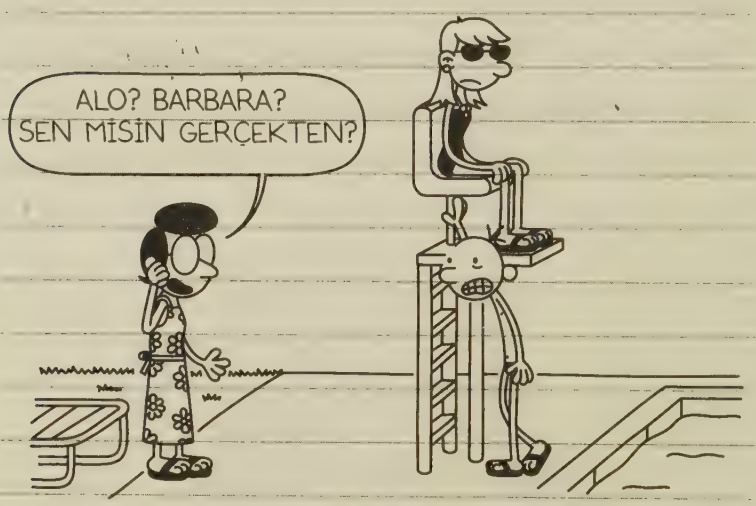
Okuldaki arkadaşlarıma Heather ile benden söz ettiğimde, inanmayacaklarını fark ettim. Bu yüzden annemden, benim cankurtaran iskemlesinin yanında bir resmimi çekmesini istedim.

Annemin yanında fotoğraf makinesi yoktu, bu yüzden cep telefonunu kullanmak zorunda kaldı. Ama telefonla nasıl resim çekeceğini bilmiyordu. Uzun süre öylece dikilmek zorunda kaldım ve tam bir aptal gibi göründüm.

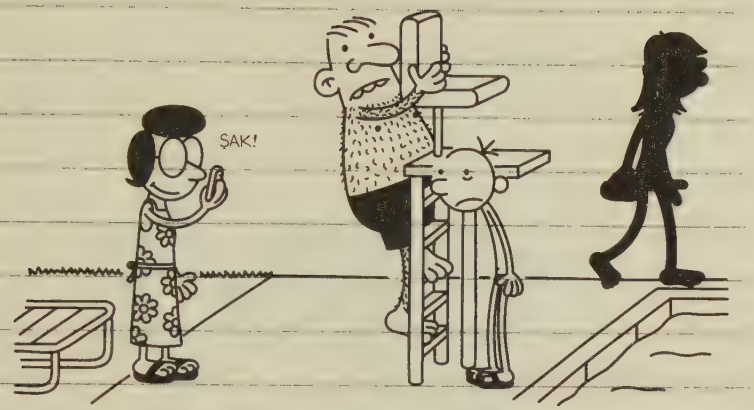

Sonunda annemin doğru düğmeye basmasını sağlamayı başardım. Ama bunu yaptığında kamera ters tarafa bakıyordu, bu yüzden kendi fotoğrafını çekti. Hep söylerim ya, teknoloji yetişkinlilerle harcanıp gidiyor.

Annemin kamerayı bana doğru çevirmesini sağlamayı da başardım ama tam o sırada telefonu çaldı ve o da cevaplamak zorunda kaldı.

Beş dakika kadar konuştu. Sonunda, konuşması bittiğinde, Heather'ın yerine başkası geçmişti. Ama bu, annemin resim çekmesini engelleyemedi.

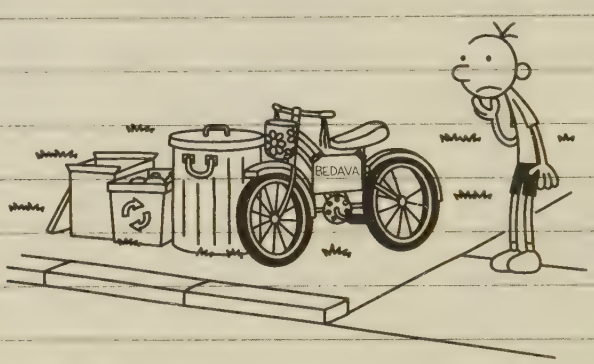
Cuma

Beni havuza götürmesi için anneme bağlı kalmak sorun olmaya başladı. Annem her gün havuza gitmiyor, gittiğinde de sadece birkaç saat kalıyor.

Bense havuzun açılış saatinden kapanışına kadar orada olmak istiyorum. Böylece Heather ile çok zaman geçirebiliyorum. Rodrick'ten de beni götürmesini isteyemem çünkü beni hep minibüsün arkasında oturtuyor ve arkada da koltuk yok.

Sonunda kendi ulaşımımı kendim sağlamak zorunda olduğumu anladım ve neyse ki dün bir çözüm buldum.

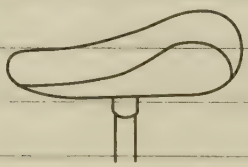
Komşularımızdan biri bisikletini çöpe atmış. Kimse almadan ben aldım.

Eve gidip bisikleti garaja park ettim. Babam görünce bunun "kız bisikleti" olduğunu ve hemen bundan kurtulmam gerektiğini söyledi.

Ama kız bisikleti erkek bisikletinden daha iyi, bunun için en az iki neden söyleyebilirim. Birincisi, kız bisikletlerinin kocaman, minderli oturakları var. Bu da mayoyla bisiklet sürerken çok önemli.

KIZ OTURAĞI

ERKEK OTURAĞI

İkincisi, kız bisikletlerinde gidonun yanında sepet var. Bu sepette bilgisayar oyunu ve güneş yağı taşıyabiliyorsun. Üstelik benim bisikletimin zili de var ve çok işe yarıyor.

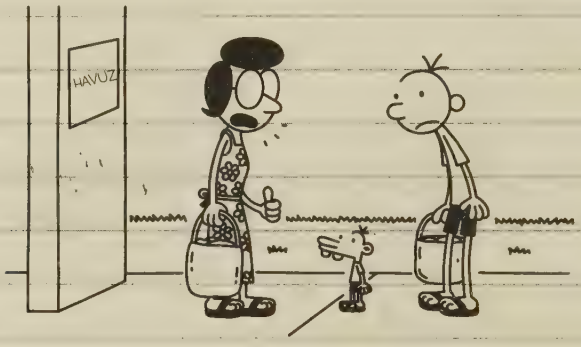

Pazartesi

Çöpe atılmış bir bisikletin fazla uzun ömürlü olmayacağını bilmem gerekirdi sanırım.

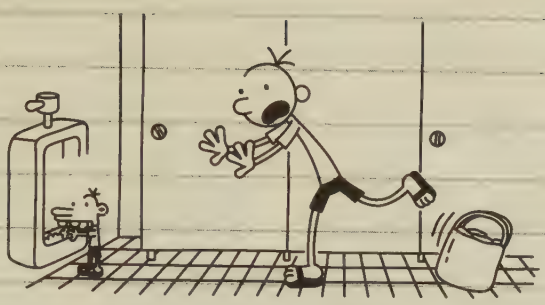
Dün havuzdan eve dönüyordum. Bisiklet yalpalamaya başladı. Sonra ön tekerlek fırladı gitti. Ben de bugün annemden beni havuza götürmesini istemek zorunda kaldım.

Oraya vardığımızda, annem soyunma odasına giderken Manny'yi de yanıma almam gerektiğini söyledi. Manny, onunla birlikte kadınların soyunma odasına gidemeyecek kadar büyümüş. Demek kadınların soyunma odasında da erkeklerinkinde olduğu gibi aynı duş durumları var.

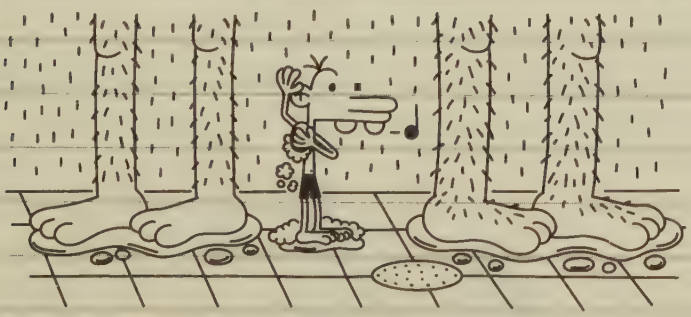

Manny ile soyunma odasının bir ucundan diğerine ucuna gitmek beş saniye sürmeliydi ama tam on dakika sürdü.

Manny her yere annemle birlikte gidiyor, bu yüzden daha önce HİÇ erkekler tuvaletine girmemiş. Çok meraklandı ve her şeyi öğrenmek istedi. Bir ara onun ellerini pisuarda yıkamasını engellemek zorunda kaldım çünkü pisuarı lavabo sandı.

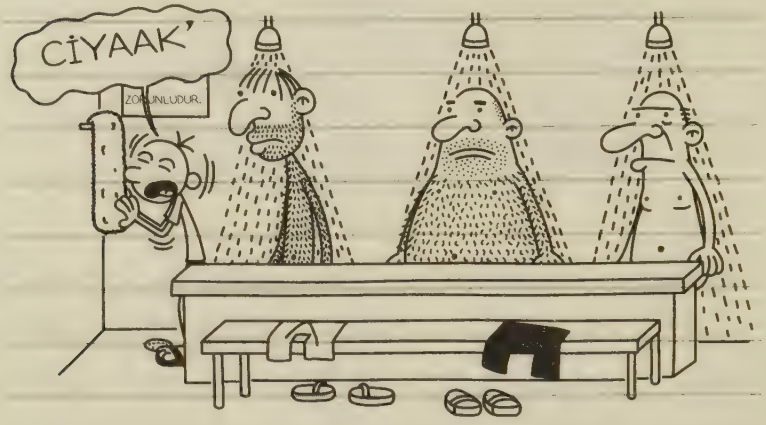

Manny'nin duşların arasından geçmesini ve benim gördüklerimi görmesini istemiyordum. Çantamdan havlu çıkardım. Duş yapan erkeklerin arasından geçerken Manny'nin gözlerini bununla kapatacaktım. Ama ben havluyu çıkarana kadar, iki saniye içinde, Manny yok oldu. Nereye gittiğine inanamazsınız.

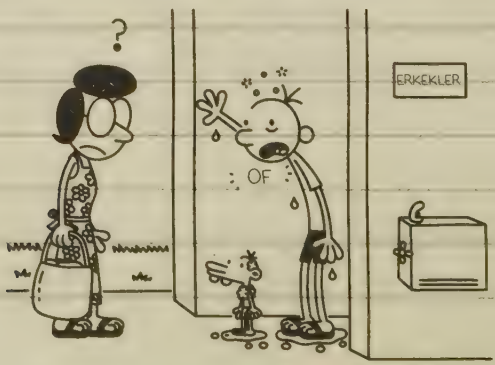
Manny'yi kurtarmam gerektiğini biliyordum. Gözlerimi sıkı sıkı yumdum ve onu almaya gittim.

Duş yapan adamlardan birine değerim diye cok tedirgindim. Bir an bunu yaptığımı sandım.

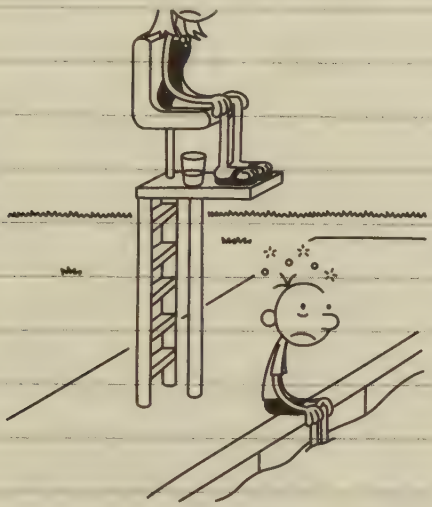

Manny'yi bulmak için gözlerimi acmak zorunda kaldım. Sonra onu yakaladım ve olabildiğince cabuk dışarı cıktım.

Diğer tarafa gectiğimizde, Manny iyi görünüyordu. Ama ben bu deneyimin etkisinden kolay kolay kurtulabileceğimi sanmıyorum.

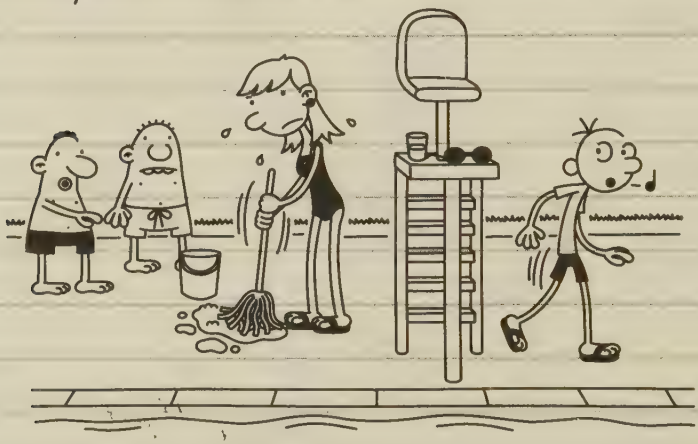
Heather'in cankurtaran iskemlesinin altındaki yerime neredeyse sendeleyerek gittim. Sonra sakinleşmek için derin soluklar alıp vermeye başladım.

Beş dakika sonra, çok fazla dondurma yediğini düşündüğüm bir çocuk, Heather'in iskemlesinin arkasına kustu. Heather önce arkasına, sonra da sanki bir şeyler yapmamı beklermiş gibi bana baktı. Sanırım yapılması gereken en asil şey, Heather için o pisliği temizlemekti ama bu gerçekten çok fazla olurdu.

Her neyse, son zamanlarda uzun uzun düşündüm ve bu yaz aşkı meselesini biraz soğutmaya karar verdim.

Hem zaten Heather gelecek yıl yüksekokula gidecek. Araya mesafe giren ilişkiler de yürümüyor hiç.

AĞUSTOS

Salı

Bugün markette Jeffersonlarla karşılaştık. Rowley ile bir aydır konuşmamıştık, garip bir durumdu.

Bayan Jefferson, gelecek hafta deniz kenarına giderken yanlarında götürmek için erzak aldıklarını söyledi. Buna sinir oldum çünkü bu yaz oraya BENİM ailem gitmeliydi. Ama sonra Bayan Jefferson öyle bir şey söyledi ki neye uğradığımı şaşırdım.

Bay Jefferson bu fikirden pek hoşlanmamış gibiydi ama onun konuşmasına fırsat kalmadan annem atıldı.

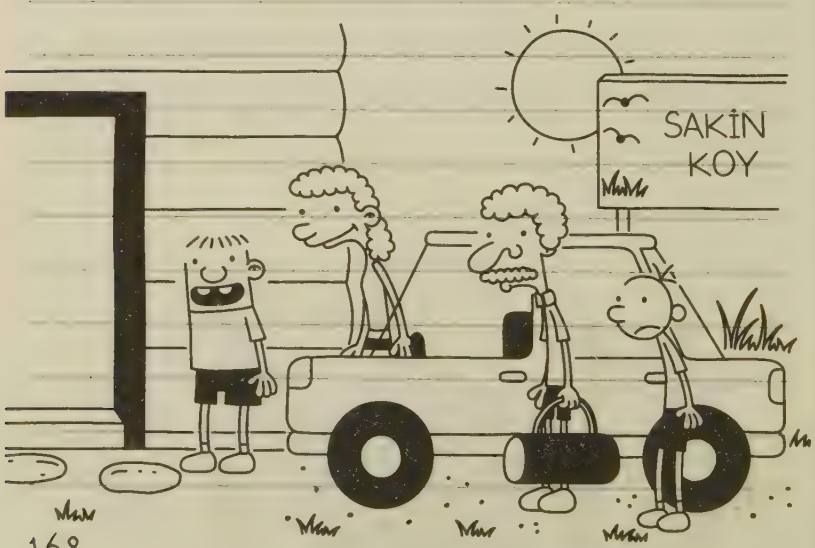

Bütün bu olanlar bana düzmece geldi. Annemle Bayan Jefferson, Rowley ile beni yeniden bir araya getirmek için her şeyi planladılar mı, merak ediyorum.

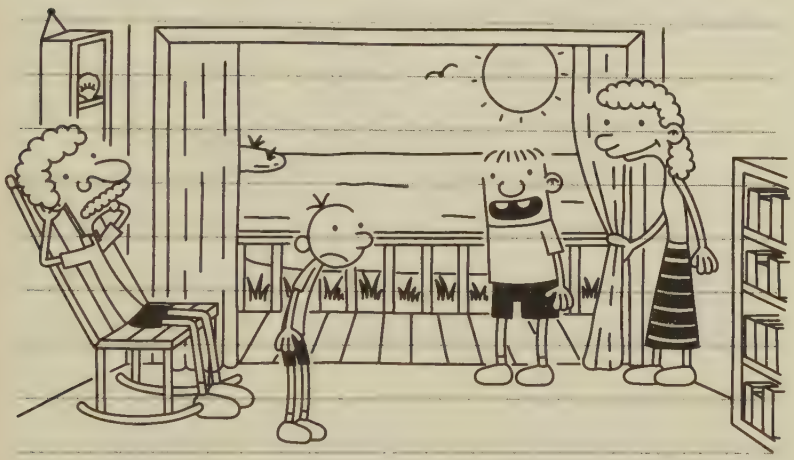
İnanın bana, Rowley bir haftayı birlikte geçirmek isteyeceğim en son kişi. Ama sonra Jeffersonlar ile birlikte deniz kenarına gidersem Çalkantı'ya binebileceğimi fark ettim. Böylece yaz tatilim o kadar fiyasko olmazdı belki.

Pazartesi

Kalacağımız yeri görünce, deniz kenarına gelmekle hata ettiğimi anladım.

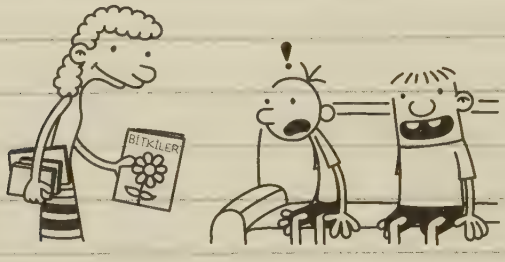
Benim ailem hep deniz kıyısına yakın bir apartmanda daire kiralar. Oysa Jeffersonların kaldığı yer plaja epey uzakta bir ağaç kulübe. İçeri girdik; bir baktım, ne televizyon, ne bilgisayar ne de ekranı olan HERHANGİ bir şey var!

Eğlenmek için ne yapacağımızı sordum. Bayan Jefferson dedi ki:

Bunun iyi espri olduğunu düşündüm. Tam Rowley'ye annesinin çok komik olduğunu söyleyecektim ki Bayan Jefferson bir kucak dolusu kitapla çıkageldi.

Böylece annemin de en başından beri bu planın içinde olduğu anlaşılmış oldu.

Üç Jefferson yemek saatine kadar kitaplarını okudular. Yemek fena değildi ama tatlı berbattı. Bayan Jefferson, abur cuburun içine bile sağlıklı yiyecekler karıştıran annelerden. Brownie'lerinin içi de ıspanak doluydu.

Sebzeleri öğütüp çocukların tatlılarına katmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Çünkü o zaman asıl yiyeceğin tadını bilemiyorlar.

Rowley hayatında ilk kez bizim evde normal bir brownie yediğinde, inanın bana, hiç hoş bir görüntü çıkmadı ortaya.

Yemekten sonra Bayan Jefferson hepimizi oyun oynamak için salonda topladı: İskambil filan gibi normal bir oyun oynayacağımızı sandım ama Jefferson'ların kendilerine özgü bir eğlence anlayışı var.

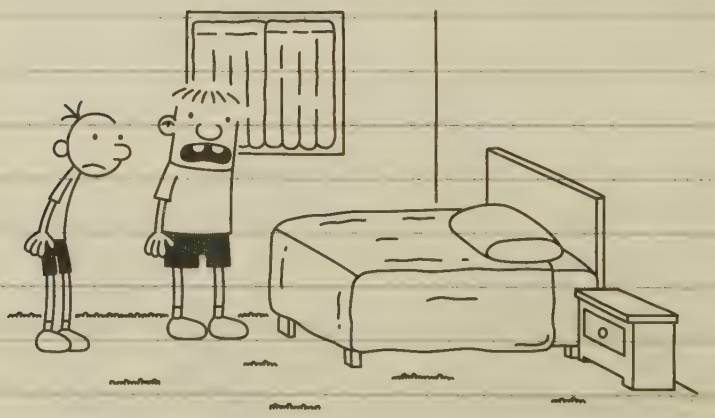
Jefferson'lar "Seni Seviyorum Çünkü" diye bir oyun oynadılar. Sıra bana geldiğinde, pas geçtim.

Sonra sessiz film oynadık. Sıra kendisine geldiğinde, Rowley köpek taklidi yaptı.

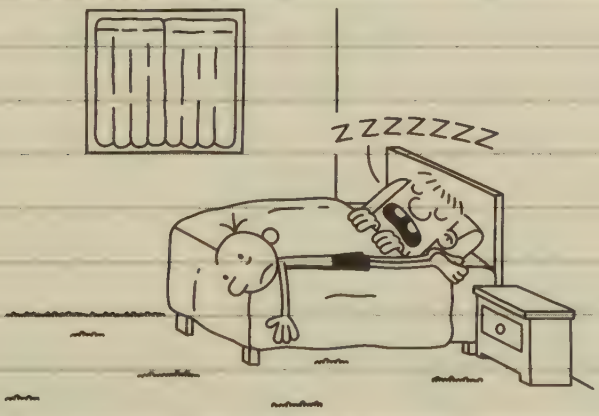

Saat dokuzda Bay Jefferson yatma vaktinin geldiğini söyledi. O anda Jeffersonların kulübesinde uyku durumunun eğlenceden de beter olduğunu fark ettim.

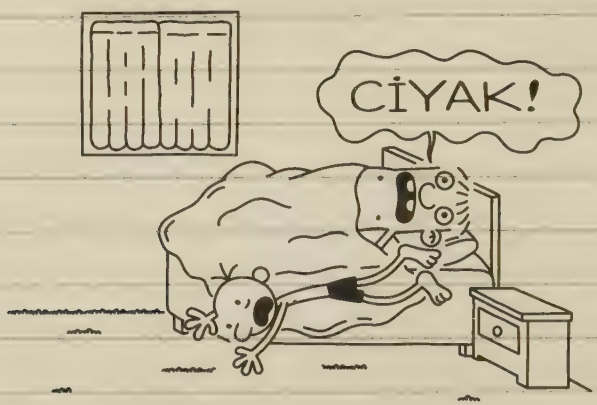
Tek bir yatak vardı, ben de Rowley'ye bir anlaşma yapabileceğimizi söyledim. Yazı tura atacaktık; kazanan yatakta, kaybeden yerde yatacaktı.

Ama Rowley eski püskü, sert halıya şöyle bir baktı ve riske girmek istemediğini söyledi. Ben de yerde yatmaya gönüllü olmadığıma karar verdim. Bu yüzden Rowley ile birlikte yatağa girdim ve ondan olabildiğince uzak durmaya çalıştım.

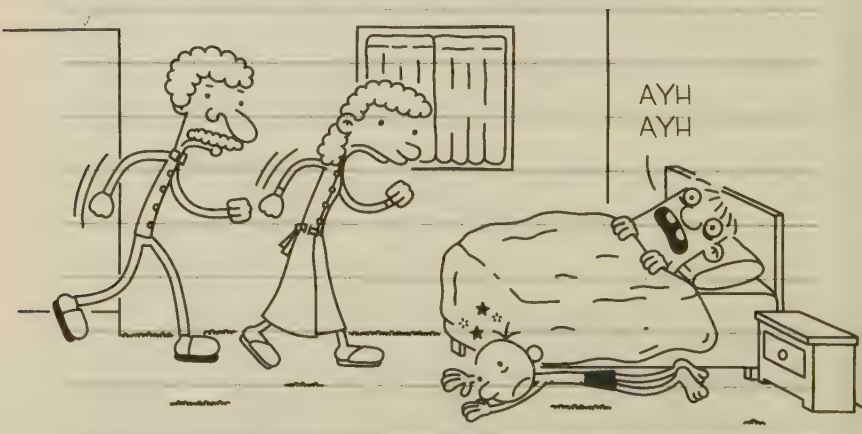

Rowley hemen horlamaya başladı ama ben, vücudumun yarısı yatağın dışındayken, uyuyamıyordum bir türlü. Rowley sanki saldırıya uğramış gibi bir çığlık kopardığında dalmak üzereydim.

Bir an çamurlu elin sonunda bizi yakaladığını düşündüm.

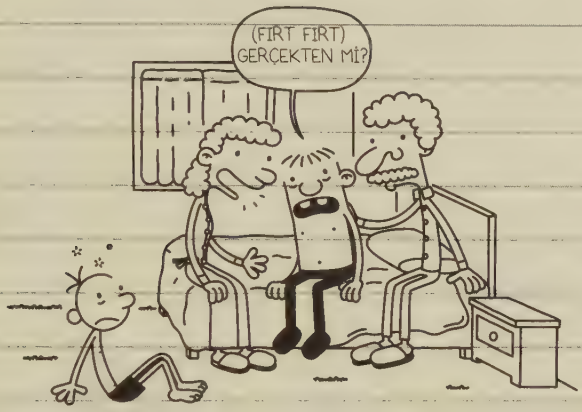

Rowley'nin annesiyle babası, neler olduğunu öğrenmek için koşa koşa geldiler.

Rowley kâbus gördüğünü, yatağının aldığında tavuk saklandığını söyledi.

Böylece Rowley'nin annesiyle babası yirmi dakikayı onu sakinleştirmeye çalışarak, bunun kötü bir rüya olduğunu, ortada tavuk filan olmadığını söyleyerek geçirdiler.

Yataktan yüz üstü yuvarlanan bendim ama kimse ne halde olduğumu sorma zahmetine katlanmadı bile!

Rowley gecenin geri kalanını annesiyle babasının odasında uyuyarak geçirdi. Bu da benim işime geldi. Çünkü Rowley ve tavuk rüyaları olmadan, güzel bir uyku çekebildim.

Çarşamba

Üç gündür kulübede tıkılı kaldım ve keçileri kacırmak üzereyim.

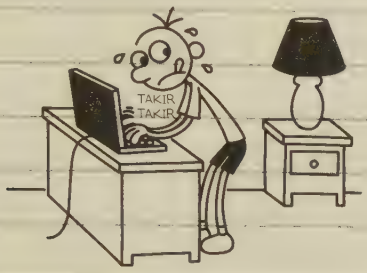
Bay ve Bayan Jefferson'dan bizi kıyıda yürüyüşe götürmelerini rica ediyorum, "Orası çok gürültülü" diyorlar.

Hiç bu kadar uzun süre televizyon, bilgisayar ya da bilgisayar oyunsuz kalmamıştım. Kendimi çaresiz hissetmeye başladım. Bay Jefferson gece geç saate kadar bilgisayarında çalıştığında sessizce aşağı iniyorum ve dış dünyadan küçücük bir sinyal alabilmek için onu izliyorum.

İki kez Bay Jefferson'ı bilgisayarını kullanmama izin vermesi için ikna etmeye çalıştım ama bunun "iş bilgisayarı" olduğunu ve hiçbir şeyini karıştırmamı istemediğini söylüyor. Dün gece artık çatlama noktasına gelince riskli bir şey yaptım.

Bay Jefferson tuvalete gitmek için kalkınca hemen bu şansı değerlendirdim.

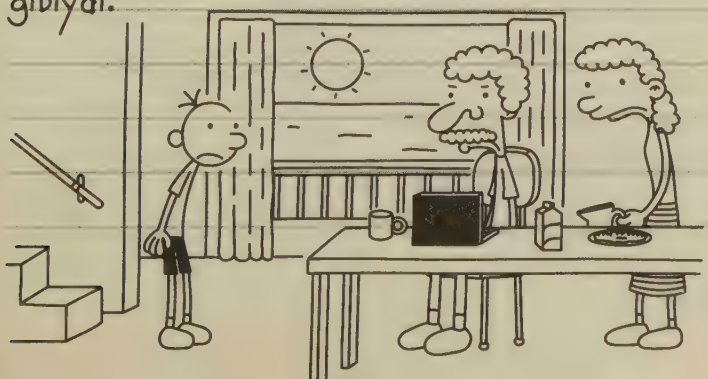

Olabildiğince hızlı bir şekilde anneme e-posta gönderdim ve sonra yukarı koşup yatağa girdim.

Kime: Heffley, Susan
Konu: İmdat

İMDAT İMDAT İMDAT BENİ BURADAN KURTARIN BU İNSANLAR BENİ DELİ EDİYOR

Bu sabah kahvaltı için aşağı indiğimde, Bay Jefferson beni gördüğüne pek sevinmemiş gibiydi.

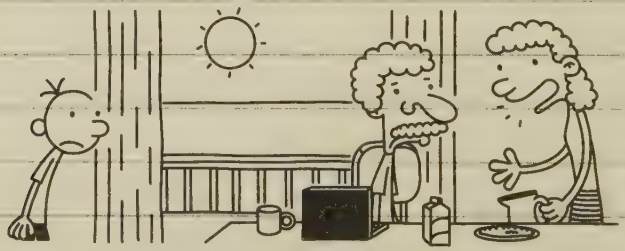
Meğer e-postayı onun iş hesabından göndermişim. Annem de cevap yazmış:

Kime: Jefferson, Robert
Konu: Re: İmdat

Ailece yapılan tatiller insanın sabrını sınayabilir!
Gregory yaramazlık mı yapıyor?

-Susan

Bay Jefferson'ın bunu bana ödeteceğini sandım ama pek bir şey söylemedi. Sonra Bayan Jefferson belki öğleden sonra parka gidip orada bir iki saat geçirebileceğimizi söyledi.

İyi işte, benim de istediğim buydu zaten! Topu topu birkaç saate ihtiyacım var.

Çalkantı'ya bir kerecik olsun binebilirsem, bu tatilin tamamen zaman kaybı olduğunu düşünmekten kurtulurum.

Cuma

Tatilden iki gün erken döndüm. Nedenini soracak olursanız, uzun hikâye.

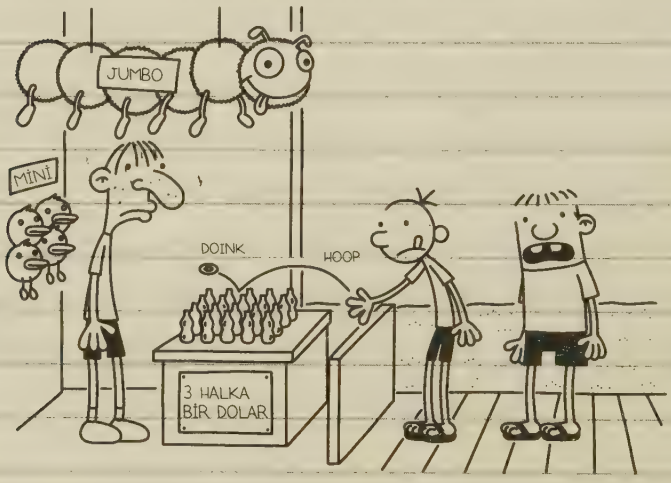
Dün öğleden sonra Jeffersonlar, Rowley ve beni parka götürdüler. Ben hemen Çalkantı'ya gitmek istedim ama kuyruk çok uzundu. Biz de bir şeyler yiyip tekrar gelmeye karar verdik.

Dondurma aldık ama Bayan Jefferson dördümüze bir külah alıp paylaşmamızı söyledi.

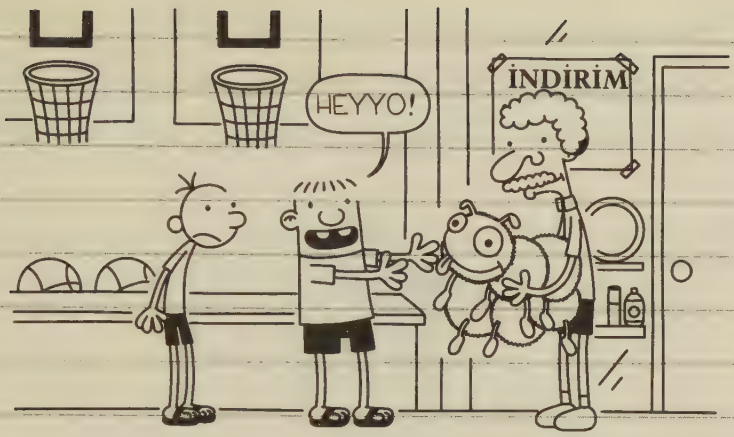

Annem bana tatilde harcamam için otuz dolar vermişti. Ben de yirmisini panayır oyununda harcadım.

Kocaman, pofuduk bir tırtıl kazanmaya çalışıyordum ama galiba bu oyunları insanlar kazanamasın diye ayarlamışlar.

Rowley benim yirmi doları harcamamı izledi, sonra da babasından dev tırtılın TIPATIP aynısından kendisine bitişikteki dükkandan almasını istedi. İşin sinir tarafı, tırtıl sadece on papeldi.

Bence Bay Jefferson böyle davranarak büyük hata ediyor. Şimdi Rowley kazanmadığı halde kendini kazanan gibi hissediyor.

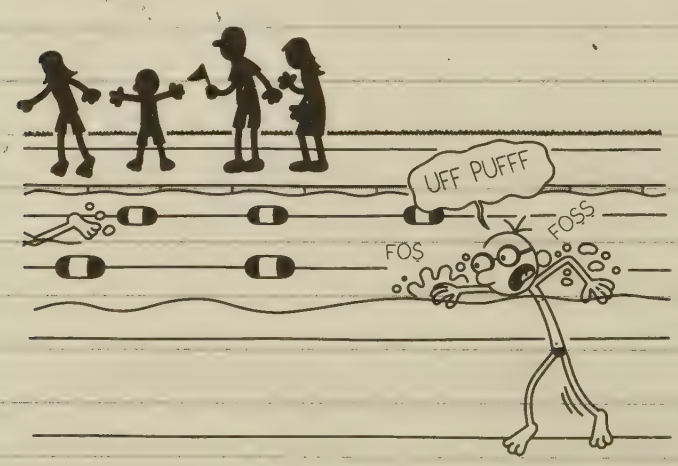
Benim de böyle deneyimlerim var. Geçen yıl yüzme takımındayken, bir pazar benim de davetli olduğum özel bir yüzme etkinliği düzenlemişlerdi.

Oraya gittiğimde İYİ yüzücülerin hicbirinin olmadığını gördüm. Sadece daha önce hic madalya almamış cocuklar vardı.

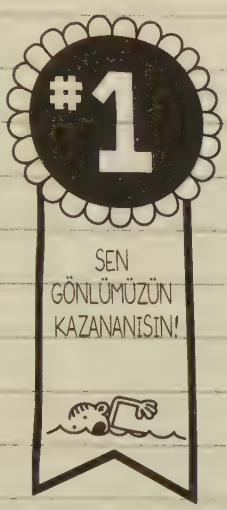
Önce cok mutlu oldum, cünkü bir kerecik olsun bir şey KAZANABİLECEĞİMİ düşündüm.

Ama yine de pek başarılı olamadım. Ben 100 metre serbest yüzmede yarışıyordum. Ama öyle hamdım ki son dönemeci YÜRÜYEREK gecmek zorunda kaldım.

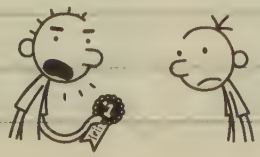
Ama hakemler beni diskalifiye etmediler. Gecenin sonunda, annemle babamın verdiği birincilik madalyasını aldım.

Aslında HERKES evine birincilik madalyasıyla döndü. Sırtüstü yüzmeden ters dönen ve yanlış şekilde yüzen Tommy Lam bile.

Eve gittiğimde, kafam karışıktı. Ama sonra Rodrick beni birincilik madalyamla gördü ve dalga geçmeye başladı.

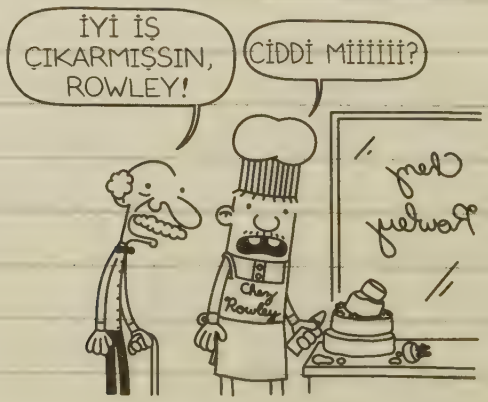
Bu Şampiyonlar buluşmasının, anne babaların çocuklarının kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak için düzenlediği bir etkinlik olduğunu söyledi.

Sanırım anne babalar böyle şeylerle çocuklarına iyilik yaptıklarını sanıyorlar ama aslında bence uzun vadede daha büyük sorunlara neden oluyorlar.

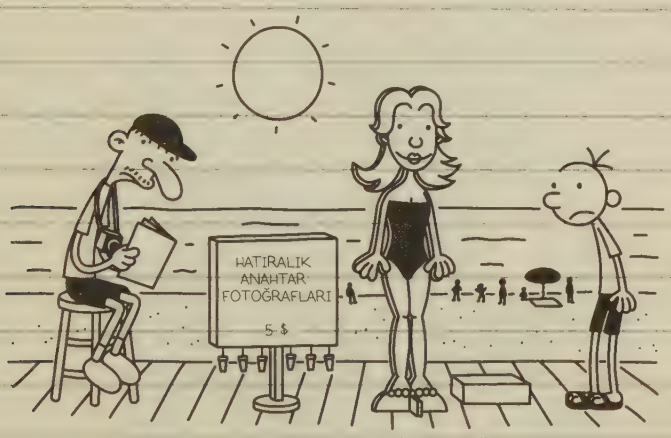
Eskiden golf takımındaydım. Hatırlıyorum da, topu dışarı attığımda bile herkes tezahürat yapıyordu. Sonra, bir sonraki yıl genç beysbol takımına girdim. Takım arkadaşlarım ve diğer anne babalar, en küçük bir hatamda bile sahada beni yuhalıyorlardı.

Şunu söylemeye çalışıyorum: Eğer Rowley'nin annesiyle babası ona kendini iyi hissettirmek istiyorlarsa, bunu çocukluğunda yapıp sonra da kaçamazlar. Sürekli onun yanında olmaları gerekir.

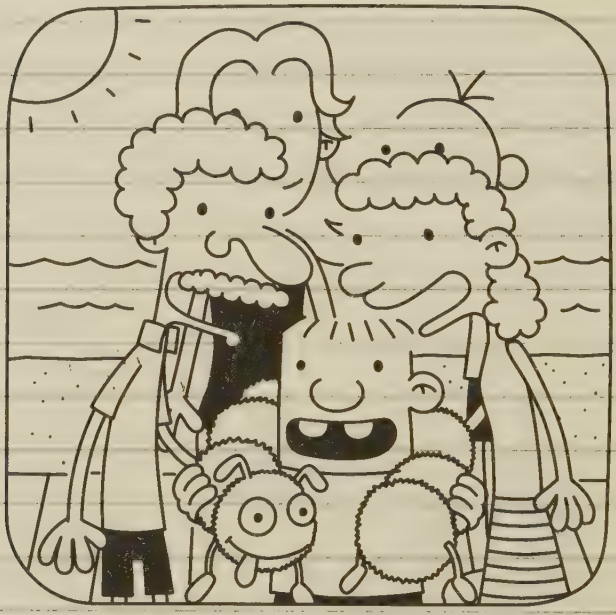
Tırtıl meselesinden sonra, parkta bir aşağı bir yukarı yürüdük ve Çalkantı kuyruğunun azalmasını bekledik. Sonra çok ilgimi çeken bir şey gördüm.

Rodrick'in anahtarlığındaki resimde gördüğüm kızı! Ama mesele şuydu: Bu kız gerçek bir biri değildi. KARTONDAN MAKETTİ!

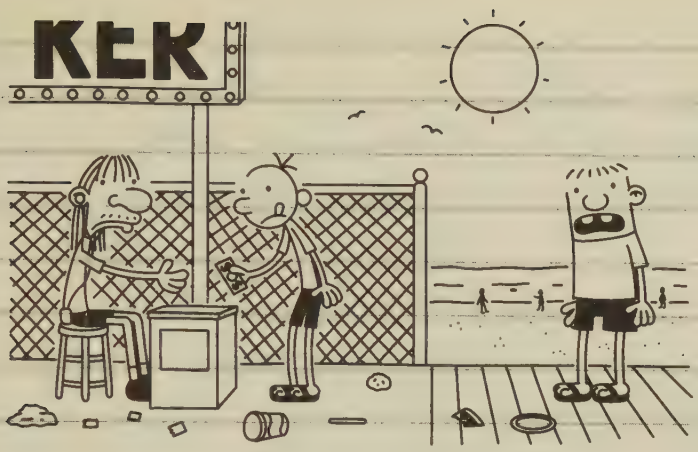
Onun gerçek bir kız olduğunu düşündüğüm için kendimi geri zekâlı gibi hissettim. Sonra aklıma geldi, BEN de bir anahtarlık alabilir ve okuldaki çocukları etkileyebilirdim. Hatta onlardan anahtarlığa bakma parası alarak para da kazanabilirdim.

Beş papel ödeyip poz verdim. Ne yazık ki Jeffersonlar da benimle birlikte fotoğrafa girdiler; bu yüzden hatıra anahtarlığım beş para etmez hale geldi.

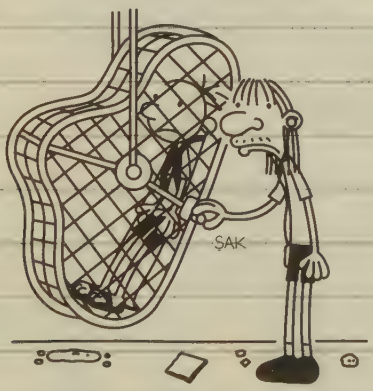

Çok sinirlendim ama Çalkantı'nın kuyruğunda sadece birkaç kişinin kaldığını görünce her şeyi unuttum. Hemen koştum ve son beş dolarımla bilet aldım.

Rowley'nin hemen arkamda olduğunu sanıyordum ama birkaç metre geriden geliyormuş. Galiba çok korktuğu için binmek istemiyordu.

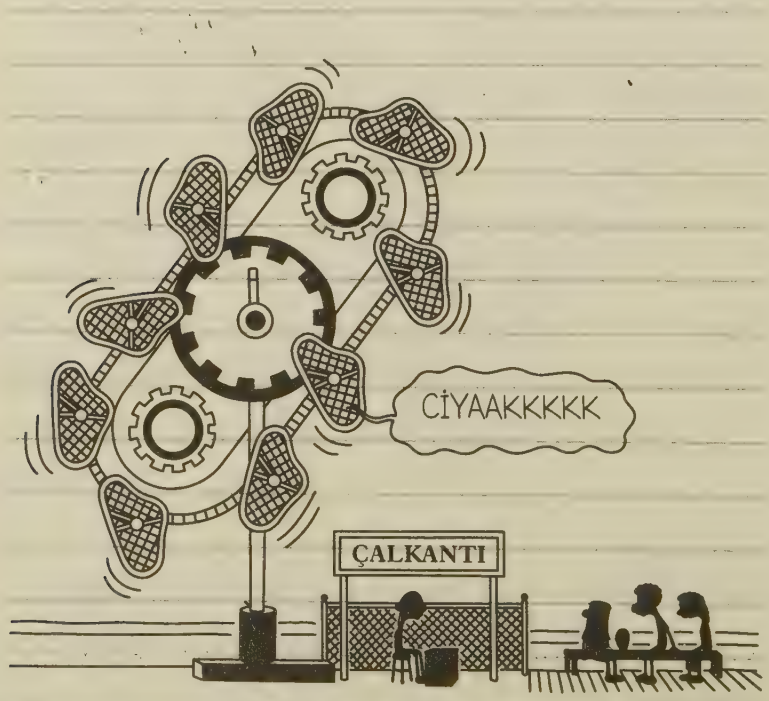
Ben de binsem mi binmesem mi diye tekrar düşünmeye başlamıştım ki iş işten geçti. Görevli beni içeri çekip kabine kapattı. Artık geri dönüşümün olmadığını anlamıştım.

Keşke Çalkantı'nın insana NELER yaptığını görmek için biraz daha izleseymişim. Çünkü bilseydim, hayatta binmezdim.

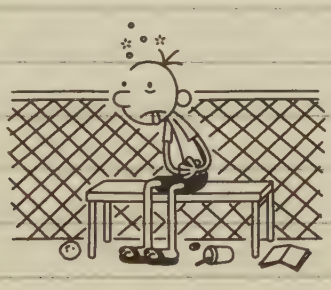
İnsanı bir milyon kez tepetaklak çeviriyor. Yere doğru öyle bir fırlatıyor ki yüzünün kaldırıma değmesine birkaç santim kalıyor. Sonra da tekrar döne döne gökyüzüne doğru çıkıyorsun.

Bu arada içinde bulunduğun kabin sürekli gıcırdıyor ve sürgüler de her an açılıverecekmiş gibi duruyor. Birinden aracı durdurmasını istemeye çalıştım ama bangır bangır çalan metal müzik yüzünden kimse beni duymadı.

Hayatımda bu kadar midem bulanmamıştı. Yani, Manny'yi halka açık havuzun duşlarından çıkardığımda bile bu kadar bulanmıyordu yemin ederim. Eğer "büyük adam" olmanın şartı buysa, ben kesinlikle hazır değilim daha!

Sonunda alet durduğunda, yürümekte zorluk çekiyordum. Bir banka oturdum ve parkın dönüp durmaktan vazgeçmesini bekledim.

Uzun süre öylece oturdum ve kusmamak için elimden geleni yaptım. Bu arada Rowley kendisine daha uygun olan salıncaklara biniyordu.

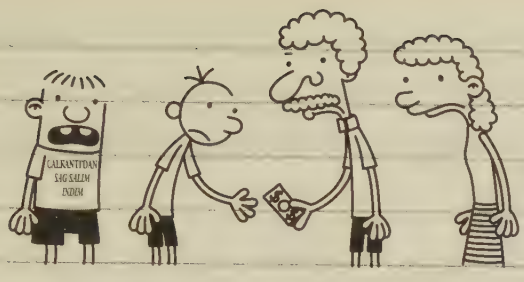
Rowley bütün cocuk salıncaklarına bindikten sonra, babası ona hediyelik eşya dükkânından balon ve tişört aldı.

Yarım saat sonra nihayet ayağa kalkıp yeniden yürüyebilecek duruma geldim. Ama tam ben kalkmıştım ki, Bay Jefferson gitme vaktinin geldiğini söyledi.

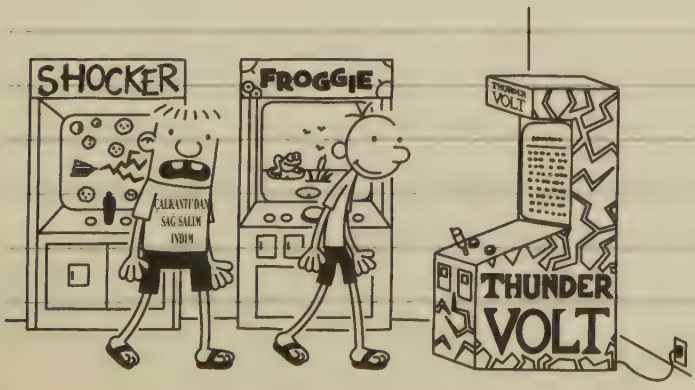
Ona oyun salonunda birkaç oyun oynayıp oynayamayacağımızı sordum. Tamam dedi ama bundan pek memnun olmamış gibiydi.

Annemin verdiği bütün parayı harcamıştım bu yüzden Bay Jefferson'a yirmi doların iş göreceğini söyledim. Onun gönlünden ise sadece bir dolar koptu.

Sanırım oyun salonu Bay ve Bayan Jefferson için fazla gürültülüydü. İçeri girmek istemediler. Bizimle on dakika sonra dışarıda buluşacaklarını söylediler.

Salonun arka tarafında, Thunder Volt adlı oyunun bulunduğu yere koştum. Geçen yıl bu oyun için neredeyse elli dolar harcamış ve en yüksek skoru elde etmiştim. Rowley'nin benim adımı listenin en tepesinde görmesini istiyordum. Çünkü ona birileri sana kıyak yapmadan kazanmanın nasıl bir şey olduğunu göstermeliydim.

Evet, adım listenin en tepesindeydi hâlâ ama ikinci en yüksek skoru elde eden kişi, beni gecemediği için kıskanclığından çatlamıştı herhalde.

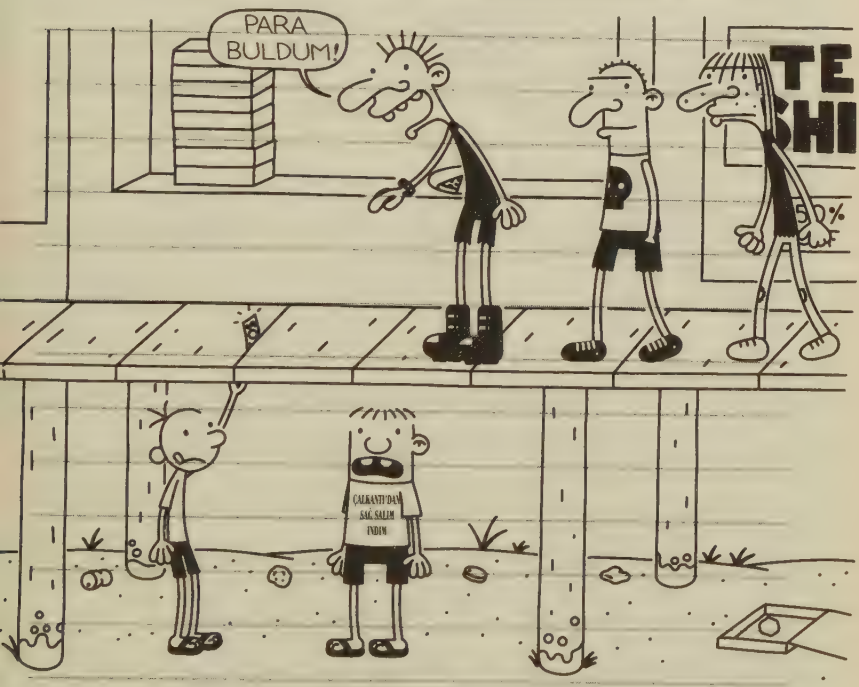

Yüksek skorları silmek için makinenin fişini çektim ama bu kez ekrana yapışıp kaldılar.

Paramızı başka oyunlara harcayacaktım ama sonra Rodrick'in bana söylediği bir numarayı hatırladım. Bir dolarımızın çok daha uzun süre dayanmasını sağlayabilirdik.

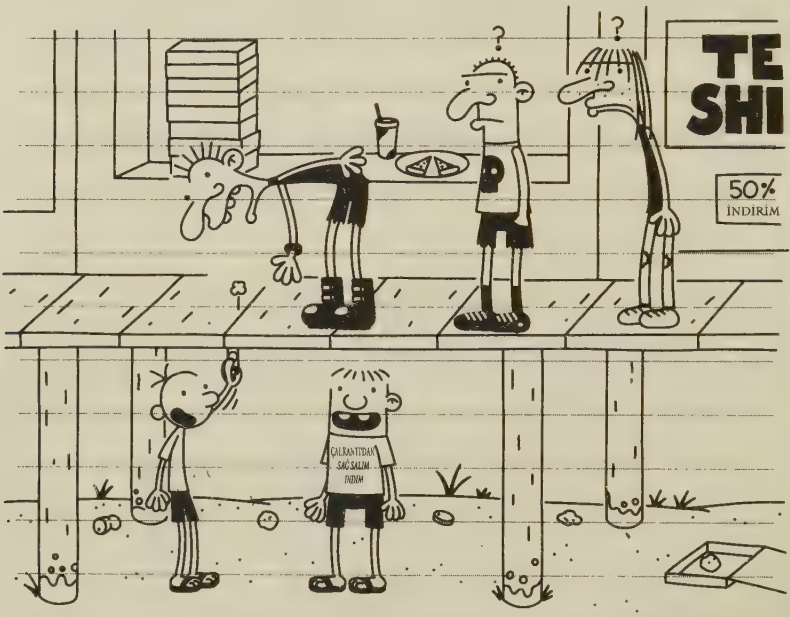
Rowley ile dışarı çıktık ve oyun parkının altına girdik. Bir dolarımızı tahta döşemelerin arasına sıkıştırdım ve ilk kurbanımızı beklemeye başladım.

Sonunda bir genç, yere sıkışmış parayı fark etti.

O eğilince, parayı son saniyede geri çektim

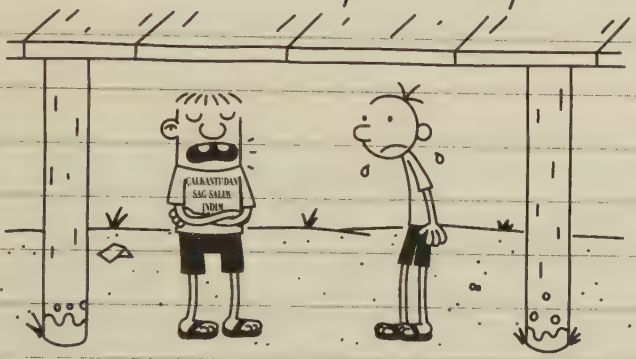
Rodrick'e bile izin verdim, cünkü cok eğlenceliydi.

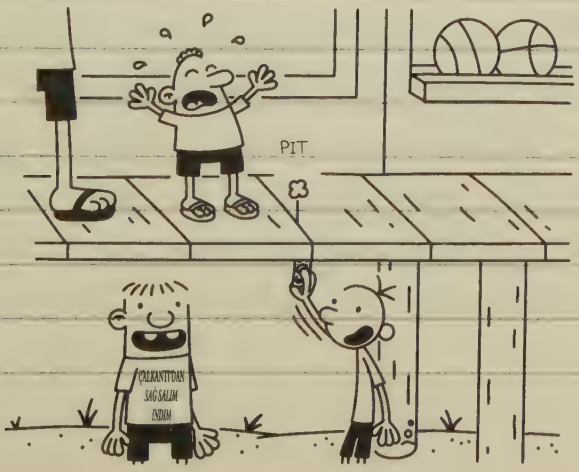
Ama kandırdığımız gençler bundan pek hoşlanmadılar ve peşimize düştüler. Rowley ile tabanları yağlayıp koşmaya başladık ve o çocukları atlattığımızdan emin olana kadar da durmadık.

Ama HÂLÂ kendimi güvende hissetmiyordum. Rowley'den bana karatede öğrendiği bazı hareketleri göstermesini istedim. Böylece eğer bizi yakalarlarsa, çocukların hakkından gelebilirdik.

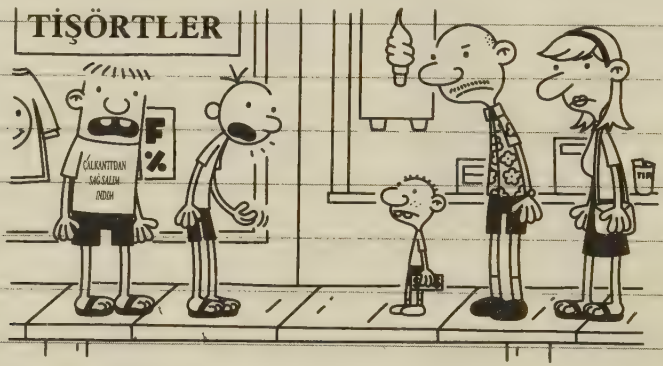
Ama Rowley kendisinin karatede kara kuşak sahibi olduğunu, "hiç kuşağı olmayan" birine tek bir hareket bile göstermeyeceğini söyledi.

Biraz daha saklandık ve sonunda ortalığın sakinleştiğine karar verdik. O anda Çocuk Bahçesi'nin tam altında olduğumuzu fark ettik. Yani tam tepemizde, bir dolar numarasını yapabileceğimiz bir sürü yeni kurban vardı. Bu çocuklardan, gençlere oranla ÇOK daha iyi bir tepki aldık.

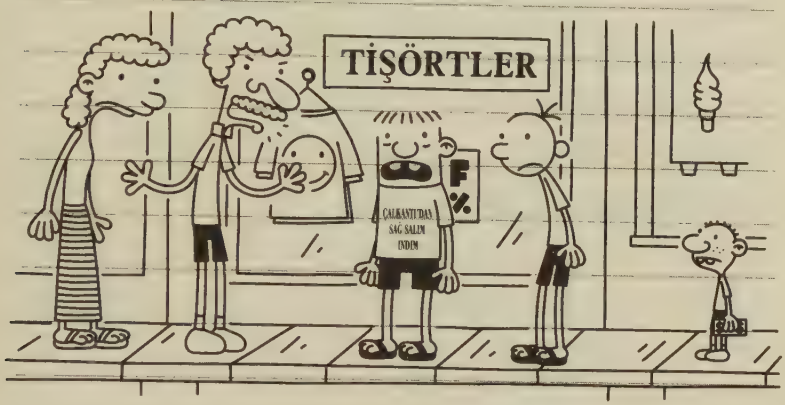
Ama çocuklardan biri çok hızlıydı ve benim geri çekmeme fırsat bırakmadan bir doları kaptı. Rowley ile birlikte parayı geri almak için yukarı çıkmak zorunda kaldık.

Ama çocuk oralı olmadı. Ona kişisel varlık kavramını açıklamaya çalıştım ama yine de paramızı vermeye YANAŞMADI:

Çocuk iyice sinirimi bozmaya başlamıştı. Tam o sırada Rowley'nin annesiyle babası geldiler. Onları gördüğüme çok sevindim çünkü bu çocukla mantıklı bir şekilde konuşabilecek TEK KİŞİ varsa, o da Bay Jefferson idi.

Ama Bay Jefferson delirmişti, ciddi söylüyorum, GERÇEKTEN delirmişti. Son yarım saattir Bayan Jefferson ile birlikte bizi arıyorlardı ve kaçırıldığımızı düşünüp polise haber vereceklerdi az kalsın.

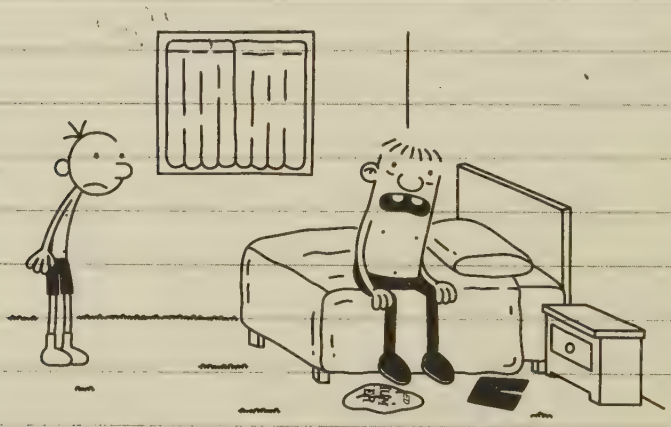

Bize arabaya binmemizi söyledi. Ama otoparka doğru yürürken, oyun salonunun yanından geçtik. Bay Jefferson'a bize bir dolar daha verip veremeyeceğini sordum. Daha önce verdiği parayı harcayamamıştık ki?

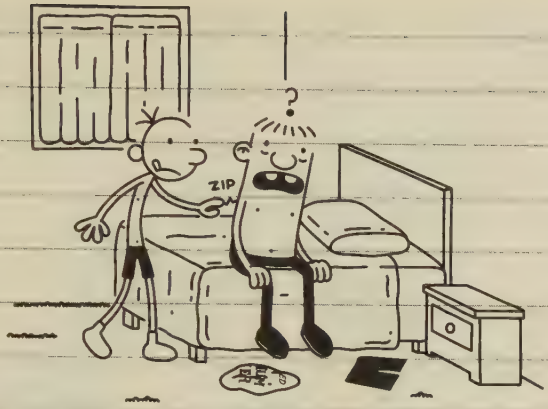
Ama galiba sorulmaması gereken bir şey sormuşum. Çünkü Bay Jefferson tek kelime etmeden bizi arabaya götürdü.

Kulübeye döndüğümüzde, Bay Jefferson, Rowley ile bana hemen odamıza girmemizi söyledi. Sinir oldum, çünkü daha saat sekiz bile değildi ve hava hâlâ aydınlıktı.

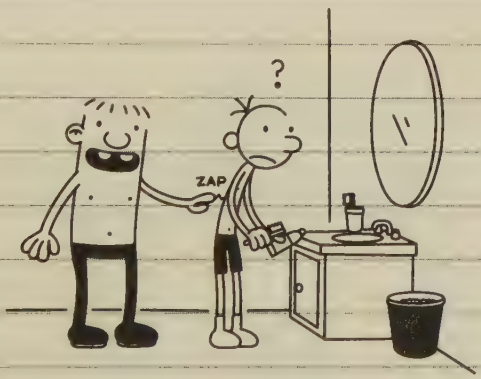
Ama Bay Jefferson yatmak zorunda olduğumuzu ve sabaha kadar cıt bile çıkardığımızı duymak istemediğini söyledi. Rowley altüst olmuştu. Tavırlarına bakınca, daha önce babasıyla başının hiç derde girmediğini anladım.

Havayı biraz yumuşatmaya karar verdim. Tüylü halının üzerinde yürüdüm ve sonra şaka olsun diye Rowley'ye statik elektrik şoku verdim.

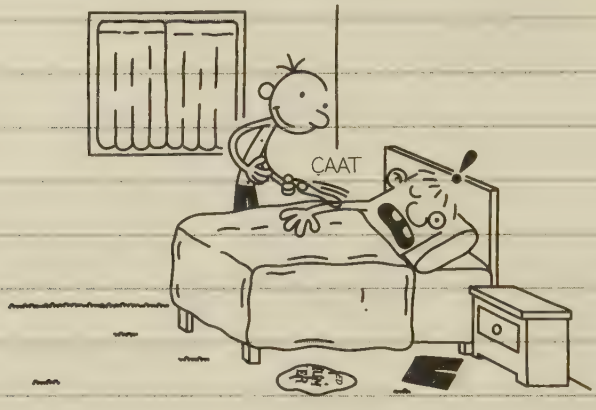

Rowley kendine gelmiş gibiydi. O da beş dakika kadar ayaklarını sürerek halının üzerinde dolaştı ve tam ben dişlerimi fırçalarken bana elektrik şoku verdi.

Rowley'nin altında kalamazdım. O yatağa yattığında balonunu aldım, kocaman lastik bandını çektim ve ucurdum.

Yeniden yapsam, belki o kadar sert çekmezdim.

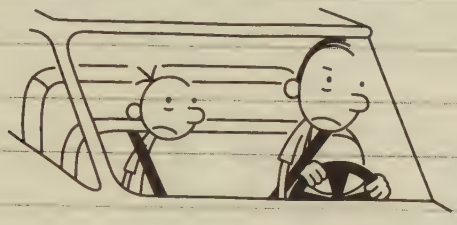

Rowley kolundaki kırmızılığı görünce çığlık attı. Bunun dikkat çekeceğini biliyordum. Tabi beş saniye içinde annesiyle babası bizim odada bitti.

Rowley'nin kolundaki kırmızılığın kırmızı banttan kaynaklandığını anlatmaya çalıştım ama bu Jeffersonların umurunda değilmiş gibiydi.

Annemleri aradılar. İki saat sonra babam beni alıp eve götürmek üzere kulübeye gelmişti.

Pazartesi

Babam benim yüzümden dört saat araba kullanmak zorunda kaldığı için deliye döndü. Ama annem pek sinirli değildi. Rowley ile benim aramdakilerin "eşek şakası" olduğunu, yeniden "kanka" olmamıza sevindiğini söyledi

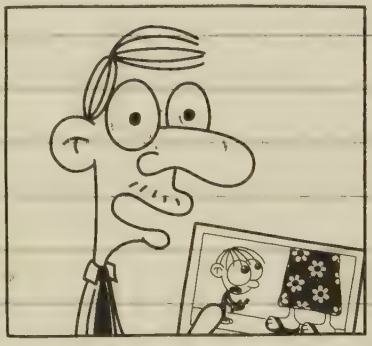

Ama babam hâlâ kızgın ve döndüğümden beri onunla aramızda soğuk rüzgârlar esiyor. Annem ikimizi birlikte sinemaya filan göndermeye çalışıyor, böylece "barış" sağlanabileceğini umuyor ama bence bir süre babamla birbirimizin ayağının altında dolaşmasak iyi olur.

Gerçi babamın huysuzluğunun geçici olduğunu sanmıyorum. Bu tamamen benden de kaynaklanmıyor. Bugünkü gazeteyi açtığımda, Sanat sayfasında şunu gördüm:

Sanat

Sevilen çizgi öykü devam edecek

Tyler Post yeni "Şirincik" çizgi öyküleri yaratacak. İlki birkaç hafta içinde yayınlanacak.

"Şirincik", ilk çizerin oğlu tarafından sürdürülecek

Şaşırtıcı bir gelişme oldu, "Şirincik"in çizeri Bob Post'un oğlu Tyler Post kalemi eline almaya ve babasının efsane çizgi öyküsünü sürdürmeye karar verdi. "Bir işim ya da büyük planlarım yoktu. Bir gün, 'Ne kadar zor olabilir ki?' dedim," diyor 32 yaşında olan ve babasıyla birlikte yaşayan Tyler. Şirincik karakterinin temelinde...

Devamı ŞİRİNCİK, sayfa ...'de

İlişkili haber:
Huzurevi sakinleri mutlu: sayfa 63

Dün gece babam odama geldi ve benimle konuştu. Üç gündür ilk kez konuşuyorduk. Pazar günü evde olup olmayacağımı sordu. Olacağımı söyledim.

Sonra onun biriyle telefonda konuştuğunu duydum. Biraz gizemli davranır gibiydi.

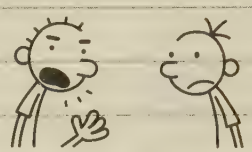

Babama pazar günü beni bir yere mi götüreceğini sordum. Bu onu epey huzursuz etti sanki. Hayır dedi ama gözlerimin içine de bakmadı.

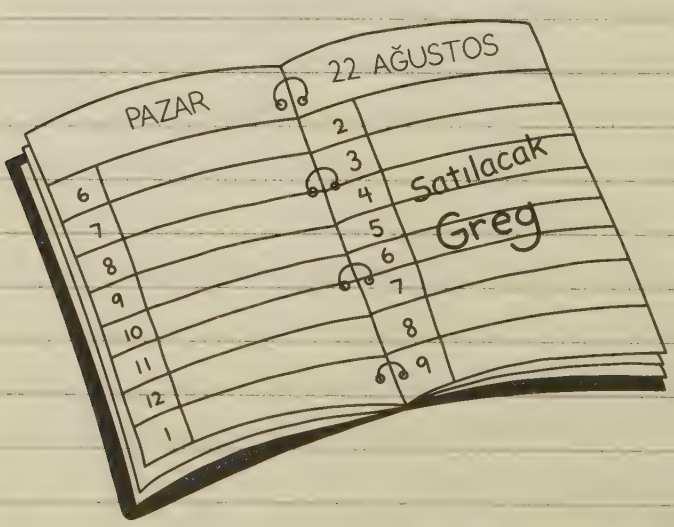
Babamın doğruyu söylemediğini biliyordum, bu yüzden endişelenmeye başladım. Daha önce beni askeri okurla göndermeye heveslenmişti. Yine bunu yapmaya kalkarsa ona engel olamazdım.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Rodrick'e olup bitenleri anlattım. Babamın neyin peşinde olduğuna dair bir fikrinin olup olmadığını sordum. Bunu düşüneceğini söyledi. Biraz sonra odama girip kapıyı kapattı.

Babamın Rowley meselesi yüzünden bana çok kızdığını, bu yüzden de benden kurtulmak istediğini söyledi.

Ona inanıp inanmadığımdan emin değildim çünkü Rodrick'e her zaman %100 güvenilmez. Ama Rodrick inanmıyorsan gidip babamın ajandasına bakmamı ve kendi gözlerimle görmemi söyledi. Ben de babamın çalışma odasına gittim ve ajandasında pazar gününe denk gelen sayfayı açtım. Ne gördüm dersiniz?

Rodrick'in beni kandırdığından şüphelendim çünkü yazı onun el yazısına çok benziyordu. Yine de babamın sağı solu belli olmaz; bu yüzden emin olmak için pazar gününü beklemek zorundayım.

Pazar

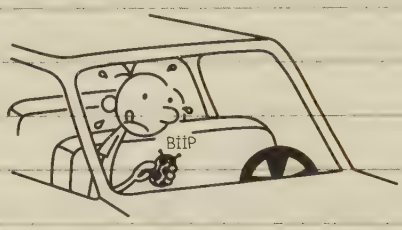
İyi haber, babam bugün beni yetimhaneye filan göndermedi ya da satmadı. Kötü haber, bugün olanlardan sonra büyük olasılıkla gönderecek ya da satacak.

Bu sabah saat on civarında, babam beni şehre götürmek istediğini, arabaya binmemi söyledi. Nedenini sorduğumda "sürpriz" dedi.

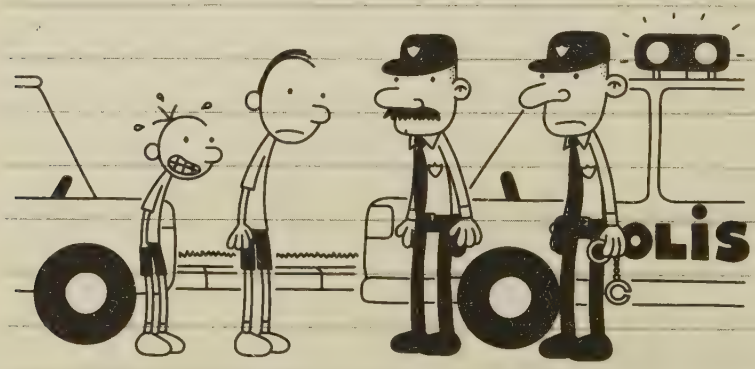

Yolda benzin almak için durduk. Babam yolları işaretlediği haritayı torpidonun üzerinde bıraktığında nereye gittiğimizi biliyordum: Bayside Caddesi 1200 numara.

Çaresiz haldeydim. Uğurböceği'mi ilk kez kullandım.

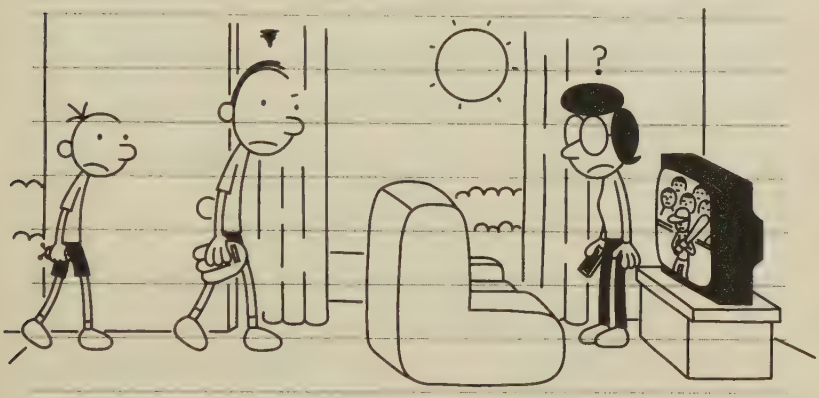

Babam arabaya dönmeden hemen önce konuşmamı bitirdim. Tekrar şehre doğru yola koyulduk. Keşke haritaya daha iyi baksaymışım. Çünkü Bayside Caddesi'nde durduğumuzda, buranın bir beysbol stadyumunun otoparkı olduğunu gördüm. Ama iş işten geçmişti.

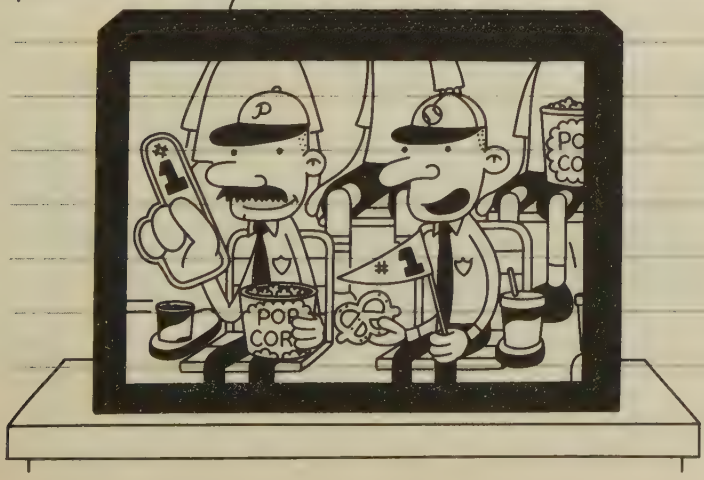

Meğer annem, baba-oğul yakınlaşması için beysbol macına bilet almış. Babam da bana sürpriz yapmak istemiş.

Ama babamın bunu polislere açıklayabilmek için epey uğraşması gerekti. Sonunda polisler her şeyi anladılar ama artık babam beysbol maçı izleyecek havada değildi. Bu yüzden beni eve götürdü.

Kendimi kötü hissediyordum çünkü annemin aldığı biletler üçüncü sıradandı ve bir servete patlamış olmalıydı.

Salı

Sonunda o telefon konuşmasının ertesi gün ile ilgili olduğunu öğrendim. Babam telefonda büyükannemle konuşuyormuş ve benden değil, Aşki'den söz ediyorlarmış.

Annemle babam köpeği büyükanneme vermeyi kararlaştırmışlar. Babam Pazar gecesi Aşki'yi götürdü. Doğrusunu söylemek gerekirse, evde kimsenin onu özleyeceğini sanmıyorum.

Babamla o zamandan beri hiç konuşmadık. Ben de sürekli evden uzaklaşmak için bahaneler arıyorum. Dün iyi bir bahane buldum. Televizyonda benim bütün oyunlarımı aldığım Oyun Dünyası adlı dükkânın reklamı vardı.

Bir yarışma düzenlemişler. Önce senin bölgendeki mağazada oynuyorsun; eğer kazanırsan seni ulusal seçmelere gönderiyorlar. BUNU da kazanan bir milyon papel alıyor.

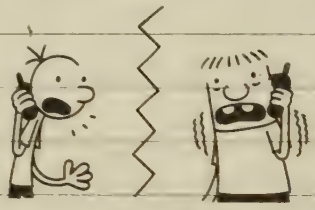
Bizim bölgedeki dükkândaki yarışma cumartesi günü. Eminim bir ton insan toplanacaktır. Bu yüzden kuyrukta yer kapmak için süper erken gitmeyi düşünüyorum.

Bu numarayı Rodrick'ten öğrendim. O ne zaman bir konsere bilet almak istese, önceki geceden kamp kurar. Hatta grubunun solisti Bill ile de orada tanıştı.

Rowley ve babası sürekli kampa gidiyorlar, bu yüzden çadırının olduğunu biliyorum. Rowley'yi aradım, ona bilgisayar oyunu yarışmasından ve nasıl bir milyon papel kazanabileceğimizden söz ettim.

Ama Rowley telefonda gergin davranıyordu. Benim süper elektrik güçlerim filan olduğunu düşünüp hâlâ endişeleniyor herhalde. Onu sakinleştirmenin tek yolu bu güçleri kendisinin üzerinde kullanmayacağıma dair söz vermekti.

Bunu aştıktan sonra bile Rowley kamp fikri konusunda pek rahat görünmedi. Annesiyle babasının, onun yazın geri kalanı boyunca benimle görüşmesini yasakladığını söyledi.

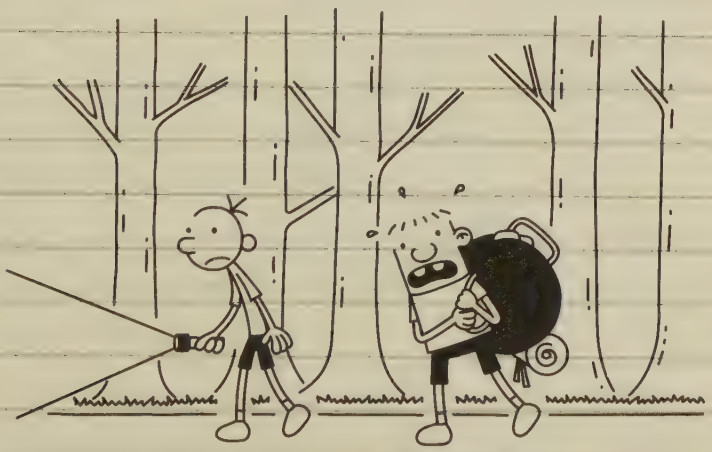
Bunu tahmin etmiştim aslında ama bir planım vardı. Rowley'ye, annemle babama bu gece kalmak için onlara gideceğimi söyleyeceğimi söyledim. O da anne babasına Collin'lerde kalacağını söyleyecekti.

Rowley HÂLÂ pek emin değildi. Ben de eğer gelmeyi kabul ederse yanımda bir kutu ayıcıklı şeker götüreceğimi söyledim. Oltaya geldi.

Cumartesi

Dün gece saat dokuzda tepenin başında buluştuk. Rowley kamp malzemelerini ve uyku tulumunu getirmişti. Benim yanımda da fener ve enerji veren çikolatalardan vardı.

O sırada yanımda ayıcıklı şeker yoktu ama Rowley'ye ilk fırsatta kendisine bunlardan alacağıma dair söz verdim.

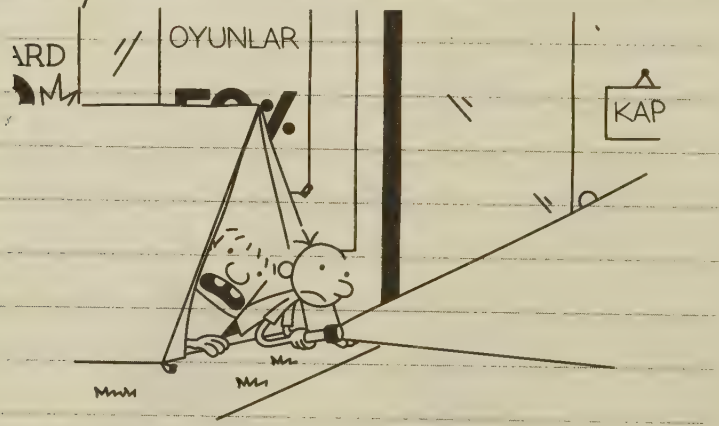

Oyun Dünyası'na vardığımızda, bizden başka kimse olmadığını gördük. Amma şanslıydık yahu!

En güzel yer kimseye kaptırmamak için çadırımızı dükkânın önüne kurduk.

Sonra kimse önümüze geçmesin diye kapıyı gözlemeye başladık.

Kuyruktaki yerimizi korumanın en iyi yolunun nöbetleşe uyumak olduğunu düşündüm. Hatta ilk nöbeti tutmayı, Rowley'nin uyumasını bile önerdim. Ben böyle bir insanım işte!

Benim nöbetim bitince, sıra ona geldiği için Rowley'yi uyandırdım. Ama o, beş saniye içinde tekrar uyudu. Ben de onu sarstım ve uyanık kalması gerektiğini söyledim.

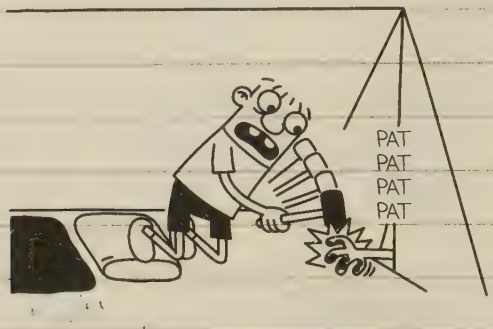
Rowley kendini savunmaya bile çalışmadı.

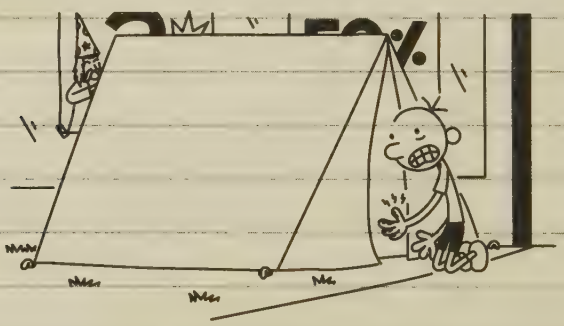
Bunun üzerine karar verdim, birilerinin önümüze geçmesini engelleyecek kişi bendim. Bütün gece gözümü kırpmadım. Sabah dokuz civarında gözlerimi açık tutmakta zorlanmaya başlamıştım. Ben de yanımdaki enerji çikolatalarının ikisini de yedim.

Ellerim çikolata içinde kalmıştı. Bu bana bir fikir verdi. Çadırın kapısı açtım, elimi içeri soktum ve yerde örümcek gibi hareket ettirdim.

Rowley'nin elimi çamurlu el sanmasının komik olacağını sanmıştım. Çadırdan hiç ses gelmedi, ben de Rowley'nin hâlâ uyuduğunu düşündüm. Ama kapıyı açıp içeri bakmama fırsat kalmadan elimin ezilip paramparça olduğunu hissettim.

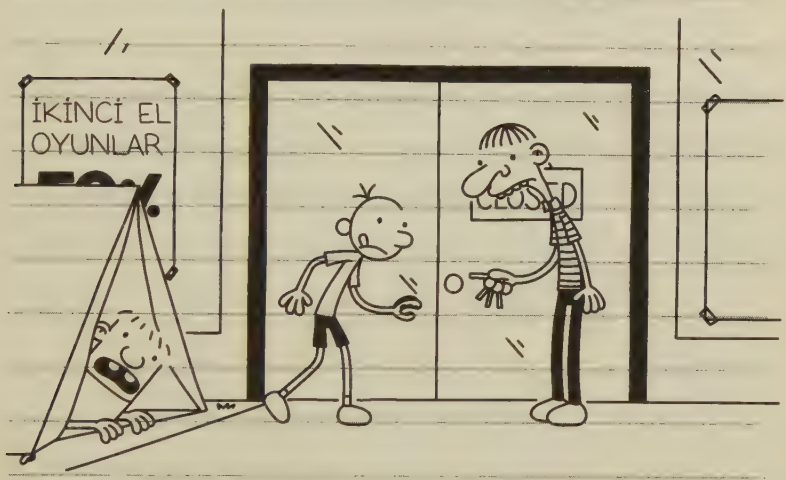
Elimi dışarı çektim. Baş parmağım morarmaya başlamıştı bile.

Rowley'ye sinir olmuştum. Sadece elime çekiçle vurduğu için değil, aynı zamanda bunun çamurlu eli durdurabileceğini sandığı için.

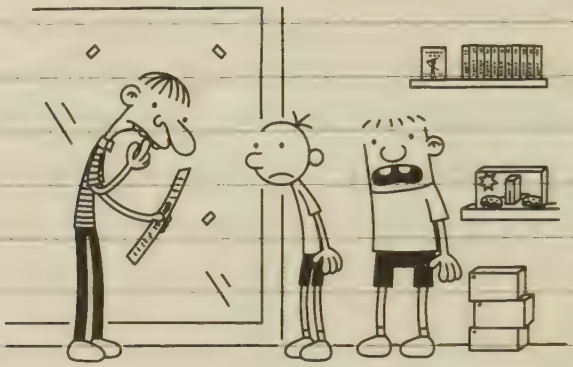
Bir aptal bile çamurlu elin ancak ateşle ya da asitle durdurulabileceğini bilir. Çekiç, onu sinirlendirmekten başka işe yaramaz.

Tam Rowley'nin aklını başına getirecektim ki Oyun Dünyası'nın görevlisi geldi ve kapıyı açtı. Zonklayan parmağımı umursamamaya ve oraya geliş amacımız üzerinde yoğunlaşmaya çalıştım.

Oyun Dünyası görevlisi neden dükkanın önünde çadır kurduğumuzu sordu. Ben de bilgisayar oyunu yarışmasına katılacağımızı söyledim. Ama neden söz ettiğimi bilmiyordu.

Ben de ona öğrensin diye camdaki afişi göstermek zorunda kaldım.

Görevli, dükkânda bilgisayar oyunu turnuvası için bir hazırlık olmadığını, ama sadece ikimiz olduğumuza göre belki arka taraftaki odada birbirimizle oynayabileceğimizi söyledi.

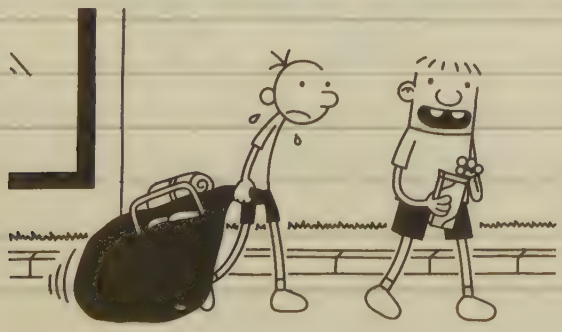
Önce bundan pek hoşlanmadım ama sonra bu turnuvayı sırf Rowley'yi alt etmek için kazanmam gerektiğini fark ettim. Görevli, bizim için Twisted Wizard'da ölümüne bir maç ayarladı. Nerdeyse Rowley için üzülecektim çünkü ben bu oyunda uzman sayılırım. Ama oynamaya başladığımızda, baş parmağımın çok kötü durumda olduğunu ve kontrol düğmelerine basamadığımı fark ettim.

Tek yapabildiğim, Rowley beni durmadan vururken daireler çizerek koşmaktı.

Rowley beni 15-0 yendi. Görevli, Rowley'ye yarışmayı kazandığını ve bir seçim yapması gerektiğini söyledi. Ya ulusal turnuvaya katılmak için form dolduracaktı ya da çikolata kaplı kuru üzümlerle dolu dev bir kutu alacaktı.

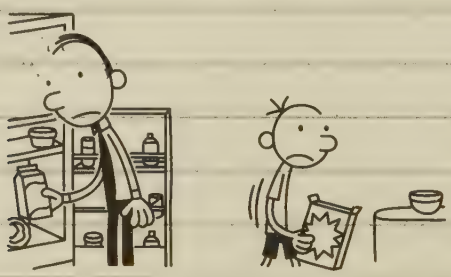
Rowley'nin hangisini seçtiğini tahmin edebileceğinizden eminim.

Pazar

Keşke ilk planımı uygulayıp bütün yaz evde kalsaymışım. Çünkü başıma ne geldiyse evden dışarı adımımı attığım andan itibaren gelmeye başladı.

Rowley'yi o bilgisayar oyunu yarışmasını benden çaldığından beri görmedim. Babam da az kalsın onun tutuklanmasına neden olduğum günden beri benimle konuşmuyordu.

Ama sanırım bugün babamla benim için bir şeyler değişmeye başladı. "Şirincik"in babadan oğula geçtiğini anlatan haberi hatırlıyorsunuz di mi?

İşte oğlanın ilk karikatürü bugün yayınlandı. Anlaşılan yeni "Şirincik" eskisinden de beter olacak.

Babama gösterdim, o da benimle aynı fikirdeydi.

İşte o anda aramızın düzeleceğini hissettim. Annemle babam her konuda aynı fikirde olmayabilirler ama biz en azından bu önemli meselede hemfikiriz.

Bazı insanlar bir karikatürden nefret etmenin bir ilişkinin çok zayıf bir temel olduğunu düşünecektir belki ama aslında babamla ben BİR SÜRÜ aynı şeyden nefret ediyoruz.

Babamla o çok yakın baba-oğul ilişkilerinden birini yaşamıyor olabiliriz ama bana göre hava hoş. AŞIRI yakın diye de bir şey olduğunu öğrendim.

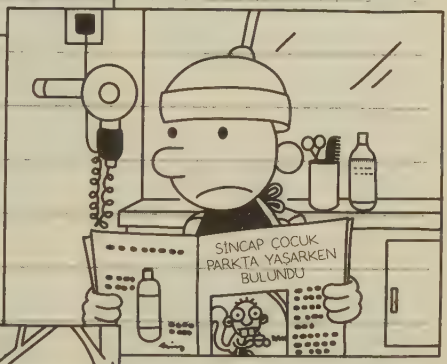
Tatilin bittiğini bugün annem fotoğraf albümünü bitirdiğinde anladım. Albüme şöyle bir baktım, doğrusunu söylemem gerekirse, bunun yaz tatilimizin pek doğru bir yansıması olduğunu söyleyemem. Ama galiba fotoğrafları çeken kişi, hikayeyi de anlatan kişi olmalı.

Geçirdiğim En Güzel Yaz

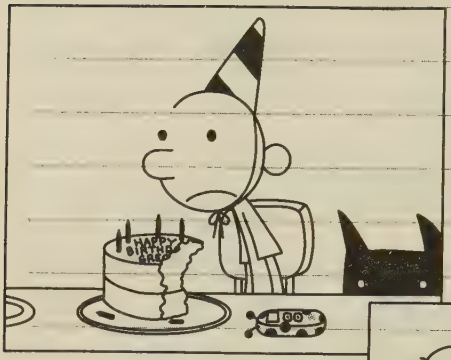
"Okumak Eğlencedir" çetesi bilgisayar oyunlarına "hayır" diyor.

Artık Gregory okumaktan vazgeçemiyor!

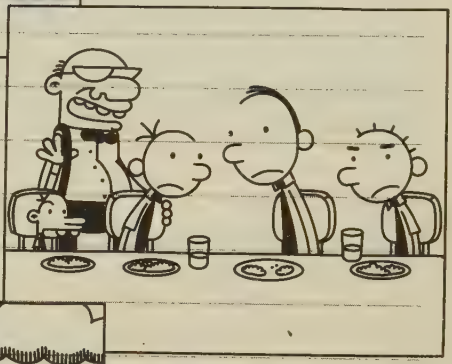

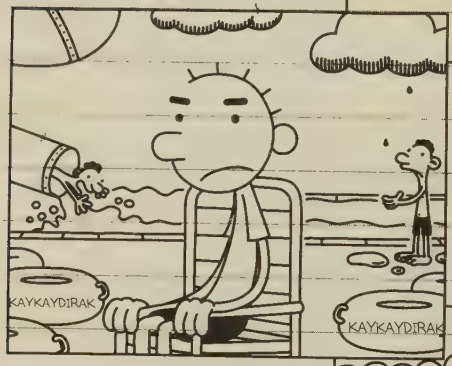
Gregory arkadaşlarından biriyle saklambaç oynuyor.

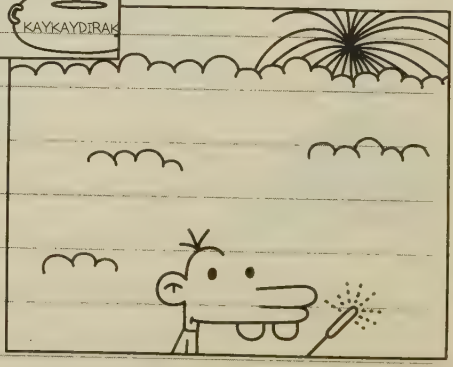
"Tam istediğim gibi!"

Üç kuşak Heffley erkeklerinin kahvaltı yakınlaşması

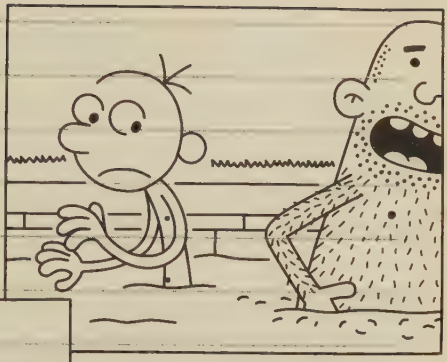

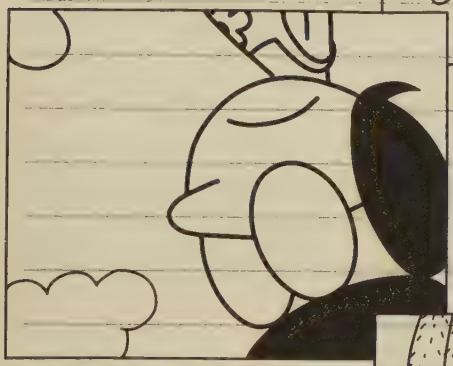
Rodrick, "Plaja ne gerek var?" diyor

Büyülü bir Dört Temmuz....

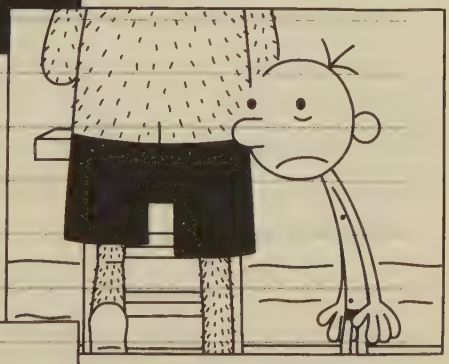
Foş foş! Gregory havuz keyfi yapıyor.

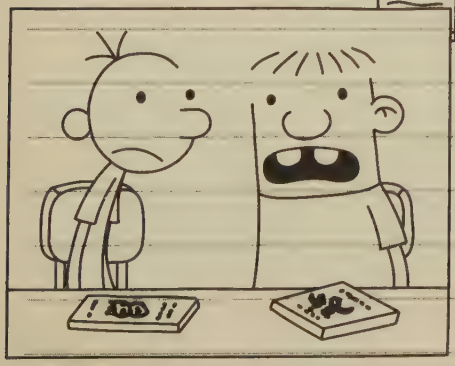

Dikkat! Annem resim çekiyor!

Bir cankurtaranla arkadaşlık eden Gregory pek havalı!

En iyi arkadaşlar!

TEŞEKKÜRLER

Bu hikâyeleri yazmam konusunda bana ilham veren ve motivasyon sağlayan tüm Saftirik dizisi hayranlarına teşekkürler. Kitaplarımın çocuklara ulaşmasını sağlayan tüm dünyadaki kitapçılara teşekkürler.

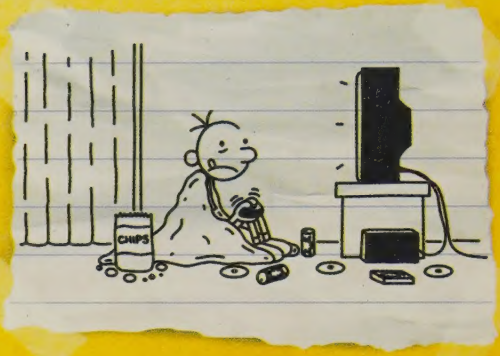
Sevgi ve destekleri için aileme teşekkürler. Bu deneyimi sizinle paylaşmak çok keyifli.

Bu kitabın ortaya çıkması için ellerinden geleni fazlasıyla yapan Abrams çalışanlarına teşekkürler. Editörüm Charlie Kochman'a, danışmanım Jason Wells'e ve yayın yönetmenim Scott Auerbach'a özellikle teşekkür ediyorum.

Greg Heffley'ye hayat vermek için çok çalışan Hollywood'daki herkese, özellikle Nina, Brad, Carla, Riley, Elizabeth ve Thor'a teşekkür ederim. Sylvie ve Keith, yardımlarınız ve rehberliğiniz için teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

Jeff Kinney online oyun geliştirmeci ve bir New York Times çok satan yazarıdır. 2009'da, Jeff, Time dergisi tarafından Dünyanın En Etkili 100 Kişisi'nden biri seçildi. Çocukluğu Washington D.C.'de geçen yazar 1995 yılında New England'a taşındı. Halen güney Massachusettes'te eşi ve iki oğluyla birlikte yaşıyor.

Yaz tatili... Hava harika, tüm çocuklar dışarıda eğlenip tatilin tadını çıkarıyor. Peki Greg Heffley nerede dersiniz? Evde, panjurları indirip bilgisayar oyunları oynuyor.

Greg, kendi deyimiyle "ev kuşu" için yaz tatili, "sorumluluklardan ve kurallardan uzak olmak" demek. Oysa Greg'in annesinin farklı bir tatil anlayışı var. Dışarıda gerçekleştirilen etkinlikler ve "ailece geçirilen zaman" olmazsa olmaz!

Sizce kimin dediği olacak? Yoksa Heffley ailesine yeni katılan biri her şeyi değiştirecek mi?

***USA Today, Publishers Weekly, Wall Street Journal* ve *New York Times* çok satanlar listelerinin vazgeçilmezi *Saftirik'in Günlüğü* dizisi ile ilgili övgüler:**

★"Eşsiz bir dizi... mizahın ve kolay okunmanın sırrı keşfedilmiş."
-Publishers Weekly

"Saftirik çılgınlığı dünyayı sarsıyor."
-Time dergisi

"Bugüne kadar yayınlanmış en başarılı çocuk dizilerinden biri."
-Washington Post

"Okumayı sevmeyenleri 'okur'a dönüştürüyor."
-USA Today

ISBN 978-9944-82-357-9

16,5 TL

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr